

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_198154

UNIVERSAL
LIBRARY

ಸುವಿಕಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಕಾಶನ ೧

ಸರಸ-ವಿರಸ (ಕತಾ ಸಂಗ್ರಹ)

ಸುವಿಕಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮಿತಿ
ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

ಫೆಬ್ರುವರಿ ೧೯೫೦)

(ಬೆಲೆ: ೧೨ ಆಣೆ

ಸ ಂ ಸಾ ದ ಕ :
ಹೂ ಬ ಳ್ಳಿ ಹೂ ಗಾ ರ

ಹ

ಪ್ರ ಕಾ ಡ ಕ ರು :
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಿ. ಪಾವಟೆ
(ಸುವಿಕಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ
ಸಮಿತಿಯ ಪರವಾಗಿ)

ಹ

ಮು ದ್ರ ಕ ರು :
ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಬಿ. ಶ್ರೀಶೈ
ರಾಯಲ್ ಪ್ರಿಂಟಿಂಗ್ ಪ್ರೆಸ್
ಹು ಬ್ಬ ಳ್ಳಿ

ಹ

ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಕುಗಳು
ಲೇಖಕರಿಗೆ ಸೇರಿವೆ.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಕನ್ನಡದ ಹೊಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಸಂಜದಲ್ಲಿ “ ಸಣ್ಣ ಕಥೆ ”ಯು ವಿಶಾಲವಾದ ಪ್ರದೇಶವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದರಲ್ಲಿದೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತರುಣ ಲೇಖಕರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸರ್ವಿಸ್ತಿ ಪದ್ಯ ಲೇಖನದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದೀಗ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಗಳ ಲೇಖನದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗುತ್ತಲಿದೆ. ಸೌಲಭ್ಯ-ಸುಪರಿಣಾನುಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯು ಬಹುಜನ ಲೇಖಕರನ್ನು ಮರುಳುಗೊಳಿಸಿಬಿಟ್ಟಿರುವದು. ನಮ್ಮ ಜನರ ಗುರಿಯು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕಸಿದ್ಧಿಯಿರುವಾಗ, ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಹೆಣಗುತ್ತಿದ್ದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಶ್ರೀಮದ್‌ಗಾಂಭೀರ್ಯಪಾಠದಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬೇಕಾಗಿದ್ದಿತು. ಆ ಗಾಂಭೀರ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವಾಹಕವೆಂದು ಪದ್ಯಶೈಲಿಯನ್ನೇ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಬಹುಜನರ ಗುರಿಯು ಆದಿಭೌತಿಕ ಸಿದ್ಧಿಯಾಗಿರುವದರಿಂದ, ಇಂದಿನ ನಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಬಹುಜನರನ್ನು ತನ್ನ ಕಡೆಗೆ ಸೆಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಲೀಲಾವಿಲಾಸಪಂಥವನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಡೆದಿದೆ. ಈ ನಡಿಗೆಗೆ ಪದ್ಯಶೈಲಿಯ ಕೃತ್ರಿಮ ಬಂಧ-ಬಿಗುಹುಗಳು ಒಪ್ಪಿಗೆಯೆನಿಸವು. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅದು ಯಾನ ಬಂಧನವೂ ಇಲ್ಲದ ರೂಢ ಗದ್ಯಶೈಲಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡಿದೇಯಿಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಕನ್ನಡದ ವಿವಿಧ ದೇಶಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ರಾಜಕೀಯ ವಾದಗಳನ್ನೂ ಸಮಾಜ ಸುಧಾರಣೆಯ ರೀತಿ-ನೀತಿಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಚಾರಮಾಡುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಇಂದು ನಮ್ಮ ನಾಡಿನ ವ್ಯಕ್ತಿ-ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಂಡುಬರುತ್ತಿರುವದು. ಇಂತಹ ಪ್ರಚಾರ ಕಾರ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮಿಕ್ಕರೂಪಗಳಿಗಿಂತ ಸಣ್ಣ ಕಥೆಯ ರೂಪದ ಪ್ರಯೋಜನ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಆಗುತ್ತಲಿದೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅದರ ಕ್ಷೇತ್ರ ವಿಸ್ತಾರವಾಗುತ್ತಲಿದೆ.

ರಸನಿರ್ಮಿತಿಯ ಗುರಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ಕತೆಗಳು ವಸ್ತು, ಪಾತ್ರ, ಸನ್ನಿವೇಶ, ಶೈಲಿ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಔಚಿತ್ಯದಕಡೆಗೂ ಕೂಕ್ಷ್ಮ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಿಸಿ ನಿರ್ಮಿಸಿರುವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಪ್ರಚಾರೋದ್ದೇಶದಿಂದ ಹೊರಟ ಕತೆಗಳು

ಸರಿಣಾಮವೊಂದರ ಕಡೆಗೇ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಿಸಿ ಬೆಳೆಯಿಸಿದುವಾದುದರಿಂದ ಮಿಕ್ಕ ವಿಷಯಗಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆ-ಅಸ್ವಾಭಾವಿಕತೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಲಕ್ಷ್ಯ ಪೂರೆಯಿಸಿರುವದಿಲ್ಲ. ಇದು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ನಡೆದುಬಂದ ಪದ್ಧತಿ. ನೀತಿಯನ್ನು ತಿಳುಹಲು ಹೊರಟ ಹಿಂದಿನ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯೇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಮನುಷ್ಯರಂತೆ ವ್ಯವಹರಿಸಿರುವವು. ಇಂದಿನ ಪ್ರಚಾರ ಪ್ರಧಾನ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಪಾತ್ರಗಳು ಕತೆಗಾರನ ಉದ್ದೇಶದ ಕೈಗೊಂಬೆಗಳಾಗಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿರುವವು. ಕತೆಗಾರನ ಹೆಸರು ಎಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಮೆರೆಯುತ್ತಿರಲಿ, ಪ್ರಚಾರ ಪ್ರಧಾನ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಭಾವಾಭಾಸ ಪಾತ್ರಾಭಾಸಗಳು ತಲೆದೋರದೆ ಹೋಗಲಾರವು.

ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡಿಗರ ಇಂದಿನ ವೈಷಮ್ಯಮಯ ಜೀವನವು ಸಣ್ಣಕತೆಗೆ ಹಲವಾರು ಹೊಸ ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವಂತಿದೆ. ಆದರೂ ಪ್ರಾರಂಭ ಬರಿಹಗಾರರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರು ತರುಣ-ತರುಣಿಯರ ಪ್ರೇಮ ಕಾಮಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೇ ಬಳಸುವರು. ಆದರೆ ಪ್ರಸ್ತುತ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿಯೆ ಇಬ್ಬರು ತರುಣ ಲೇಖಕರೂ ತಮ್ಮ ಕತೆಗಳಿಗೆ ಸುತ್ತಮುತ್ತಣ ಜೀವನದಿಂದಲೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನಾಯ್ದು ಕೊಂಡು ವಿಕೀರ್ಷ ಸಂಗತಿ. ಮೊದಲನೆಯ ಕತೆಯನ್ನು ಬರೆದ ಶ್ರೀ|| ಜಿ. ಆರ್. ಬೆಲ್ಲದ ಅವರು, ಮುನಿದ ನಾರಿ ಹೆಮ್ಮಾರಿಯಾಗಿ ಅಳಿಯನನ್ನೇ ಬಲಿಯಾಗಿ ತಗದುಕೊಂಡ ದುರಂತ ಚಿತ್ರವೊಂದನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಮಿಕ್ಕ ನಾಲ್ಕು ಕತೆಗಳು 'ಹೂಬಳ್ಳಿ ಹೂಗಾರ'ರವು. "ಹುಚ್ಚುಹುಡುಗ"ದಲ್ಲಿಯೆ ದುರ್ಗ್ಯಾ ಇಂದಿನ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕ್ರಾಂತಿಯ ವಿಷಯವನ್ನು ತಪ್ಪು ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗರ ಪ್ರತಿನಿಧಿ. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸ್ವಾನುಭವವಿದ್ದ ಆದರ್ಶಕ್ಕೂ ಸಮಾಜದ ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಆದರ್ಶಕ್ಕೂ ವಿರೋಧ ಬಂದಾಗ, ವ್ಯಕ್ತಿ ಹೇಗೆ ಸಮಾಜದ ತುಳಿತಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕು ನುಗ್ಗು ಗುವನೆಂಬುದನ್ನು "ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು" ಎಂಬ ಕತೆಯಲ್ಲಿಯೆ ಮೋಹನನ ಪಾತ್ರದ ಮುಖಾಂತರ ತೋರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಹಿಂದು-ಮುಸ್ಲಿಮರ ಒಳಜಗಳ "ಅಲ್ಲಾಸಾಬ" ಎಂಬ ದುರಂತ ಕಥೆಗೆ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಾಗಿದೆ. ನಮ್ಮ ಜನತೆಯಲ್ಲಿಯೆ

ಅಜ್ಞಾನ, ದುರ್ವ್ಯಸನ, ಇವುಗಳ ಮೂಲಕ ಕೌಟುಂಬಿಕ ದಾರಿದ್ರ್ಯ—
ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ದುಷ್ಟರಿಣಾಮ “ರಾಮು” ಎಂಬ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾಗಿದೆ.

ತರುಣ ಕತೆಗಾರರಿಬ್ಬರಿಗೂ ಮಾನವತೆಯ ಬಗೆಗೆ ಸಹಾನುಭೂತಿ
ಯೆಂಬುದು ಈ ಕತೆಗಳಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುವದಾದರೂ ಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಹಿತ್ಯದ
ಪಾಕ ಹದಗೊಳ್ಳಲು ಇನ್ನೂ ಲೋಕಾನುಭವ ಹೆಚ್ಚಬೇಕೆಂಬ ಮಾತನ್ನು
ಹಿರಿಯರಾದವರು ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮದೊಂದು ಸಾಹಿತ್ಯ
ಕ್ರೀಡೆಯೆಂಬ ವಿನಯದ ಕಲ್ಪನೆ ಈ ತರುಣ ಕತೆಗಾರರಿಗೆ ಇದೆಯಲ್ಲದೆ,
ತಮ್ಮದೊಂದು ಕಲಾಪುಂಜನೆಂಬ ಮುಗ್ಧವಿಶ್ವಾಸವೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು
ನಾನು ಅರಿತಿರುವೆ. ಇಂದಿನ ಈ ಕಿರಿಯರ ಕ್ರೀಡೆ, ಮುಂದೆ ಕನ್ನಡ
ಶಾರದೆಯ ಕೊರಳಹಾರಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪುವಂತಹ ಮಣಿಗಳನ್ನು ಒದವಿಸುವ
ಸಾಧನವಾಗಲಿ. ಈ ತರುಣ ಸಾಹಿತ್ಯ ಶಿಲ್ಪಿಗಳ ಹೆಸರು ಹಿರಿಯವೆನಿಸಿ
ಕೊಂಡು ಮೆರೆಯಲಿ.

“ ಜಯಂತಿ ಕಾರ್ಯಾಲಯ ”

ಧಾರವಾಡ

ಚಿಟಗೇರಿ ಕೃಷ್ಣಶರ್ಮ

ತಾ|| ೮-೧೨-೧೯೪೯

ಸಂಪಾದಕರ ಮಾತು

ಐದು ಚಿಕ್ಕ ಕತೆಗಳ ಸಂಗ್ರಹವಾದ “ ಸರಸ-ವಿರಸ ” ಎಂಬ ಈ ಚಿಕ್ಕ ಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಸಹ್ಯದಯರಾದ ಓಮಗರ ಮುಂದೆ ಇಡಲು ನಮಗೆ ತುಂಬಾ ಹೆಮ್ಮೆ, ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಬಂದ ಎಲ್ಲ ಕತೆಗಳೂ ಉತ್ತಮ ಕಲಾಕೃತಿಗಳೆಂಬ ಒಣ ಅಭಿಮಾನವು ಈ ಹೆಮ್ಮೆಗೆ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ತಾಯಿಯ ಸೇವೆಯನ್ನು ತ್ರಿಕರ್ಣ ಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡ ಬೇಕೆಂಬ ಮಹದಾಶೆಯನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡ ನಾವು ಮಾತಿನ ಯುಗವನ್ನು ದಾಟಿ ಕಾರ್ಯರಂಗಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುವ ಸಾಧನ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆಂಬುದೇ ನಮ್ಮ ಹೆಮ್ಮೆಗೆ ಕಾರಣ.

ಕನ್ನಡನಾಡಿನಲ್ಲಿಯೂ ಸಾಹಿತ್ಯವು ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬರುತ್ತಲಿದೆ. ವಿಧವಿಧವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯವನ್ನಿಂದು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯೋಪಾಸಕನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲನು. ಆದರೆ ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದರೇನು ? ಸಾಹಿತ್ಯವು ಹೇಗಿರಬೇಕು ? ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾರದೆಂದು ನಮ್ಮ ಗ್ರಹಿಕೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ “ ಸಾಹಿತ್ಯ ” ಎಂಬ ಶಬ್ದವೇ ಬಹು ವ್ಯಾಪಕಾರ್ಥವುಳ್ಳದ್ದು. ಕೆಲವರು ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಗಳೆಂದ ಮನರಂಜನೆಯನ್ನು ಬಯಸಿದರೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ನೀತಿಬೋಧೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವರು ಸಾಹಿತ್ಯದಿಂದ, ತಮ್ಮ ಜಗದ ಜಂಜಾಟಗಳನ್ನು ಮರೆತು ಸಮಾಧಾನ ಹೊಂದಲು ಬಯಸಿದರೆ, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವರು ಈ ಜಗತ್ತನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಕನಸಿನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸ ಬಯಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಮೇಲಿನ ಯಾವದೇ ಒಂದನ್ನೇ ಸಾಧಿಸುವ ಉದ್ದೇಶವನ್ನಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಯಾರಿಸಿದ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಉತ್ತಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಕೃತಿಯಾಗಲಾರದೆಂದು ನಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆ. ಸಾಹಿತ್ಯವೆಂದರೇ ಜೀವನ. ಜೀವನವು ದುಃಖದುಃಖವನ್ನಾಳ, ದ್ವೇಷ, ಅಸೂಯೆ ಅಲೆಗಳಿಗೆ ಅಗರವಾಗಿರುವಂತೆ ಸುಖ, ಸಂತೋಷ, ಪ್ರೇಮ, ಆನಂದಗಳಿಗೂ ಎಡೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ಇವನ್ನೇ ಶಬ್ದಗಳಿಂದ ಚಿತ್ರಿಸಿ, ನಾವು ನಿಜಜೀವನಕ್ಕೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸಮೀಪವರ್ತಿಗಳಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವದೇ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸ.

VII

ಈ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ನಮ್ಮೆದುರಿಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡೇ ನಾವು ಈ ಸಂಗ್ರಹವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ನಾವು ಸಾಕಷ್ಟು ಸಫಲರಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ವಿಮರ್ಶಕರು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೂ ಅದಿಲ್ಲದೆ ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನ ಪಟ್ಟಿರುವುದೇ ನಮ್ಮ ಹೆಮ್ಮೆ.

ಇನ್ನು ಈ ಸಂಗ್ರಹವು ಓದುಗರ ಕೈ ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡುವದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮಿತ್ರರ, ಹಿತೈಷಿಗಳ ಹಾಗೂ ಹಿರಿಯರ ನೆರವು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಆರೆ ಆಶೆಯಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತಿತ್ತೇನೋ ? ಆದರೆ ನಮಗೆ ಅನೇಕರು ಅನೇಕ ಬಗೆಯಿಂದ ನೆರವಾಗಿ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹನ ವನ್ನಿತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಮುನ್ನುಡಿಯನ್ನು ಬರೆದುಕೊಟ್ಟು ಅರ್ಪಿಸಿದ ಹಿರಿಯ ಸಾಹಿತಿಗಳಾದ ಶ್ರೀ ಬೆಟಗೇರಿ ಕೃಷ್ಣಶರ್ಮರಿಗೂ, ಹಾಗೂ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳನ್ನು ಬರೆದು ಕೊಟ್ಟು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದ ಶ್ರೀ ಸಿಂಪಿ ಲಿಂಗಣ್ಣ, ಶ್ರೀ ಹಿರೇಮಲ್ಲಾರ ಈಶ್ವರನ್‌ರವರಿಗೆ, ನಾವೆಷ್ಟು ಕೃತಜ್ಞತೆಗಳನ್ನು ವಿಸಿದರೂ ಅಲ್ಪವೇ. ಮುಖಚಿತ್ರವನ್ನು ಒಳ್ಳೇ ಸುಂದರವಾಗಿ ಬಿಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಕಲಾಕಾರ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಾ ಪ್ಲೇಟಿಯವರನ್ನೂ ಹಾಗೂ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಗಳನ್ನು ಓದಿಕೊಟ್ಟ ಶ್ರೀ ಹರಿದಾಸರವರನ್ನೂ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ನೆನೆಸಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು.

ಈ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಬಂದ “ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗ ” ಎಂಬ ಕತೆಯು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ಪತ್ರಿಕೆ “ಕನ್ನಡ ನುಡಿ”ಯಲ್ಲಿಯೂ ಮತ್ತು “ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬ” ಎಂಬ ಕಥೆಯು “ ಕಥಾವಳಿ ” ಯಲ್ಲಿಯೂ ಈ ಮೊದಲೇ ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ. ಉಳಿದವುಗಳು ಇದೇ ಮೊದಲನೆಯ ಸಲ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿವೆ.

ಮುದ್ರಣ ಕಾರ್ಯವು ಸ್ವಲ್ಪ ಅವಸರವಾಗಿ ಸಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಕೆಲವೇ ಮುದ್ರಣ ದೋಷಗಳು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದ್ದದಕ್ಕಾಗಿ ಓದುಗರ ಕ್ಷಮೆ ಕೋರುತ್ತೆವೆ.

ಸುವಿಕಾಸ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಮಿತಿ

ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ

೧೫—೨—೧೯೫೦

—ಹೂಬಳ್ಳಿ ಹೂಗಾರ

ಪರಿವಿಡಿ

೧. ಸರಸ-ವಿರಸ	೧
೨. ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗ	೧೩
೩. ರಾಮು	೩೨
೪. ಅಲ್ಲಾಸಾಬ	೪೫
೫. ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು	೫೭

ಸ ರ ಸ-ವಿ ರ ಸ

ಪೂರ್ವದಿಗಂತವಲ್ಲಿ ಕ್ಷೇತ್ರವೆವೆಗೆ ಉತ್ತುಂಗಬೆಟ್ಟಗಳ ಶಿಖರಗಳು
ಹಿಂದಳವನ್ನು ಅಪ್ಪಿ ಚುಂಬಿಸಿ ಒಕ್ಕುತ್ತಿರಲು; ಮೂಡಣದಿಕ್ಕಿನ ವಸಿತೆಯ
ಕಣ್ಣೀಲಗಳು ಕೆಂಪೇರಿದವು. ಶಿಖರಗಳ ಹಿಂಬದಿಯಿಂದ ಹೊನ್ನಿನ ಸೊನ್ನಿ
ಮೂಡಿ ಪ್ರಕೃತಿ ತರುಣಿಗೆ ತರುಣನು ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಪಿತಾಂಬರವನ್ನು ತೊಡಿ
ದವನು. ತಂಗಾಳಿ ತೀಡಿ ತೀಡಿ ನೊಯ್ಯ ನೊಯ್ಯನೆ ಶಂಕರನು ಮಲಗಿದ
ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿತು. ಹೊತ್ತಾದರೂ ಇನ್ನೂ ಎಳದಿದ್ದದ್ದನ್ನು
ಕಂಡು ಶಂಕರನ ತಾಯಿ-ಶಾಂತಮ್ಮ, ಅವನನ್ನೆಬ್ಬಿಸಲೆಂದು ಅವನ ಕೋಣೆ
ಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಳು. ಶಂಕರನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿದ್ದರೂ ಹಾಸಿಗೆಬಿಟ್ಟು

ಮೇಲಕ್ಕೇಳಲು ಒಪ್ಪಲಾರದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಸೊಳ್ಳೆಯ ಪರವೆಯಲ್ಲಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಹೊದ್ದುಕೊಂಡು ಹೊರಳಾಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

“ಮೂರುತಾಸು ಹೊತ್ತೇರೇತಿ ಇನ್ನೂ ಎಳಗಿದ್ದಿಲ್ಲ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಶಾಂತಮ್ಮ. ಪ್ರೇಮ ಪೂರಿತ ಕೋಪದಿಂದ.

ಸರ್ವಾಪನ್ನಿಲ್ಲದೇ ಶಂಕರನು ಮೈಮುರಿವೆದ್ದು ಮುಖವನ್ನು ರೋಗದ ಕೊಂಡು ಬೀಳಲ್ಲಿನ ಎದುರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಅಪನವಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ದಿಸನು. ಉಳಿದ ಅಂದವಾದ ನೋಟ ಚಂದೋದಧಿಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದುತಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪಗಟ್ಟಿವಾ ತಮ್ಮ ಅಂದಿನ ಬದಲಾಯಿಸಿದ ಪ್ರಥಮ ಪಲ್ಲವಿಯನ್ನು ಹಾಡಿ ಮುಗಿಸಿದ್ದವು. ಬಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಿಡಿಕಿಯಿಂದ ತುಂಗಾಯು ಬೀಸುತ್ತಿದ್ದು ಮರೆಯ ಕೇವಲವರಿಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ಕಳೆಗೊಟ್ಟಿದ್ದವು. ನಿಲುಬಕಿಗೆ ತಕ್ಕ ಮೈಕಟ್ಟು, ವಸನುಬಿ, ಸ್ವಸನ್ನಿತಿತ್ತು ಮನ ಸೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವು.

ಓದಬೇಕೆಂದು ಪುಸ್ತಕ ಹಿಡಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ‘ಪ್ರಗತಿ’ ಪತ್ರಿಕೆ ಬಂತು. ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಪತ್ರಿಕೆ ಓದುತ್ತ ಚಪ್ಪು ಗುಟ್ಟುಕರಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಪೋಷ್ಠಮನ್ನನು ಬಂದು ಬಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಒಗೆದು ಹೋದದ್ದರಿಂದ ಪತ್ರಿಕೆ ಓದುವುದು ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು.

ಶಂಕರನು ಪತ್ರವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಓದಿದನು. ಪತ್ರ ಹಿಮ್ಮೆತ್ತಿದಂತ ಅಪನ ಮುಖವಲ್ಲ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಭಾವನೆಗಳನ್ನೇ ಸಿರಿಕ್ಕಿಸುತ್ತ ಸಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಶಾಂತಮ್ಮ ಕೇಳಿದಳು—“ಯಾರದು ಪತ್ರ?”

“ಬಾಗಿಲುಕೋಟೆಯಿಂದ ಬಂದೈತಿ.”

ಬಾಗಿಲುಕೋಟೆ ಎನ್ನುತ್ತಲೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಾಯಿತು-ಯಾರು. ಪತ್ರ ಬರೆದಿರುವರೆಂಬುದು. ಶಂಕರನ ಹೆಂಡತಿಯ ಊರು ಬಾಗಿಲುಕೋಟೆ. ಕಾರ ಹುಣ್ಣಿನೆಗೆ ಬಾಗಿಲುಕೋಟೆಗೆ ಬರಬೇಕಂತೆ. ಎಲ್ಲರೂ ಇವನ ವಾಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿರುವಂತೆ.

ಅದೇಸಾರಿ ಬಂದು ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೊಸದಾಗಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದ ಎತ್ತುಗಳ ಮೈತಿಕ್ಕುತ್ತ ಸಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಶಂಕರನ ಮಾನ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲು ಮಾಡಿದ.

“ನಮ್ಮ ಊರಾಗ ಏನ ಕಾರಡುಣ್ಣನು ಇಲ್ಲ ಏನು? ಹೊಸಾಎತ್ತು

ತಗ್ಗೊಡ್ಡೆನು. ಮೊರಸಬೇಕು. ಮೇವರು ಈ ಸಮಾಜ ಬೇರೊಂದು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಕೊಳ್ಳುವರು. ಇವನು ಮನುಷ್ಯನು. ತೋರಿದ ಮತ್ತಾರ ಮನುಷ್ಯನು. ಇವನು ಮನುಷ್ಯನು.”

“ಒಂದ ನಮೂನೆ ಮೂರು ಅವರು-ಮೋಗದಿದ್ದರ ಪನ ತಿಳಿದುಕೊಂಡರೋ ಏನೋ?” ಶಂಕರ ತನ್ನ ಭಯ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ.

“ಮೋಗಿ ಬರಲಿ ಬಿಡು. ಅವನೂ ಬಾಳ ದಿನಾ ಆಗೇತಿ ಹೊತ್ತಿ ನೋತಿ ನೋಡಿದ. ಕಾಣೋದೂ ಎಂಟುಹತ್ತು ದಿನ ಪೂಜೆ ಆದ” ಎಂದವರು ರಾಂತಮ್ಮ ತನ್ನ ಸಮ್ಮತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತ. ಶಂಕರನಿಗೆ ಸರೋಜಳನ್ನು ಕಾಣುವ ಹಂಬಲ ಬಹಳವಿತ್ತು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಲಗುನಗೆಯಿಂದ ತನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿ ಊರಿಗೆ ಮೊರಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು.

ಶಂಕರನ ತಂದೆಯವರು ಮೊದಲು ಬದತನದಲ್ಲಿಯೇ ಬೆಳೆದವರು. ನಂತರ ಕ್ರಮೇಣ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಗಳಿಕೆಯಿಂದಲೇ ನೂರಾರು ಕೂರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಗಳಿಸಿ, ಊರಿಗೆ ಶೋಭಾಯಮಾನವಾಗಿ ಕಾಣುವ ದೊಡ್ಡ ಮನೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ಹತ್ತಾರು ಮಕ್ಕಳ ಕಮತವನ್ನೂ ಉರ್ದೆಯೇ ಗಣ್ಯ ಪ್ರಸಾದ ತರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆಗಳೇ ಬಟ್ಟೆ ಮಗ ಶಂಕರನ ಮದುವೆಯ ಕಾಲಕ್ಕಂತೂ ಅವರು ಊರಲ್ಲಿಯ ಎಲ್ಲ ಬಡವರಿಗೂ ಮನದಣಿಯೆ. ಊರಿಗೆ ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತಷ್ಟು ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಶಂಕರನು ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಹಿಂದಾಗಿ ಇರುವವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ಕಾಣುವ ಭಾಗ್ಯ ಅವರಿಗಿರಲಿಲ್ಲವೇನೋ? - ಶಂಕರನ ಮದುವೆಯ ನಂತರ ದಮ್ಮಿನ ನೆವದಿಂದ ಆಕಾಲವ್ಯತ್ಯಾಸಗೊಳಗಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ತಂದೆ ಸತ್ತ ನಂತರ ಶಂಕರ ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಕೊನೆಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೇ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಶಂಕರನ ತಾಯಿ-ರಾಂತಮ್ಮ ತನ್ನ ತಮ್ಮ ರಾಮಪ್ಪನನ್ನೇ ಕರೆದುಕೊಂಡುಬಂದು ಅವನಿಗೆ ಮನೆಯ ಹಿರಿಯತನವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಪ್ಪಿಸಿದ್ದಳು. ರಾಮಪ್ಪನಾದರೂ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮನವು ಬಿಟ್ಟು ಮಾಡಿ, ಮನೆಯ ಸಿಂಹಾಂತಿಕೆಯನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಶಂಕರನು ಮನೆಯ ಕಡೆಯ ಚಿಂತೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ಅಭ್ಯಾಸದಲ್ಲಿಯೇ ತಲ್ಲೀನನಾಗಿ ಈ ಸಲ ಬಿ ಎ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡುವವನಿದ್ದನು. ಆದರೆ ಕಾಣೋರಿಗೆ ದುಬ್ಬದ

ಸಮಿತ್ತ ಬಿಡುವು ಇದ್ದುದರಿಂದ ಮತ್ತು ತಾಯಿಯು ಮನೆಗೆ ಬರಲೇ ಬೇಕು ಎಂದು ಒತ್ತಾಯ ಪಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೇ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು, ಆದರೆ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳನ್ನೂ ಈ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಹೆಂಡತಿಯ ಊರು-ಬಾಗಿಲುಕೋಟೆಗಾದರೂ ಯೋಗಿ ಬರಬೇಕೆಂದು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಸಂಗಗಳೂ ತಮ್ಮಿಂದ ತಾವೇ ಒದಗಿ ಬಂದವು.

ಆಯಿತು. ಶಂಕರ ಮಾವನ ಊರಿಗೆ ಹೊರಡಲು ಆನುವಾದನು.

“ಊಟಾ ಅಲ್ಲಿ-ಇಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಡಾ” ಎಂದು ತಾಯಿ ನುಡಿದಳು. ಶಂಕರನು ಇತ್ತ ಲಕ್ಷಕೊಡಲು ಉಟ್ಟ ಧೋತರ ಕಾಲಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಎಡವಿದನು.

“ಸ್ವಲ್ಪ ಕುಳಿತುಕೋ. ನೀರನ್ನಾದರೂ ಕುಡಿ” ಎಂದು ಎಡವಿದ್ದರಿಂದ ಸಂಶಯವನ್ನು ತಂದು ಕೊಂಡ ಶಂಕರನ ತಾಯಿ ನುಡಿದಳು.

“ನೀರಗೀರ ಕುಡಕೊಂತ ಇಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದು ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ಅಲಕ್ಷಿಸುತ್ತ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಗೆ ಬಂದು ತಿಕ್ಕೆಟೆ ತೆಗೆದು ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತನು.

ಗಾಡಿಯು ನಿಲ್ಲಾಣವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಳ್ಳೇ ರಭಸದಿಂದ ಓಡ ಹತ್ತಿತು. ಉಗಿಬುಡಗಿಂತ ಇವನ ಮನೋಬುಡಿಯು ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಸಾಸಿ ರಾರುಸಾರೆ ಮಾವನ ಊರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿಸಿ ತಿರುಗಿ ಅವನನ್ನು ವಾಸ್ತವ ವೇಗಕ್ಕೆ ತಂದು ಮುಟ್ಟಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಮನೋವೇಗಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವೇಗದಿಂದ ಗಾಡಿಯು ಹೋಗಲೊಲ್ಲದು-ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡ ಶಂಕರನಿಗೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತಿ ಬೇಸರವೆನಿಸಿತು. ಹೇಗಾದರೂ ಬೇಸರ ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅಂದಿನ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಆದರೆ ಅವನು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದೇನು? ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲ. ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಚಿತ್ರ. ಸರ್ವೋಚ್ಚ ಮಧ್ಯಮ ನಿಲುವಿಕೆ, ಹರವಾದ ಉಬ್ಬಿದೆದೆ. ಕಮಲದಂತಹ ಮುಖ, ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಆರಳಿದ ಮಲ್ಲಿಗೆಯಂತಿದ್ದ ಕಣ್ಣುಗಳಿಂದ ಹೊರಸೂಸುವ ಒಲವಿನ ನೋಟ ಅವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದಿದ್ದವು. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಆಕೆಯ ಚಿತ್ರವನ್ನು ತನ್ನೆದುರು ಹಿಡಿದು-ಕೊಂಡು ಕುಳಿತಿರುವ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತ ತಾನು ಜ್ಞಾನದ ಖಣಿ, ಅವಳು ಸೂಬಗಿನ

ಮಣಿ, ಶ್ರಿಯು ತನ್ನ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಮಣಿಯಾಗಿದ್ದು ವನ್ನು ನೆನೆಸನೆದು ತನ್ನ ಭಾವೀ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಬಣ್ಣವನ್ನಿಳಿಯುತ್ತ, ಕಪಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗೂಕೂಡಾ ಎಟಕದ ಮುಖದ ಸಂಸಾರವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ಚಿತ್ರಕಾರನಿಗೂ ಕೂಡಾ ಚಿತ್ರಿಸಲು ಬಾರದ ಜೀವನವನ್ನು ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತ, ಭಾವನಾತರಂಗದಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುವ ಜೀವಿತನಾಗಿದ್ದು ಅನಂದವನ್ನು ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತ ಒಬ್ಬರು - "ಸ್ವಲ್ಪ ವೇಸರಕೊಡ್ಡಿ... ಓದಿಕೊಡತೇನಿ" ಅಂದರು.

ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಓದಲುಕೊಟ್ಟನು.

"ನಾನು ಈ ನರಿಗೂ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಚಿತ್ರವು ಅವರಿಗೂ ಕಾಣುವುದೇ?" ವಿಚಾರ ಬಂದಿತು ಶಂಕರನಿಗೆ. ಅವರೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಮುಗುಳು ಸಗೆಯೂ ಹೊರಸೂಸಿತು. ಅವರಿಗೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಕಾಣುವದು - "ಸಕ್ಕರೆಗಾಗಿ ಮುಂಬೈಯಲ್ಲಿ ಗದ್ದಲ, ಕಲಕತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಗೋಳಿಬಾರು" ಮೊದಲಾದ ಸೀರಸವಾದ ಸುದ್ದಿಗಳು ಮಾತ್ರ. ಸರೋಜಳ ಮುಖ ಆ ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳೇ ಬೇಕು" ಎಂದು ಅಂದಕೊಂಡು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಶಂಕರನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತ ಆ ಮಹನೀಯರು ಪತ್ರಿಕೆಯಲ್ಲಿಯ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಒದರಿ ಒದರಿ ಓದುತ್ತ ಅವುಗಳಬಗ್ಗೆ ತಮ್ಮ ಎದುರಿನವರಕೂಡ ಚರ್ಚೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಬೇಕೆಗಳನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಇನ್ನು ಈ ಮಹನೀಯರು ತನ್ನ ಕೂಡ ಸಹ ವಾದವಿವಾದ ಮರುಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಹೆದರಿದ ಶಂಕರ ಕಿಡಿಕೆಯ ಹೊರಗೆ ಮುಖಹಾಕಿ; ಅತಿ ವೇಗದಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡುತ್ತಿದ್ದ ಗಿಡಗಂಟಿ, ತಾರಿನ ಕಂಬಗಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಇಳಿಯಲ್ಲವೂ ಬೆಳೆಯಿಂದ ಕೂಡಿ ಗಾಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಕುಣಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ತಂಗಳೆಯು ರಸಿಯ ರತ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕಾದಾಡಿ ಆಶ್ರಯಕ್ಕಾಗಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಬರುತ್ತಲಿತ್ತು. ಗಾಡಿಮಾತ್ರ ನಿರ್ವಹದ ಒಣ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮರುಳಾಗದೇ ಇದ್ದು ಮಾಡುತ್ತ ವೇಗದಿಂದ ಸಾಗಿತ್ತು.

ಶಂಕರನ ಹೆಂಡತಿಯ ಮನೆಯವರೂ ತಕ್ಕ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಶ್ರೀಮಂತರೇ ಇದ್ದರು. ಆದರೂ ಜಿಪುಣರೆಂದು ಊರಿಗೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ಶಂಕರನ ಆತ್ಮೆ ರುದ್ರಮೃನಂತೂ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ರುದ್ರಮೃನೇ. ತನ್ನ ಗಂಡನಿಗಿಂತಲೂ ಜಿಪುಣತನದಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಎರಡು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ. ಮೇಲಾಗಿ ದುರಾಶೆ. ಅಸೂಯೆಗಳಂತೂ ಅವಳ ಹುಟ್ಟು ಗುಣಗಳಾಗಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲವೂ ತನಗೇ ಆಗಬೇಕು. ಊರಲ್ಲಿ ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಸಿರಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಮೆರೆಯಬೇಕು; ಪರರು ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಆಕೆಗೆ ಸೇರದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಶಂಕರನ ಸಿರಿವಂತಿಕೆ ಅವಳ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳುಡಿದಂತೆ ಆಡುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಇದ್ದೊಬ್ಬ ಮಗಳು-ಸರೋಜಳನ್ನು ತನ್ನ ತಮ್ಮ ಶೇಖರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ಆಕೆಯ ಹೆಬ್ಬಯಕೆಯಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಸರೋಜಳ ತಂದೆಯು ಮಾತ್ರ ಇವಳ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ ಕೊಡದೆ ಸಿರಿವಂತನೂ ಜಾಣನೂ ಆದೇ ವೇಳೆಗೆ ಸುಂದರನೂ ಆದ ಶಂಕರನಿಗೆ ಸರೋಜಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಇದರಿಂದ ರುದ್ರಮೃನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದಿತು. ಅವಳ ಅಜ್ಞಾನವು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಬಯಕೆಗಳಿಗೆ ಶಂಕರನೇ ಕ್ಷಣ ಹಾಕಿದನ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವನನೇಲಿ ಕಿಡಿಕಾರುವಂತೆ ಮಾಡಿತ್ತು. ಶಂಕರನ ಮೇಲೆ ರುದ್ರಮೃನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಮನೆಯಲು ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಶಂಕರನ ಮನೆಯವರು ರುದ್ರಮೃನಿಗೆ ಸಲ್ಲಬೇಕಾದ ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಸಲ್ಲಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳ ಮಗಳ ಮದುವೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅವಳಿಗೊಂದು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಐದಾರುನೂರು ರೂಪಾಯಿಯ ಸೀತಾಂಬರ ಕೊಡದೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಯ ಒಂದು ರೇಶಿಮೆ ಸೀರೆಮಾತ್ರ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಇದೊಳ್ಳಕ್ಕೂ ಕಳಸವಿಟ್ಟಂತೆ, ಮದುವೆಯ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಶಂಕರ "ಆಕೆಯ ಪಾದಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಸಹೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ...." ಎಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದನು.

"ಇವ ಸಾಲೀ ಕಲ್ತ ದೊಡ್ಡ ಶಾಣ್ಣಾ ಆದರ ನಮಗೇನು ಬಂತು? ಹಿರ್ಯಾರು ಕಿರ್ಯಾರು ಅನ್ನೂದು ಸತೇಕ ತಿಳಿಕೊಳ್ಳಬಾರದೇ? ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ಸತೇಕ ಬೀಳುದುಲ್ಲ ಅಂತ ಹೇಳಿದನಲ್ಲಾ? ಎಷ್ಟು ಸೊಕ್ಕು ಐತಿ ಇವನ? ಶ್ರೀಮಂತರಿದ್ದರ ತಮ್ಮ ಮನೀಗಿದ್ದಾರು. ನಮಗೇನು ಬಂತು ಅದರಲಿಂದ?" ಎಂದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು ರುದ್ರಮೃ.

ಶಂಕರನ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಮನೆಯವರ ಮೇಲೆ ಹೇಗೆ ಸೇಡು ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು? ಎಂದು ವಿಚಾರ ಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ ಅವಳ ರಾಜ್ಯವೇ ಬೇರೆಯಾಗಿತ್ತು. ರಕ್ಷಿಸಿ ಜಿನನವೇ ಜಿನನ. ಆಶಿ, ಆಕಾಂಕ್ಷೆ, ದ್ವೇಷ, ಈರ್ಷ್ಯೆಗಳಿಂದ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದೇ ಮಾನವ ಸಹಜವಾದ ಅವಳ ಮನೋರಾಜ್ಯದ ಅಭಿಲಾಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಬೇರೆ ಜೀವಿಯ ಜೀವನವನ್ನು ಹರಣ ಮಾಡಿಯಾದರೂ ತಮ್ಮ ಉತ್ಕಟೇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಕೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಕೃತಕೃತ್ಯರಾಗುವದೇ ಪಾವನ. ಹೇಗಾದರೂ ದುಡ್ಡುಗಳಿಸಿ ತೃಪ್ತಿಯಿಲ್ಲದ ಜೀನತನದ ಜೀವನವನ್ನು ಸಾಗಿಸುವದೇ ಮುಕ್ತಿ. ಇಂತು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವಳು, ಶಂಕರನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಶೇಖರನನ್ನು ಕಂಡು ಕೊಂಡಳು. ಅವಳಿಗೆ ಅದೇ ಯೋಗ್ಯ, ಅದೇ ಉಚಿತವೆನಿಸಿತು. ಆಯಿತು. ವಿಚಾರದ ಕುದುರೆ ಗಿದ್ದ ವಿವೇಕದ ಕಡಿವಾಣ ಅವಳ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿತು. ದ್ವೇಷದ ಕಿಚ್ಚಿಗೆ ಈರ್ಷ್ಯೆಯ ಗಾಳಿಯು ಬೀಸಿತು.

ಶಂಕರನು ಕುಳಿತ ಕುದುರೆಯ ಗಾಡಿಯು ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬದ ಬದಲು ಶಂಕರನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವನ್ನೇ ಕನ್ನಡಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾ ಲಜ್ಜೆಪೂರಿತ ನಗೆಬೀರುತ್ತ ನಿಲುಗನ್ನಡಿ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಸರೋಜಳು ಗಾಡಿನಿಂತ ಸಪ್ಪಳವನ್ನು ಕೇಳಿ ಅಟ್ಟದಿಂದ ದಡಭಡನೆ ಕೆಳಗೆ ಓಡಿ ಬಂದಳು.

ಶಂಕರನ ಮುಖ ನೋಡುವದಕ್ಕೆ ಲಜ್ಜೆಪಟ್ಟುಕೊಂಡು ಒತ್ತಾಯದಿಂದ ಮುಖ ಕೆಳಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಅಕೆಯ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮಾತ್ರ ಆಕೆಯ ಹಿಡಿತವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ಕಳ್ಳತನದಿಂದ ಅವನನ್ನು ನೋಡಿದವು. ಇಬ್ಬರ ದೃಷ್ಟಿಯೂ ಕೂಡಿತು. ಇಬ್ಬರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಮುಗುಳು ನಗೆ ಹೊರಹೊಮ್ಮಿತು. ನಲ್ಲಿಯ ನಗುಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದೊಡನೆಯೇ ಶಂಕರನ ಹಸಿವೆ ನೀರಡಿಕೆಗಳು ಎಲ್ಲ ಮಾಯವಾದವೋ? ಪ್ರವಾಸದಿಂದಾದ ಬೇಸರ ಎತ್ತ ಕಾಲುಕತ್ತಿತೋ? ರುದ್ರಮ್ಮ ಮಾತ್ರ ಶಂಕರನನ್ನು ನುಂಗಿ ನೀರು ಕುಡಿಯುವಂತೆ ನೆಟ್ಟ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ಬಾಗಿಲ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಶಂಕರ ಬಾಟ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು, ಅಟ್ಟದ ಮೇಲಿನ ಸರೋಜಳಕ್ಕೋಣಿಗೆ ಬಂದನು. ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿಯ ದೀಪ ಶಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ ಗ್ಯಾಲರಿಯಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿನ ತುಂಬೆಳಕು ಹರಡಿತ್ತು. ಶಂಕರನು ಹೊರಗೆ ಗ್ಯಾಲರಿಯ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಒಂದು ಟಿಬಲ್ಲು ಇತ್ತು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೈ ಕುಸುರಿನ ವಸ್ತ್ರ ಹಾಸಿ ಎಲೆಅಡಿಕೆಯ ತಾಟನ್ನು ಇಡಲಾಗಿತ್ತು. ಶಂಕರನು ಶಾಂತವಾಗಿ ತಂಬೂಲನ್ನು ಮೆಲ್ಲುತ್ತ ಸಿಗರೇಟನ್ನು ಹಚ್ಚಿದನು. ಹೊಗೆಯನ್ನು ಗುಂಗುರು ಗುಂಗುರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ಜಾಣ್ಮೆಯಬಗ್ಗೆ ತಾನೇ ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಯಾರೋ ಅಟ್ಟಹತ್ತಿ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ಕರ ವಸ್ತ್ರದಿಂದ ತೀವ್ರ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಅತ್ತಿತ್ತಮಾಡಿ ಸಿಗರೇಟನ್ನು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಸೋಪಾನದ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದನು. ಸರೋಜಳು ನಗುತ್ತ ಬರದ ತಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಕೈಹಿಡಿದು ಜಗ್ಗು ತನ್ನ ಮಗ್ಗುಲದಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಮತ್ತೊಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕೂಡುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವಳು ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದಂತೆ ಮಾಡಿದರೂ ಮುಂದೆ ಒಂದು ಕುರ್ಚಿಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಶಂಕರನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಸಿಗರೇಟನ್ನು ಜಗ್ಗಿ ಅವಳ ಮುಖಕ್ಕೆ ಹೊಗೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟನು. ಅವಳು ಕೆಮ್ಮುತ್ತ ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಟೇಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು ಕೈವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಾಯಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡಳು. ಅವಳು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಕೆಮ್ಮುತ್ತಿರುವದನ್ನು ನೋಡಿ ಶಂಕರನು ನಗಹತ್ತಿದನು. ಅವಳ ಮುಖದಲ್ಲಿ ಹುಸಿಕೋಪ ಮುಗುಳು ನಗೆಯೊಡನೆ ಮೂಡಿತ್ತು. ಸಿಟ್ಟಿಗೆದ್ದು ದಪ್ಪು ತೋರಿಸುವದಕ್ಕಂದೋ ಏನೋ? ಮುಖವನ್ನು ಚಂದ್ರನಕಡೆಗೆ ಹೊರಳಿಸಿದಳು. ಚೆಂಬೆಳಕು ಅವಳ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಆಕೆಯ ಮುಖಕ್ಕೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಕಾಂತಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿತು.

ತರುಲತೆಗಳು ತಂಗಾಳಿಯ ಒತ್ತಾಯದ ಮೂಲಕ ಒಂದನ್ನೊಂದು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅಂದಿನ ಅಂದದ ತಿಂಗಳಿನ ತುಂಬೆಳಕನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದವು ಇದು ಸರೋಜಳಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತೋ ಏನೋ? ಅವಳು ಒಮ್ಮೆಲೇ ತನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ಶಂಕರನತ್ತ ಹೊರಳಿಸಿದಳು. ಅವಳ ಆ ಮದಭರಿತ ನೋಟ ಅವನನ್ನು ಏನೋ ಕೇಳಿದಂತಾಯಿತು. ಅವಳ ರಕ್ತರಂಜಿತ ಅದರಗಳು ಸೊನ್ನೆ

ಮಾಡಿದಂತಾಯಿತು. ಕಪೋಲಗಳು ಕೆಂಪೇರಿದವು. ಸರೋಜಳು ಒಮ್ಮೆಲೇ ತನ್ನ ಕೆಳದುಟೆಯನ್ನು ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಕೆಳಗೆ ಮುಖಮಾಡಿದಳು. ಅವಳ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನೇ ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ ಶಂಕರನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಅವಳು ಟೀಬಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ತಂದಿಟ್ಟ “ಜೆಂದುಟೆಯ ಮುತ್ತು” ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಂಡಿತು. ಅದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ಅವನಮುಖವು ಆನಂದದಿಂದ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅರಳಿತು. ಎದೆಯ ಬಡಿತದಿಂದ ಅವಳ ನೋಟದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಿದನು. ಸರೋಜಳು ಮೀಸಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಬಾಹು ಮಾಲೆಯನ್ನು ಶಂಕರನ ಕೊರಳಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿದಳು. ಶಂಕರ ಸರೋಜರಿಬ್ಬರೂ ಜೋತ್ಸಾಸ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯದ ಅರಸು ಅರಸಿಯರಂತೆ ಎಷ್ಟೋ ಮೊತ್ತು ಗ್ಯಾಲರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದು, ನಿದ್ರಾದೇವಿಯ ಕರೆಗೆ ಓ ಕೊಟ್ಟು ಬಳಗೆ ಹೋದರು.

“ನೀನು, ನಿನಗೆ ಜನ್ಮವಿತ್ತವರ ಸಲುವಾಗಿ ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧಳಿರುವಿಯಾ?”

“.....”

“ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳ ಆಶೆಯನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸುವುದೇ ಮಕ್ಕಳ ಮೊದಲನೆಯ ಕೆಲಸ. ಜೀವವಿತ್ತವರಿಗೆ ಜೀವವನ್ನು ಕೊಡಲೇ ಬೇಕಲ್ಲವೇ?”

“.....”

“ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿರುದ್ಧ ನನ್ನ ಮದುವೆಯಾಗಿರುವದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾನು ನಿನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲ.....”

“ಇಲ್ಲ, ಇದು ಏಳು ಜನ್ಮದಲ್ಲಿಯೂ ಶಕೃವಿಲ್ಲ.”

“ಎ....ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿ....ನನ್ನ ಗಂಡನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಹೋಗುವಿಯಾ? ನನ್ನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಹಾಳುಮಾಡಲು ಬಂದಿರುವ ನೀನು ನನ್ನ ತಾಯಿಯಲ್ಲ ನಾಯಿ ಮಾರಿ. ಸರಿ....ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯವದಿಲ್ಲವೇ? ಅಯ್ಯೋ.... ಕೊಂದಳು!” ಎಂದು ಚಿಟ್ಟನೆ ಚೀರಿದಳು. ಶಂಕರನಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಎಚ್ಚರಾಯಿತು. ದೀಪಹಚ್ಚಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಸರೋಜಳ ದೇಹವೆಲ್ಲ ಕಂಪಿಸ ಹತ್ತಿತ್ತು. ಮುಖವೆಲ್ಲವೂ ಬೆವರು ಗಾಬರಿಗೊಂಡಂತಿತ್ತು ಕೂಡಲೇ ಸರೋಜಳನ್ನು ಶಂಕರ ಎಚ್ಚರಮಾಡಿದನು.

“ಯಾಕೆ? ಏನಾಯಿತು?” ಕೇಳಿದ ಶಂಕರ.

ಎಚ್ಚರಗೊಂಡ ಸರೋಜಳು ತನ್ನ ವೃಷ್ಟಿಯನ್ನೇ ತಾನು ನಂಬಲಾರ
ವನಳಂತೆ ಶಂಕರನ ಮುಖವನ್ನೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಹತ್ತಿದಳು.

“ಯಾಕ? ಏನಾಯಿತು? ಚೀರಿದಿ. ಕನಸಗಿನಸ ಬಿದ್ದಿತ್ತೇನು?”
ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕೇಳಿದ ಶಂಕರ.

“ಹೌದು ಬಾಳಕೆಟ್ಟಕನಸು. ನಮ್ಮ ಅವಸ್ಥನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕೊಲ್ಲಾಕ
ಬಂದಂತಾಗಿತ್ತು!” ಎಂದಳು ಸರೋಜ.

“ಎಂತಹ ಹುಚ್ಚಿ ಅದೀಯ ನೀನು? ಎಷ್ಟು ಹೆದರೆಯಲ್ಲಾ. ಕನಸಿಗೆ
ಸತೀಕ ಹೆದರತೀಯಲ್ಲಾ?” ಎಂದು ನಗಹತ್ತಿದ ಶಂಕರ. ಆದರೆ ಸರೋಜಳಿಗೆ
ಮಾತ್ರ ನಗೆಬರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಭಯಂಕರ ಹೆದರಿದಳು. ಮುಂದಾಗುವ
ಅಶುಭ, ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ-- ಎಂದು ನಂಬಿದ ಅವಳ ಚಿಕ್ಕ
ಹೃದಯ ಅಂಜಿಕೆಯಿಂದ ತತ್ತರಿಸಹತ್ತಿತು. ಶಂಕರ ಅವಳಿಗೆಷ್ಟು ಸಮಾ
ಧಾನ ಹೇಳಿದರೂ ಅವಳಿಗೆನು ಸಮಾಧಾನವಾಗಲಿಲ್ಲ. ನಿದ್ರೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಕೋಳಿಕೂಗಲು, ಹಕ್ಕಿಗಳು ತಮ್ಮ ಪಾಡನ್ನು ರೂಢ್ಯದಲ್ಲಿ ತೇಲು
ಬಿಡುತ್ತಿರಲು ಬೆಳಗಾಯಿತು. ಸರೋಜಳು ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೇ ಮೇಲೆದ್ದು
ಮನೆಗೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರೂ ಆಕೆಯ ಹೃದಯದಮೇಲೆ ಅಂದಿನ ಆ
ಕೆಟ್ಟಕನಸು ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಆಘಾತ ಮಾತ್ರ ಮಾಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.
ಇದೊಂದು ಶಂಕರನಿಗೆ ಒಳ್ಳೇನೆವ ಸಿಕ್ಕಂತಾಯಿತು. “ಅಂಜುಬುರಕಿ”
ಎಂದು ಅವಳನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಪೀಡಿಸಿ ನಗೆಯಾಡಹತ್ತಿದನು. ಶಂಕರನ
ಈ ತರದ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಅವಳ ಹೃದಯವು ಸ್ವಲ್ಪ ಹಗುರವರೂ ನೊವಲಿನ
ಉತ್ಸಾಹ ಮಾತ್ರ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಸರೋಜಳ ತಂದೆಗೆ ಅಂದು ಬಿಜಾಪುರದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕೆಲಸ ಬಿದ್ದದ್ದ
ರಿಂದ ಮುಂಜಾನೆಯೇ ಹೊರಟು ಹೋಗಿದ್ದರು. ರುದ್ರಮ್ಮ ಅಳಿಯನಿಗೆ
ಬಹಳ ಉಪಚಾರವನ್ನೇ ಮಾಡಿದಳು. ಮುಂಜಾನೆ ಬಿಸಿ ಬಿಸಿ ಉಪ್ಪಿಟ್ಟು
ಚಹಾಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಳು. ಅಳಿಯನಿಗೆ ಊಟಕ್ಕೆಂದು ತಾನೇ ಸ್ವತಃ. ಉಂಡೆ
ಯನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಳು. ಅವಳು ತನಗೆ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ತ್ರೀತಿ
ಶೋರಿಸುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಶಂಕರನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಹರುಷಗೊಂಡನು.

ಊಟದ ವೇಳೆಯಾದ್ದರಿಂದ ಶಂಕರನೂ ಸ್ನಾನ ತಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ರುದ್ರಮ್ಮ ಸರೋಜಳನ್ನು ಕರೆದು.....

“ಶಂಕರನ ನೀನೂ ಊಟಕ್ಕೆ ನೀಡು. ನಾನು ಗುಡಿಗೆಹೋಗಿ ಲಗೂನ ಬರತೇನಿ. ಕಪಾಟಿನೊಳಗೆ ಉಂಡಿಮಾಡಿ ಇಟ್ಟೇನಿ. ಮರತೀ ಮುತ್ತ? ಸೀ ತಿಂದು ಬೇಸರಾಗಿದೆ ಒಳ್ಳೆ ಅಂದ-ಗಿಂದಾನು, ಅನಸದ ಊಟ ಆಗುವ ದರೊಳಗೆ ನಾ ಬರತೇನಿ. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿಯೇ ಊಟಮಾಡುನು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹಣ್ಣು ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗುಡಿಗೆ ಹೊರಟಳು. ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿಬಂದು “ಮರತೀ ಮುತ್ತ ಉಂಡಿಸಿಡುದನ್ನು ಅಂದಾ? ನೀನು ಊಟ ಮಾಡಿಗೀಡಿಗೆ” ಎಂದು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೋದಳು.

ಶಂಕರ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡ. “ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಉಂಡಿ ಸುದ್ದಿ ಬಾಳೆ ಹೇಳಾಕ ಹತ್ತಾಳ. ಯಾವ ಯಾವ ಉಂಡಿ ಮಾಡ್ಯಾಳ ನೋಡೂನು ತಗೊಂಡು ಬಾ ಇಲ್ಲಿ” ಅಂದ ಸರೋಜಳಿಗೆ. ಸರೋಜಳು ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಉಂಡಿಯ ತಾಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಳು.

ನಾಲ್ಕೂ ಗೋಡೆಗಳು ಏನೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲದಂತೆ ಸುಮ್ಮನೇ ನಿಂತಿದ್ದವು. ಮೇಲಿನ ಕಿಡಿಕೆಯಿಂದ ಬಿದ್ದ ದಿನಮನೆಯ ಬಿಸಿಲನ್ನು ತುಂಡು ಮೋಡವು ತೂಗಿ ಬಂದು ಕರೆದೊಯ್ಯಿತು. ಬೇಸನ ಉಂಡಿ ಅಂಟಿನ ಉಂಡಿ ತಂದು ಸರೋಜಳು ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಶಂಕರನ ಬಾಯಲ್ಲಿ ನೀರೂರಿದವು.

“ಮೊದಲ ಉಂಡಿನೂ ನೀಡ ನಮಗ. ಮತ್ತೇನು ಬ್ಯಾಡ” ಅಂದನು.

ಸರೋಜಳು ಎರಡು ಉಂಡಿಗಳನ್ನು ನೀಡಿದಳು. ಎರಡೂ ಉಂಡಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಮತ್ತೊಂದು ನೀಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ನೀನು ತಿನಬಾರು-ಎಂಥಾ ಭಲೋ ಆಗ್ಯವ ಉಂಡಿ” ಎಂದನು ಸರೋಜಳಿಗೆ.

“ನಾನೂ ಅವ್ವ ಕೂಡಿ ಊಟ ಮಾಡತೇನಿ. ನೀವು ಊಟ ಮಾಡ್ತಿ” ಎಂದಳು ಸರೋಜಾ.

“ಸುಮ್ಮಕಿ ಬಾರು-ನಿಮ್ಮಮ್ಮನ ಕೂಡ ಬೇಕಾದ್ರ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಊಟ ಮಾಡೂವಂತಿ.”

“ನಾ ಈಗ ಒಳ್ಳೆ”

“ಹಾಂಗಾದ್ರೆ ನಾನೂ ಉಟಾನ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಡತೇನೆ” ಎಂದು ಮೇಲೇಳಿ ಹತ್ತಿದನು.

ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೇ ಒಲ್ಲಿ ಒಲ್ಲಿ ಎನ್ನುತ್ತ ಸರೋಜಳು ಬಂದು ಅವನ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಳು. ಶಂಕರ ತನ್ನ ಕೈಯಿಂದಲೇ ಅವಳಿಗೆ ಒಂದು ಉಂಡಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಿಸಿದನು. ತಾನು ಮತ್ತೆರಡು ಉಂಡಿಗಳನ್ನು ತಿಂದನು. ಸರೋಜಳಿಗೂ ರುಚಿ ಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅವಳೂ ನಗುತ್ತ ಉಂಡಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಹತ್ತಿದಳು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ರುದ್ರಮ್ಮ, ಗುಡಿಯಿಂದ ತಿರುಗಿ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡದ್ದೇನು? ಸರೋಜ ಶಂಕರರಿಬ್ಬರೂ ನಗುತ್ತ ಕೆಲೆಯುತ್ತ ಉಂಡಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ! ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಹೂ ಕಾಯಿಗಳಿದ್ದ ತಾಟು ಒಮ್ಮೆಲೇ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿತ್ತು. ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಬಂದವಳೇ,

“ನೀನೂ ಉಂಡಿಯನ್ನು ತಿಂದೆಯಾ-ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಷವಿತ್ತು!” ಎಂದು ಒಮ್ಮೆಲೆ ನೆಲಕ್ಕೆಳುರುಳಿದಳು.

ಶಂಕರ ಸರೋಜರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರ ಮುಖವನ್ನೊಬ್ಬರು ನೋಡಹತ್ತಿದರು. ಸಾವಿನ ಭಯಪೂರಿತ ತಾಂಡವ ನೃತ್ಯ ಅವರ ಮುಖದಲ್ಲಿ ತಾಂಡವನಾಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಪೋಸ್ಟಮನ್ನು ಶಂಕರನ ಕುಶಲವಾರ್ತೆ ಕೇಳಿದ ತಾಯಿಯ ಸತ್ವವನ್ನು ಒಗೆದು ಹೋದನು.

ಬೆಲ್ಲದ. ಜಿ. ಆರ್.

ಹುಚ್ಚ ಹುಡುಗ

“ಎದ್ದೇನಪ್ಪಾ ಹಿರಿಯ?”

“ಎದ್ದಿ. ಎದ್ದಾ?”

“ಹುಂ. ಇದ್ದ ಎದ್ದು ಅಟು ತಂಗಳ ಗಂಜಿ ಕುಡವನ್ನು ಹೊಂಟೇನಿ.”

“ಈಟಿ ಹರೇ ಹೊತ್ತ್ಯಾ ಗ ಎತ್ತಾಗ ಹೊಂಟಲಾ?”

“ಧನೇರ ಹೊಲಕ ಹೊಂಟೇನಿ ಕಂಟೇ ಕಡಿಲಾಕ. ನಾಳೆ ಗಳೇ ಬರತಾವಂತ ಹರಗಲಾಕ. ಅವಕ್ಕ ಅಟು ‘ಸಾಸ ಮಾಡಿ ಬಾ’ ಅಂದರಸ. ಇಲ್ಲೇ ಹೆಟ್ಟಿದ್ದಾರಿ ಹೊಲಕ ಹೊಂಟೇನಿ. ಎನ್ ದುರ್ಗ್ಯಾ ಹೊರಗ ಹೋಗ್ಯಾ ನೇನ್?” ಎನ್ನುತ್ತಾ ದ್ಯಾಮುಪ್ಪು, ಮುದುಕ ಮರಿಯಪ್ಪನ ಮಗ್ಗುಲದಲ್ಲಿ

ಕುಳಿತ. ಮತ್ತು ತನ್ನ ಕಿವಿಯ ಮೇಲಿದ್ದ ಕೊರಬೇಡಿ ತೆಗೆದು ಬಾಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡ. ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಮರಿಯಪ್ಪ ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಂಕಿ ತಂದುಕೊಟ್ಟು “ಬುಕ್ಕಪ್ಪಾ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಬಿಸಿಲಿಗೆ ಮೈಯ್ಯೊಡ್ಡಿ ಕೊಂಡು ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ದ್ಯಾಮಪ್ಪ ಬೇಡಿ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಜಗ್ಗಿ-ಹೊಗೆ ಬಿಟ್ಟು, ಕೇಳಿದ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ—

“ದುರ್ಗ್ಯಾ ಚಾಕರಿ ಎಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಾಸೀಗಿ?”

“ಏನ ಮಾಡತೀಲಾ ನಮ್ಮ ಹುಡುಗನ ಕತೀ ತಗೊಂಡ!-ಅವನ ಮನ ಸಿನ್ಯಾಗ ಎನ್ನೆತಿ ಅನ್ನುದಸ ತೀವಲ್ಲದು. ಧನ್ಯಾರ ಚಾಕರಿ ಬಿಟ್ಟು ಮ್ಯಾಲೆ ಮತ್ತೆಲ್ಲಿ ದಗದಾನೂ ಹಿಡಿಲಿಲ್ಲ. ಬೆಳ್ಳಿಬೆಳತನಕ ಹೊರಗ ಹೋಗತಾನ ಪಿರಿಸಿರಿ ತಿರುಗಿಕೊಂತ, ಕಾಲಿಗೆ ಬಾರದ ಕತ್ತಿಯಂಗ, ಹಕ್ಕುಹಗಲೆಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕೊಂತಾನ. ನಿನ್ನೆ ಒಂದ ಮೂರು ಚಂಚಲೇ ಮನೀ ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬಿದ್ದಾವಾ ಬೆಳ್ಳಿಚಿಕ್ಕಿ ಮೂಡಿದಮ್ಯಾಕ ಬಂದಾನ ಮನೀಗೆ, ತಿರುಗಿ ಸೂರಜ್ಯಾ ಮ್ಯಾಕ ಬಂದರೂ ಇನ್ನು ಎದ್ದಿಲ್ಲ!” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹಾಕಿದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

“ಏನರ ದಗದಾ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾನೇಳ, ಅದಕು ಹೊಕ್ಕಿದ್ದಾನು. ಇಲ್ಲಿ ಕಂದ್ರ ಕೆಲಸೇನ್ನೆತಿ ತಿರಗೂದು ರಾತ್ರೆ?” ಎಂದ ದ್ಯಾಮಪ್ಪ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ಎಲ್ಲಿ ದಗದೋ ಮಾರಾಯಾ? ನಾಕ ತಿಂಗಳ ಹೊತ್ತಾತು. ಒಂದಂ ಬಡಿ-ಹುಟ್ಟೋಜಿಲ್ಲ. ಏನರ ಅಂದರ ಪಿಸಂಗನ ಹೊರಗ ಹೋಗತಾನ ಎಲ್ಲಿ ರತಾನೋ-ಏನಮಾಡತಾನೋ ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು!” ಎಂದು ಮತ್ತೊಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಟ್ಟ ಮರಿಯಪ್ಪ.

ಇನ್ನು ಹೀಗೆ ಕೂತರೆ ಈ ಮುದುಕನ ಮಾತು ಮುಗಿಯುವದಿಲ್ಲೆಂದು, ದ್ಯಾಮಪ್ಪ “ಬಿಸಿಲು ಏರಿತು. ಇನ್ನು ಹೋಗ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಹೊರಟು ಹೋದ.

“ಹೋಗು” ಎಂದು ಗೋಣು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಹಾಗೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಮರಿಯಪ್ಪ.

ರೂಪ್ಯದ್ರಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ಹಾಗೇ ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡ ಹತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎದುರಿಗೆ ಇರುವ ಬೇವಿನ ಗಿಡವನ್ನು. ಹಾಗೇ ದೃಷ್ಟಿ ದ್ಯಾಮನ ರೋಪ ಡಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ದ್ಯಾಮನ ಹೆಂಡತಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಂಬುವನ್ನು ಸಾರುತ್ತಾ, ಚಪ್ಪರದ ಗುಂಟ ಹೊಗೆ ಸುರುಳಿ ಸುರುಳಿಯಾಗಿ ಎಳಹತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನು ಕಂಡು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕೆಡಕೆನಿಸಿತು. ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಇನ್ನೂ ಜೀವಂತ ಇದ್ದ ಕಾಲ ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು. ಕಲ್ಲಮ್ಮನ ಚಿತ್ರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿತು.

ಬಹಳ ದಿನಕ್ಕೆ ಮಗ್ಯಾ ಹುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ-ಮರಿಯಪ್ಪ ಕಲ್ಲಮ್ಮನ ಪ್ರೇಮದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿ. ಮಗ ಹುಟ್ಟಿದನೆಂದು ಅದು ಎಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹ ಗಂಡ ಹೆಂಡರಿಗೆ? ಎಷ್ಟು ಹಬ್ಬಹುಣ್ಣೆ ನೆ ಪೂಜೆ-ಪುನಸ್ಕಾರಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ತೀರದ! ಅಂದು ತಾನು ಕೂಳಿನ ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲದೆ ರಣರಣ ಬಿಸಿಲಲ್ಲಿ ಕೊಪ್ಪಳದವರಿಗೆ ನಡೆದುಹೋಗಿ ಹುಡುಗನಿಗಾಗಿ ಕಾಲಕಡಗ ತಂದು ಅವಳ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟಾಗ ಅದು ಎಂಥ ಕಳೆ ನೂಡಿಯದಿತ್ತು ಅವಳ ಮುಖದಮೇಲೆ? ಆನಂದೋತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಆಕೆಯ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿ ನೀರು ಬಂದಿದ್ದವು. ಅವನ್ನು ತನ್ನ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಚುಂಗಿನಿಂದ ಬರೆಸಿದಾಗ ಎಂತ ಹುಸಿಕೋಪ ತೋರಿಸಿದ್ದಳಾಕೆ?

ಇವೆಲ್ಲ ಚಿತ್ರಗಳು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಮರಿಯಪ್ಪನ ಕಣ್ಣಲ್ಲಿಯೂ ನೀರು ಬಂದವು. ಕಲ್ಲಮ್ಮ ಹುಡುಗನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು “ಲೋಟ-ಲೋಟ” ಎಂದು ಬೆಲ್ಲ ಕೊಡುವ ಚಿತ್ರ ಅವನ ಕಣ್ಣುಮುಂದೆ ಕಟ್ಟಿತು. ಏನು ಆಕೆಯ ರೂಪ! “ನಮ್ಮ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿತಕ್ಕ ಹೆಣ್ಣೇ ಅಲ್ಲ” ಎನ್ನುವೊಂದು ಮರಿಯಪ್ಪ. “ಕೈ-ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಮುಟ್ಟಬೇಕು!” ಆಕೆನ್ನು ಉದೇ ಹಾಯದರೊಳಗಡೆ ಎದ್ದು ಮನೆಯಿಲ್ಲ ಕನ್ನಡಿಯ ಹಾಗೆ ಝಳಝಳ ಮಾಡಿ, ಮತ್ತೆ ಗಂಜಿ ಬೇಯಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಬೇಕು. ನಾನು ಗಂಜೀಕುಡಿದು ಚಾವಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇ ಅವಳೂ ಹೋಗಬೇಕು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹುಲ್ಲು ಕೊಯ್ಯಲು. ಮತ್ತೆ ನಾನು ಮನೆಗೆ ಬರುವದೊಳಗಾಗಿ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವದನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲಮುಂದೆ ಕುಳಿತರೆ ರತಿಕಂಡವಾಗೆ ಕಾಣಿಸಬೇಕು”

ಅಂದು ಕಿರಹಟ್ಟಿ ಚಾತ್ರಿಗೆ ಹೋದದ್ದು ಅವನ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. “ತಾನು ಹುಡುಗನನ್ನು ಹೆಗಲನೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೊರಟಿದ್ದಾನೆ. ಆಕೆ ರೊಟ್ಟಿ ಬುತ್ತಿ, ಹಾಸಿಗೆಗೊತ್ತು ಎಲ್ಲ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಸಾವಕಾಶ ಹಿಂದೆ ಬರಹತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ದಣಿದು ಹೆಣವಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಆದರೆ ತಾನಾಗಿಯೇ “ಸೋತೆ” ಎನ್ನುವದು ಆಕೆಯಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಾಯುವ ಮುಂದೂ ಬೀಗೆ ಮಾಡಿದಳು. ಏಳೆಂಟು ದಿನ ಸಣ್ಣಾಗಿ ಜ್ವರ ಬಂದರೆ ಅದರ ಸುದ್ದಿ ಹತ್ತಗೊಟ್ಟಿದ್ದಿಲ್ಲ ನನಗೆ. ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಳೋ ಅಂದೇ ಗೊತ್ತಾದದ್ದು. ಉರುತುಂಬೆಲ್ಲಾ ಮಾರಿಕಾ. ಮುನಿಸ್ವಾ ಮಿಗೆ ಎರಡು ಕೋಳಿ ಬಿಡತೇನೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡೆ. ಆದರೆ ದೇವರ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ, ಆಕೆ ಜೀವಂತ ಇರುವದು. ಆಗ ಹುಡುಗ ಇನ್ನೂ ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷದವ. ಸತ್ತು ಹೆಣವಾಗಿ ಆಕೆ ಹೊರಸಿನನೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾಳೆ. ಎಷ್ಟು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಕೇಳದೆ ಹುಡುಗ ಆಕೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದೆ.”

“ನಾಲ್ಕು ಜನರು ಹೆಣವನ್ನು ಎತ್ತಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಹುಡುಗ ಬಂದು ನನ್ನ ಕೈ ಜಗ್ಗಹತ್ತಿದೆ ಅಳುತ್ತಾ, “ಎವ್ವಾ-ಅವ್ವನ್ನು ಇನ್ನರ್ಯಾಕ ಹೊತ ಕೊಂಡ ಹೊಂಟಾರು? ಅವ್ವ ಯಾಕ ಮಕ್ಕೊಂಡಾಳು? ಆಕಿನ ಎಬಸು. ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆ ಹಸದೈತಿ” ಎಂದು ರಂಭಾಟ ಹಿಡಿಸಿದೆ.

ಎಲ್ಲವೂ ಕಣ್ಣು ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತಿತು. ಮರಿಯಪ್ಪನ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ನೀರು ಬಳಬಳ ಇಳಿಯಹತ್ತಿವೆ. ಹಾಗೇ ಕೂತಿದ್ದಾನೆ ಪರಿವೆ ಇಲ್ಲದೆ ಸಿಳಿ ಸಿಳಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತಾ.

ಬಿಸಿಲಿನ ಕಾವು ಹೆಚ್ಚಿತು. ಕಣ್ಣೀರಿನಿಂದ ತೊಯ್ದ ಮರಿಯಪ್ಪನ ಗಲ್ಲುಗಳು ಚುರುಚುರು ಉರಿಯಹತ್ತಿದವು. ಆಗ ಎಚ್ಚರಾಯಿತು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ. ಒಂದು ನಿಡಿದಾದ ಉಸಿರುಬಿಟ್ಟು ಎದ್ದು ಒಳಗೆ ಹೋದ.

“ದುರ್ಯ್ಯ-ಲೇ ದುರ್ಯ್ಯ-ಏಳಲೆ ನಾಕತಾಸ-ಹೊತ್ತೇರೇತಿ. ಗೌಡರು ಚಾವಡಿಗೆ ಬಂದಾರ ಕಾಣಸ್ತೈತಿ. ಅಟು ಚಾವಡಿಮುಟಾನರ ಹೋಗಿಬರತೇನಿ” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ದುರ್ಯ್ಯ ಹೊತ್ತ ಕೌದಿಯನ್ನು ಜಗ್ಗುತ್ತ.

“ಹುಂ” ಎನ್ನುತ್ತ ದುರ್ಯ್ಯ ಮತ್ತೊಂದು ಮಗ್ಗುಲಿಗೆ ಹೊರಳಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡ.

“ಏಕೋ ಮಾರಾಯಾ! ಅದ್ವಟ ಚಾಕರಿ ಮಾಡತೇನಂತೇ ಇನ್ನೂ ಒಂದ ತುತ್ತು ಕೂಳರ ಕಾಣತೇವಿ. ಇಲ್ಲಿಕಂದರ ಹೋಗತಿದ್ದಿ ಹಂಗ ಹೊಲ್ಕಾರುಂಡ ಹಂಚಿನಂಗ” ಎಂದ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

ದುರ್ಗಪ್ಪ ಎದ್ದು ಕುಳಿತ. ರಾತ್ರಿ ಎಲ್ಲ ನಿದ್ರೆ ಇಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ಕಣ್ಣು ಕೆಂಪಾಗಿವೆ. ಇಪ್ಪತ್ತು ಲ್ಕು ವರುಷ ಹರೆಯದವನಾದರೂ ಆಗಲೇ ಮುದು ಕನಂತೆ ಮುಖದಮೇಲೆ ಗೆರೆಗಳು ಬಿದ್ದಿವೆ. ಎಣ್ಣೆ ಕಾಣದ ತಲೆಯ ಮೇಲಿನ ಕೂದಲುಗಳು, ಚಪ್ಪರದಮೇಲೆ ಹೊಚ್ಚಿದ ಹುಲ್ಲಿನಂತೆ ಬಂದು ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿವೆ. ನೀಳವಾದ ಹುಬ್ಬಿನಮೇಲೆ ಹಲುಸಾಗಿ ಕೂದಲು ಬೆಳೆದು ಅತೀದಪ್ಪ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಜಡವಾದ ರಪ್ಪೆಗಳು ಅರ್ಧ ತೆರೆದಿವೆ. ನೀಟಾದ ಮೂಗಿನಮೇಲೆ ಜೋಳದ ಕಾಳು ಇಟ್ಟಹಾಗೆ ಒಂದು ನೆರಲೆ ಎದ್ದಿದೆ. ಮೂಗಿನಿಂದ ಬರುವ ಬಿಸಿಯುಸಿರು ಮೀಸೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಯ್ದು ಹೋಗುವಾಗ “ಬುಶ್” ಎಂದು ಸಪ್ಪಳವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಮೆದ್ದುಮೆದ್ದು ಹಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಹಂಸಗಟ್ಟಿದೆ. ಹರುಕುಡರುಕಾದ ಅಂಗಿಯು ಕರಿಯ ದೇಹವನ್ನರ್ಧ ಮುಚ್ಚಿದೆ. ನಿದ್ರೆಗಣ್ಣಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾನೆ ದುರ್ಗಪ್ಪ.

ದುರ್ಗಪ್ಪ ಎದ್ದು ಹಾಸಿಗೆಯಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೇ, ಕ್ಷಣಹೊತ್ತು ತನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ದಿಟ್ಟಿಸಿ ನೋಡಿದ. ಮಗನ ಮುಖದಮೇಲಿನ ಈ ನಿರ್ಜೀವ ಕಳೆಯನ್ನು ಕಂಡು ತಂದೆಯ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಸಿವಿಸಿಯಾ ಯಿತು.

“ಏಳು-ಮೋತಿಗೆ ಅಟು ನೀರ ಹಾಕೋ ಏಳ. ಒಲಿಮ್ಯಾಲೆ ಬಿಸಿಗೆ ಗಂಜಿ ಇಟ್ಟೇನಿ. ಕುಡುದು ಮನ್ಯಾಗ ಇರು. ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗಬ್ಯಾಡ. ನಾ ಅಟು ಚಾವಡೀಮಟಾ ಹೋಗಿಬರತೇನಿ” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ಮಗನ ಹೆಗಲು ಅಲ್ಲಾಡಿಸುತ್ತಾ.

ಮರಿಯಪ್ಪ ಹೆಗಲಮೇಲೆ ಕಂಬಳಿ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಚಾವಡಿಗೆ ಹೊರ ಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದ. ದುರ್ಗಪ್ಪ ಏನೋ ಭೇನಿಸಿಕೊಂಡವನಂತೆ “ಎಪ್ಪಾ?” ಎಂದ.

“ಏನು?” ಎಂದು ಮರಿಯಪ್ಪ ಕೇಳಿದ.

“ನೀ ಚಾವಡಿಗೆ ಹೋದವನ ಗೌಡರಿಗೆ ಸಲಾನು ಹಾಕತೀಯಲ್ಲ?”

“ಹೌದು. ಹಾಕಾಕಬೇಕು.”

“ಇನ್ನು ಮ್ಯಾಲಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಲಾಮ್ ಹಾಕಬ್ಯಾಡ”

“ಹಂಗಂದರ ಹ್ಯಾಂಗಸಾ-ಅವರು ಎಷ್ಟೋಮಾಡಿದರೂ ಗೌಡರು!”

“ಗೌಡ ಯಾರಾಗಂದರ ಅವನ?”

ತನ್ನ ಮಗನ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ನಗೆ ಬಂದಿತು. ತನ್ನ ಮಗ ಇನ್ನೂ ಸಣ್ಣವ. ಬುದ್ಧಿ ಸುಲುವದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಇಂಥ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳುತ್ತಾನೆಂದು ತಿಳಿದು “ಏನ ಹುಚ್ಚುಹುಡುಗನವಾ ನೀನು? ಇಬ್ಬೊ ತಿಳಿ ಮಲ್ಲ?” ಎಂದ ನಗುತ್ತಾ.

“ಅವರೂ ಮನಸ್ಕಾರು, ನಾವೂ ಮನಸ್ಕಾರ! ಹೌದಲ್ಲೋ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ದುರ್ಗಪ್ಪ ತನ್ನ ತಂದೆಗೆ.

“ಮನಸ್ಕಾರಾದರೇನಾತು? ಮ್ಯಾಗ ಹರಿಯೂ ನೀರು ಮ್ಯಾಗ ಹರೀ ಬೇಕು, ಕೆಳಗ ಹರಿಯೂ ನೀರು ಕೆಳಗ ಹರೀಬೇಕು. ಏನೋ ಹಿಂದಿನ ಜನ್ಮದಾಗ ಕರ್ಮಮಾಡೇವಂತೈಳಿ ಈ ಕುಲದಾಗ ಹುಟ್ಟೀವಿ. ಮತ್ತ ಈಗಟು ಪಾಪಮಾಡಿ ನರಕಕ್ಕೆ ಹೋಗೂದೈತೇ?” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ, ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಕೂಡ ವಾದಿಸಿ ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಬದಲಿಸುವದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ದುರ್ಗಪ್ಪನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಮರಿಯಪ್ಪನೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತು ಬೆಳೆಸದೆ,

“ಮನ್ಯಾಗಳರು-ನಾ ಹೋಗಿ ಬರೂಮಟಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದ.

ಮರಿಯಪ್ಪ ಚಾವಡಿಗೆ ಬರುವದೊಳಗಾಗಿ ಗೌಡರು ಬಂದಿದ್ದರು. ಮರಿಯಪ್ಪ ಗೌಡರ ಮುಂದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು,

“ನಮಸ್ಕಾರ್ಲೀ ಎಪ್ಪಾ” ಎಂದು ಶರಣು ಹಾಕಿದ,

“ಎಷ್ಟೊತ್ತಲೇ ಮರ್ಯಾ ಬರೂದು ಚಾವಡಿಗೆ?” ಎಂದರು ಗೌಡರು ಕೂತಲ್ಲಿಂದ.

ಗೌಡರಿಗೂ ಏನೂ ಕೆಲಸವಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಚಾವಡಿಗೆ ಬಂದು ತಾಸು ಹೊತ್ತಾದರೂ ಇನ್ನೂ ದಪ್ಪರ ಗಂಟು ಬಿಚ್ಚಿ ದ್ದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಚಾವಡಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕೂತಿದ್ದರು ತಂಬಾಕು ಅಗಿಯುತ್ತ.

ಮರಿಯಪ್ಪನೂ ಇತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಕೆಳಗೆ ಕಂಬಳಿ ಚೆಲ್ಲಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ “ಉಶ್ಯಪ್ಪಾ ದೇವರ” ಎನ್ನುತ್ತಾ.

ಹಾಗೇ ಇಬ್ಬರೂ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತು ಮಾತಾಡದೇ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮರಿಯಪ್ಪನೇ ಮೌನ ಮುರಿದ.

“ಏಪ್ಪಾ?” ಎಂದ ಗೌಡರಿಗೆ.

“ಯಾಕೋ ಮರಿಯಾ?” ಎಂದರು ಗೌಡರು.

“ಅಟು ತಂಬಾಕು ಚೆಲ್ಲರಿ”

ಗೌಡರು ಚಂಚಿ ಬಿಚ್ಚಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಂಬಾಕಾ ಮುರಿದು ಮರಿಯಪ್ಪನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದರು. ಮತ್ತೆ ಹಾಗೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಹೋಯಿತು.

“ಮರಿಯಾ?” ಎಂದರು ಗೌಡರು ಏನೋ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡವಂತೆ.

“ಏನರಿ ಎಪ್ಪಾ?”

“ಎಂಥೆಂಥಾ ಕಾಲ ಬಂದುವೋ ಮರಿಯಾ? ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣೆ ಕಾಣಬಾರದ್ದನ್ನು ಕಾಣಾಕ ಹತ್ತೇವಿ!”

“ಹೌದರೇ ಧನ್ಯಾರ. ಕಲೀ ಕಾಲಾನು ತಿರಗ್ಯಾವು. ಏನು ಹುಚ್ಚೋ ಏನೋ ಈಗಿನ ಹುಡುಗರಿಗೆ. ಒಂದ ಹಿರ್ಯಾರಂತಾರ-ಒಂದ ಕಿರ್ಯಾರಂತಾರ-ಒಂದ ಮೇಲಜಾತಿಯನರಂತಾರ-ಒಂದ ಕೀಳಜಾತಿಯನರಂತಾರ. ತಾವಂದರ ದೊಡ್ಡ ಶಾಸ್ತ್ರಾರಂತ್ವೇಳಿ ತಿಳಿಕೊಂಡಾರ. ಹಿರ್ಯಾರ ಮಾತಂದರ ದರಕಾರನ ಇಲ್ಲ ಅವರಿಗೆ” ಎಂದು ತನ್ನ ಮಗನ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಹೇಳಹತ್ತಿದ.

ಗೌಡರು ಅವನನ್ನು ನಡುವೆ ತಡೆದು “ಅಲ್ಲಾ-ಮಾಗೇರಿಗೌಡ ಇದ್ದಿದ್ದಿಲ್ಲ?-ನಮ್ಮ ಬೀಗ ಆಗಬೇಕಲ್ಲೋ?”

“ಹೌದೇಳರಿ-ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆ ಚಿಕ್ಕ ಧನ್ಯಾರ ಜವಳಾ ತಗಿಯೂ ಮುಂದ ಬಂದಿದ್ದರು?”

“ಹೂ-ಹು ಅವರು ನೋಡು. ಮೊನ್ನೆ ಮುಸಲ್ಮಾನರು ಮನೀ ಹೊಕ್ಕು ಎಲ್ಲಾ ಲೂಟಿಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹೋದರಂತ. ಮತ್ತ ಇಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ

ಅವರೂ? ತಾವು ದಪ್ಪ ರೆಲ್ಲಾ ತಗೊಂಡಹೋಗಿ. “ಇವಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವ, ದಪ್ಪ ರೆಲ್ಲಾ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿನವರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಾನು” ಅಂತ್ಯೇಳಿ ಹೂಲಿ ಹಬ್ಬಿಸಿ, ಪೋಲಿ ಸರು ಬಂದ ಗೌಡರೂ ಹಿಡಕೊಂಡ ಹೋಗುಹುಂಗ ಮಾಡಿದರಂತ. ಈಗ ಅವರೂ ಜೇಲಿಗೆ ಹಾಕಾರ. ಅವರ ಮನೇ ಹೆಣಮಕ್ಕಳ ಗೋಳು ಹೇಳೂ ಹಂಗಿಲ್ಲ! ಅಲ್ಲಾ?—ಎನಮಾಡುಡುಡೈತಿ ಹಿಂಗಾದರೂ ಅಂತೇನ್ನಾ?”

“ಎನ ಮಾಡುಡೈತರಿ ಎಪ್ಪಾ? ದೇವರೂ ಕಾಯ್ದೇಕು ಅವರೂ!” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ಮರಮರ ಮರಗುತ್ತ.

ಮರಿಯಪ್ಪನ ಮಾತಿನಿಂದ ಗೌಡರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ಅದರೂ ಅದನ್ನು ತೊರಿಸಿಕೊಡದೆ, ಚಂಚಿ ಬಿಚ್ಚಿ, ಮರಿಯಪ್ಪ ಕೇಳದೆ ಇದ್ದರೂ ಕೂಡಾ, ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಂಬಾಕನ್ನು ಎತ್ತರಿಸಿ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ತಾವೂ ಎರಡು ಹೋಳು ಅಡಿಕೆ ಬಾಯಲ್ಲಿ ಒಗೆದುಕೊಂಡರು. ಗೌಡರು ಸ್ವತಃ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಕೊಡುತ್ತಲೇ ಮರಿಯಪ್ಪ ಖುಷಿಯಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದ ಒಂದು ಕಲ್ಲುತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ಜಜ್ಜಿ ಹತ್ತಿದ.

ತಂಬಾಕನ್ನು ಉಗುಳಿ “ಮರಾ?” ಎಂದರು ಗೌಡರು.

“ಯಾಕರಿ ಎಪ್ಪ?” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ತನ್ನ ಬಚ್ಚೆಬಾಯ ಇಷ್ಟುಗ ಏನುಮಾಡಿ.

“ನಿನ್ನ ಮಗ ಎಲ್ಲೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾನೋ ಈಗ?”

“ಎನ ಸುಡತೀರಿ ಅವನ ಬಾಳೇತಗೊಂಡ? ನಿಮ್ಮ ಮನಿ ಚಾಕರಿ ಬಿಟ್ಟಾನ ಸುಟ್ಟು ಒಂದ ದಗದಿಲ್ಲ, ಒಂದ ಕಾಸಿನ ಹುಟ್ಟೋಜ್ಜಿ. ಅವರ ಇವರ ಕಾಲಬಿದ್ದ ನಾ ಅಟು ಎನರ ತರತೇನೆ? ತಿಂದ ಅಡ್ಡಾಡತಾನ ಹಂಗ ಕೊನು—ರಾಮ ನಂಗ!” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ದುಃಖ ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತ.

“ಹಿಂಗ ಮಾಡಿದರ ಹ್ಯಾಂಗ ನಡೀಬೇಕೋ ಮನೆತನ? ಇಂದೋ ನಾಳ್ಕೋ ಗೋರಿಗೊಡ್ಡುಮಂಗಾದಿ ನೀನು. ಇನ್ನೂ ನೀನೂ ದುಡಿಬೇಕಂದರೆಲ್ಲಿ ಮಾತಿದು?” ಎಂದರು ಗೌಡರು ಕಳಕಳಿಯಿಂದ.

“ಎನ ಮಾಡುಡೈತರಿ. ಇರಾಮೊಬ್ಬನ ಮಗಾ ಅಂತ್ಯೇಳಿ ಸಲಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದರ ಪರಿತಾಪ ಇದು.”

“ ಅಲ್ಲೋ-ಇನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಗ್ಗು ನಿನ್ನ ಚಾಕರಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕು. ”

“ ನಾ ಒಲ್ಲಾಲ್ಯ ಅಂತೇಳಿ ಸ್ವಟ್ಟಾಗಿ ಹೇಳತಾನೋ? ”

“ ಛೇ ತಗೀ-ಇದೇನ ಬರೋಬರಿ ಅಲ್ಲವಾ ! ”

“ ಎನ ಮಾಡೋದೈತರಿ! ಮೊದಲನೇ ಮಾತು ನನ್ನ ನಸೀಬ ಕೆಟ್ಟಿತಿ! ಆ ಮಾರಾಯತಿ ಎಂದ ಮನೀಬಿಟ್ಟು ಹೋದ್ದು ಅಂದಿನಿಂದ ಕೆಡಗಾಲ ಸುರುವಾಗೇತಿ ನನ್ನ ಮನಿಗೆ ” ಎಂದ ಮತ್ತಷ್ಟು ದುಃಖದಿಂದ.

“ ಪುಣ್ಯ ಬೇಕವಾ ಅದುಕೂ, ಭಲೋತಂಗ ಇರಬೇಕಂದರ? ”

“ ಎನ ಮಾಡತೀರೆವ್ವಾ ನನ್ನ ಕತೀ ತೋಗೊಂಡು. ರೈತರ ಮನೀ ಗಿಡ್ಡಿದರ “ನಮಗೂ ತಿನ್ನಾ ಕ ಜ್ವಾಳಿಲ್ಲ. ಸಿಂಗಿಲ್ಲದ ಕೊಡೂಣು” ಅಂತಾರ. ಮನ್ನಾಗ ನೋಡಿದರ ಮುಕ್ಕ ಜ್ವಾಳಿಲ್ಲ. ಇವ್ವಟು ಹಿಟ್ಟು ಮುಂಜೇಲಿ ಸಂಗಟಿ ತಿರುವಿಟ್ಟು ಬಂದಿದ್ದೆ. ಇನ್ನು ಚಂಚೀಕಡಿಸೆ ಹ್ಯಾಂಗಮಾಡೂದ ಅಂತ ಯಾಚನಾ ಮಾಡಕಹತ್ತಿನಿ ”

“ ಚು-ಚು-ಚು-ಚು. ಹಿಂಗೇನಂಗರ. ನಮ್ಮನಿಗೆ ಬಂದ ಇಸಗೊಂಡ್ವೋ ಗಿವತ್ತ ಜ್ವಾಳಾನ. ನೀನ ಬೇಡುದುಲ್ಲ-ಮನೀಕಡೆ ಬರೂದ ಬಿಟ್ಟೀದಿ? ”

“ ಯಾ ಮೋತಿಲಿಂದ ಬರಲಿ ನಾ? ದುಚ್ಚ ಹುಡುಗ ಅಪ್ಪೊಬ್ಬನ ಕೆಲಸಾ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟ? ” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

“ ಅದವಾಗೇನೈತಿ ಬಾರೋ ನಿನ. ” ಎಂದು ಗೌಡರು ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು.

ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಗೌಡರಮಾತಿನಿಂದ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಅನಂದ ವಾಯಿತು. ಅದೇ ಅನಂದದಲ್ಲಿಯೇ ಮನೆಗೆಬಂದು ಮುಟ್ಟಿದ.

ಮನೆಯ ಹೊಸ್ತಿಲದೊಳಗೆ ಕಾಲಿಡುತ್ತಲೆ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ದುಚ್ಚೋ ಹಿಡಿದ ಹಾಗಾಯಿತು. ದುರ್ಗಪ್ಪ ತನ್ನ ಮುಂದೆ ಕಾಗದ ಸುರುಳಿಸುರುಳಿ ಗಳನ್ನೇ ಹರಿವಿಕೊಂಡು ಕೂತಿದ್ದಾನೆ. ಏನೇನೋ ಓದುತ್ತಾನೆ--ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೆದಂತೆ ತಾನೂ ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ--ತನ್ನ ಎದುರಿಗೆ ಯಾರೋ ಕೈಜೋಡಿಸಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೋ ಏನೋ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಪಾವತಿ ಬರೆದು ಒಳ್ಳೆ ಬಿಗುವಿನಿಂದ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಎಷ್ಟೋ ಸರ ಕಾರೀ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳೇ ಅನೆ ಅಲ್ಲಿ. ಮಗನನ್ನು ಕಂಡು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ

ಏನೂ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಹುಚ್ಚುಗಿಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿರಬಹುದೇ ? ಎಂದು ಕಲ್ಪನೆಬಂದಿತು. ಆ ಕಲ್ಪನೆಯ ಕೂಡ ಅವನ ದೇಹವೂ ನಡುಗಿತು

“ ದುರ್ಗ್ಯಾ ? ” ಅಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ, ದುಃಖಮಿಶ್ರಿತ ಆಶ್ಚರ್ಯದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ ಓ ? ” ಎಂದ ದುರ್ಗಪ್ಪ ನಗುತ್ತಾ.

“ ಇದೇನ್ನ ಡಿಸಿಲೇ ಕಂತ್ರಾಟಾ ? ಇವೆಲ್ಲಿವು ಕಾಗದ ಪತ್ರ ? ಸರಕಾರ ಕಾಗದದಂಗ ಕಾಣಸ್ತಾವಲ್ಲಾ ? ಹುಚ್ಚುಗಿಚ್ಚು ಹಿಡದೈತೇನ್ನಿನಗ ? ”

“ ಕಾಗದ ಪತ್ರ ಹ್ಯಾಂಗಬರಿಯೂದು ಅನ್ನೂದನ್ನ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುಕ ಹತ್ತೀನಿ. ನಾಳೆ ಗೌಡಾಗವ ಅದೇನಿ ಈ ಊರಿಂದು. ಮತ್ತ ಅದಕ್ಕ ಗೊತ್ತಿರಬ್ಯಾಡ ಅದರ ಹಾಲಚಾಲ ? ” ಎಂದ ದುರ್ಗಪ್ಪ ಮತ್ತಷ್ಟು ನಗುತ್ತಾ.

ಈಗ ಮಾತ್ರ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿದಿದೆ ಎಂದು, ಖಾತ್ರಿಯಾಯಿತು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ. “ ಇದ್ದೊಬ್ಬ ತನ್ನ ಮಗ ನನ್ನು ದೇವರು ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದನಲ್ಲಾ ! ” ಎಂದು ದುಃಖವೂ ಬಂದಿತು. ಜೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅವನ ತಲೆಸವರುತ್ತ ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದ.

“ ಬ್ಯಾಡಸಾ ನಮಗ ಇಂಥಾ ವ್ಹಾರೆ. ಯಾರ ತೆಲಿ ತಿಕ್ಕಿದರು ನಿಂದು ? ” ಎಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ ಬಿಕ್ಕುತ್ತಾ.

ತನ್ನ ತಂದೆ ಅಳುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ದುರ್ಗಪ್ಪ ನಗುವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದ. ಮತ್ತು ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿಸುವ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ

“ ನೀ ಹಿಂಗ ಯಾಕ ಅಳತೀವಾ ? ನಂಗ್ಯಾರವರು ತೆಲಿತಿಕ್ಕವರು ? ನಂಗ ಹುಚ್ಚುಹಿಡದೈತೆಂತ ಯಾರ ಹೇಳಿದರು ನಿನಗ ? ”

“ ಹಂಗರ ಗೌಡಾಗತೇನಿ--ಆದಾಗತೇನಿ ಅಂತ್ವೇಳಿ ಹಿಂಗ್ಯಾಕ ಹುಚ್ಚು ಚ್ಯಾಕಾರ ಮಾತಾಡತಿ ? ”

“ ಅದ್ಸ--ಅದನ ತಗೂಡೇನ ಮಾಡತಿ ? ಅಲ್ಲಾ ?- ನಿನ್ನ ಮಗ ಗೌಡಾದರ ನಿನಗ ಖುಶಿ ಆಗತೈತಿಲ್ಲೋ ? ”

“ ನನಗೆ ಹೆದರಿಕೆ ಆಗತೈತಿ. ಬಂದಕ ಯಾವ ಕರ್ಮಾ ಮಾಡೇವೋ ಎನ್ನೋ? ಈ ಜಾತ್ಯಾಗ ಹುಟ್ಟೇವಿ. ಮತ್ತ ಈಗೂ ಪಾಪಾ ಮಾಡಿದಿ ನೆಂದರ ಮತ್ತ ಇದ್ದ ಜಾತ್ಯಾಗ ಹುಟ್ಟತೇವಿ. ಈಗ ಭರ್ಲೋತಂಗ ನಡ ಕೊಂಡರ ಮುಂದಿನ ಜನ್ಮದಾಗ ನೀ ಗೌಡಾಗೇ ಹುಟ್ಟ ಬಹುದು ”

“ ಇದ್ದ ಜನ್ಮದಾಗ ಗೌಡಾಗಾಕ ಬರುದಲ್ಲನು ? ”

“ ಹೆಂಗ್ಯಾಗ ಬರತೈತಿ ? ಗೌಡಾಗಬೇಕೆಂದರ ಮ್ಯಾಲಿನ ಕುಲದವ ರಿರಬೇಕು. ”

“ ಹೆಂಗರ ನಡೀ--ಇವತ್ತ ಮ್ಯಾಲಿನ ಕುಲದವರಾಗೂನು ”

“ ಹೆಂಗಾಗಾಕ ಬರುದಲ್ಲ. ಮ್ಯಾಲಿನ ಕುಲದವರು ನಮ್ಮನ್ನ ತಮ್ಮ ಜಾತ್ಯಾಗ ತಗೋಳುದಲ್ಲ ”

“ ಮ್ಯಾಲಿನ ಕುಲದವರಂದರ್ಯಾರು ? ”

“ ಲಿಂಗವಂತರು--ಬಾಂಬು.... ”

“ ಮುಸಳ್ಮಾನರು ತಗೊಂತಾರಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಜಾತ್ಯಾಗ ? ”

ಈಗ ಥಟ್ಟನೆ ಹೊಳೆಯಿತು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ತನ್ನ ಮಗ ಎನು ಮಾಡಲಿಚ್ಛಿಸಿರುವನೆಂಬುದು ! ಅದನ್ನು ನೆನಿಸಿಕೊಂಡು ಮೈಮೇಲೆ ಮುಳ್ಳು ಬಂದವು. ಇವನ ಮಾತಿನಿಂದ ಮನೆಯ ದೇವತೆ ಎಲ್ಲಿ ಸಿಟ್ಟಿ ಗೇಳಬಹುದೋ ಎಂದು ಹೆದರಿಕೆಯೂ ಆಯಿತು.

“ ಛೇ--ಹುಚ್ಚುಸೂ--ಮಗನ. ಎನ ಪುಣ್ಯ ಮಾಡಿದ್ದೋ ಬಂದೂ ಮಂದ್ಯಾಗ ಹುಟ್ಟಿದ ! ನೀ ಅವರ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದರೂ ನಿನ್ನೇನ ಅವರು ಸರಿಕದವರಂಗ ನಡಿಸಿಕೊಂತಾರಂತ ತಿಳಿಕೊಂಡಿದೇನ ? ಹದಾ ಇರೂಮಟಾ “ ಎಪ್ಪಾ ಎಪ್ಪಾ ” ಅಂತಾರ. ತಮ್ಮ ಕೆಲಸಾದಮೇಲೆ ಒದ್ದ ಹಕಲಾಸತಾರ ನಿನ್ನ ! ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಇಂಥಾ ಮಾತ ಮಾತಾಡಿದರ ನನ್ನಿಂದ ಬಂತಂತಿ-ಳಕೊ ? ” ಎಂದು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಎದ್ದು ಎಲ್ಲ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಒಯ್ದು ಒಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಸುಟ್ಟುಬಂದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

“ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ಇಚಾರನಾಡಿ ಸುಳ್ಳ ತೆಲಿಕೆಡಸಿಕೋ ಬಾಡ. ಎನೂ ಕಲಸ ಇಲ್ಲದ ಸುಮ್ಮಕ ಕುಂತಿರತಿ ಮನಿಯಾಗ ಮತ್ತೇನಾಡಿ ? ಗೌಡರ ಕಾಲಿಗೆ ಬಿದ್ದು ‘ನಿನ್ನ ಮತ್ತ ಕೆಲಸಕ ತಗೋರಿ, ಅಂತ ಬೇಡಿ

ಕೊಂತೇನಿ. ನಾ ಬಾಯ ಹಾಕಿದರ ' ಇಲ್ಲ ' ಅನ್ನೊದಲ್ಲ ಆ ಮಾರಾಯ. ನಾಳಿಂದ ಮುನ್ನಡೆ ದುಡ್ಡಾಕ್ಕೋಗು. ನಾ ಅಟು ಗೌಡರ ಮನೀಗ್ಗೋಗಿ ಜ್ವಾಳಾ ಇಸಗೊಂಡು ಬರತೇನಿ. ಇಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಿರು ಕಾಲ್ಕುರಕೊಂಡು " ಎನ್ನುತ್ತಾ ಗೌಡರ ಮನೆಗೆ ಹೊರಟ ಮರಿಯಪ್ಪ.

ಗೌಡರ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೇನೋ ಕಾಲು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಎಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೋ ಸುತ್ತುತ್ತಿತ್ತು. ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ಯಾರೋ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿಸಿರಲಿಕ್ಕೇಬೇಕು! ಎಂದು ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು. " ಏನನಾಡಬೇಕಾದೀತಪ್ಪಾ ಇವನ ಕಾಲಾಗ ? " ಎಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಗೌಡರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು ನಿಂತ.

" ಎಪ್ಪಾ--ಫನ್ಯಾರ?" ಎಂದು ಕೂಗಿದ ಬಾಗಿಲಮುಂದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡು.

ಅದೇ ಊಟಮಾಡಿ ಎಲೆ ಅಡಿಕೆ ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಕುಳಿತ ಗೌಡರು ಎದ್ದು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು. " ಏನಪಾ ಮರಿಯ-ಜ್ವಾಳಕ್ಕ ಬಂದಾ ? " ಎಂದರು ನಗುತ್ತ.

" ಹುನರಿ--ಎಪ್ಪಾ. ಚಂಜಿನ್ಯಾಗ ತಿನ್ನಾಕ ಒಡಕ್ಕಾಳಿಲ್ಲ ಮನ್ಯಾಗ "

" ಅದಕೇನೈತಿ ತಗೊಂಡ ಹೋಗಲೇ " ಎಂದು ಗೌಡರು ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ ಒಂದು ಚಿಟ್ಟೆ ಜೋಳದಿಂದ ತುಂಬಿದ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನು ತಂದು ಮರಿಯಪ್ಪನ ಕಂಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಸುರುವಿದರು- ಹಾಗೆಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಅಂದರು ಗೌಡರು. " ಮರ್ಯಾ - ಚಂಜಿನ್ಯಾಗ ಇತ್ಲಾಗ ಬಾ ಅಲ್ಲಾ? ಇಲ್ಲೇ ರೊಟ್ಟಿತಿಂದು ಛಾವಣ್ಯಾಗ ಮಕ್ಕೊಂತೇ ? "

ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಎದುರು ಮಾತಾಡುವ ರೂಢಿಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಅಭ್ಯಾಸ ಬಲದಿಂದ " ಹುನರಿ " ಎಂದುಬಿಟ್ಟು. ಅನೇಲೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಹತ್ತಿದ. " ನಾನು ಇತ್ಲಾಗ ಮಲಗಾಕ ಬಂದರ ಮತ್ತೆ ದುರ್ಗ್ಯಾ ಎತ್ಲಾಗ ಹೋಗತಾನೋ ಎನೋ? ಎತ್ಲಾಗರ ಹೋಗಿ ಎನರ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡ ಬಂದರ ಎನ ಮಾಡುದೈತಿ ? " ಎಂದು ಸಂಕಟ. ಇನ್ನು, ಅಧಿಕಾರ ದಲ್ಲಿರುವ ಗೌಡರಿಗೆ " ಒಲ್ಲೆ " ಎಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವದು ? ಹಾಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟ.

ದುರ್ಗಪ್ಪ ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮಾತುಗಳನ್ನೇ ಮೆಲಕು ಹಾಕುತ್ತ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ. “ತನ್ನ ತಂದೆ ತನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರೀತಿಸುವನಲ್ಲಾ!” ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಾಗ್ಗೆ ಒಂದು ತರದ ಅನಂದ ವಾಗುವದು. ಆದರೆ “ಅದೇ ತಂದೆಯು ತಾನು ಗೌಡನಾಗುವದನ್ನು ಸಹಿಸನಲ್ಲಾ!” ಎಂದು ದುಃಖವೂ ಆಗುವದು. “ನನುಗೆ ಮಾತ್ರ ಗೌಡರಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಬರುವದಿಲ್ಲವಂತೆ. ಏಕೆ? ನಾವು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲವೆ? ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲವೇ? ನಾವು ಕೀಳ ಕುಲದವರಂತೆ-ಇವರು ಹೆಚ್ಚಿನ ಕುಲದವರಂತೆ. ನಾನೇನು ಬೇಕೆಂದು ಇಚ್ಛಿಸಿ ಕೀಳ ಕುಲದವರಾಗಿದ್ದೇನೆ? ನಾವು ಈ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದು ನಮ್ಮ ತಪ್ಪೇ? ನಾವು ಕೀಳು ಕುಲದವರೆಂದು ದೇವರೇನು ನಮ್ಮ ಹಣೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದು ಹುಟ್ಟಿಸಿಲ್ಲವಲ್ಲ? ಹಾಗಾದರೆ ಯಾರು ಹೇಳುವದು ನಾವು ಕೀಳು ಕುಲದವರೆಂದು? ಇದೇ-ಇದೇ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು!-ನಾವು ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದರೂ ಪಶುಗಳಿಗಿಂತ ಕಡೆಮಾಡಿ ನಡೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇವರು ಸೆಟೆಸೆಟೆದು ಎದೆಯುಬ್ಬಿಸಿ ನೆಲ ನೋಡದೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಬೊಗ್ಗಿ ಬೊಗ್ಗಿ ಸಲಾಮು ಹೊಡೆಯಬೇಕು ನಾವು. ಇದೇನು ಒಂದೆರಡು ದಿನದ ಮಾತೇ? ಈ ಜಾತಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವರು-ಹುಟ್ಟುವವರು ಹೀಗೇ ನಡೆಯಬೇಕು. ಇವರ ಸೇವೆಮಾಡಿಗಳಿಸಿದ್ದೇನು? ಅವಮಾನಕಾರಕ ತುಚ್ಛಮಾತುಗಳೆ!”

“ನಾವು ಹೊಲವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಮೈಲಿಗೆಯಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಉತ್ತು ಬಿತ್ತಿ ಬೆವರು ಸುರಿಸಿದರೆ ಮೈಲಿಗೆಯಿಲ್ಲ. ಬಂದ ಬೆಳೆಯನ್ನು ಮನೆಗೆ ಒಯ್ದು ಸುಖವಾಗಿ ತಿನ್ನುವಾಗ ಮೈಲಿಗೆಯಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಮ್ಮನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಇವರಿಗೆ ಮೈಲಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೆ.”

“ದೇವರಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ಪಕ್ಷಪಾತ ಇರಬೇಕೆ? ನಾವು ಮಾತ್ರ ಗುಡಿಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕುಲದವರೆಂದು ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಇವರು ಬೇಕಾದಂಥ ಕುಕರ್ಮ ಮಾಡಿದರೂ ದರ್ಶನವುಣ್ಣು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ನಾವು ಎಂಥ ಮಡಿಯಿಂದ ಮಾಡುತ್ತೇವೆಂದರೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಬೇಡ ಬೇಡ ನನುಗೆ. ಇಂಥ ದೇವರೂ ಬೇಡ- ಅವನ ಈ ಭಕ್ತರೂ ಬೇಡ.”

“ಎಲ್ಲಿ ನಾವು ಮನುಷ್ಯರು-ಮನುಷ್ಯರೆಂದು ತಿಳಿಯಡುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ನಾನೇಕೆ ಸೇರಬಾರದು? ಪಶುಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯಸ್ಥಾನಕ್ಕೆರುವದು,

ಇದೂ ಒಂದು ಪಾಪವೇ? ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲ. ಈ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳು ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳನ್ನು ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯ ಇವರಿಗೇ ಇರಲಿ!”

“ ನಾನು ಈ ಉರ ಗೌಡನಾಗಿಯೇ ಸಾಯುವೆನು! ಆದರೆ ನನ್ನ ತಂದೆ? ನನ್ನ ತಂದೆಗೇನು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ? ಇಂದು ಪಾಪ ಪುಣ್ಯ ಸ್ವರ್ಗ ನರಕಗಳ. ಮಾತು ಮಾತಾಡುವವನು ನಾಳೆ ನಾನು ಗೌಡನಾದೆನೆಂದರೆ ತಾನೇ ನೋಡಿ ಹರುಷ ಪಡುತ್ತಾನೆ. ಹುಟ್ಟಿದಿನಿಂದ ಗುಲಾಮನಾಗಿಯೇ ಬೆಳೆದ ಅವನಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗುವದೂ ಒಂದು ಪಾಪವಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.” ಹೀಗೇ ಎನೇನೋ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತ ದುರ್ಗಪ್ಪನಿಗೆ ರಾತ್ರಿ ಯಾವಾ ಗಾಯಿತೆಂಬುದರ ಕಲ್ಪನೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಮರಿಯಪ್ಪ ನಚ್ಚು ಕುದಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಊಟಕ್ಕೆ ಕರೆದಾಗ್ಗೆ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ. ತಂದೆ ಮಕ್ಕಳಿಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ ಗಂಗಳದಲ್ಲಿ ಊಟಕ್ಕೆ ಕೂತರು. ದುರ್ಗಪ್ಪ ಅರಿವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೇ ತುತ್ತು ಹಾಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಬಾಯಿಗೆ. ಮರಿಯಪ್ಪನೇ ಮಾತಿಗೆ ಮೊದಲನಾದಿದ.

“ ದುರ್ಗಪ್ಪ?”

“ ಓ-ಏನಪಾ?”

“ ನಿಮ್ಮವ್ವಂದು ನಿನಗೆ ನೆನಪೇತೇನಲಾ ? ”

“ ಚೂರ ಚೂರೈತಿ. ಅದ್ಯಾಕೇಗ ಮಾತು ? ”

“ ಎನ್ನಿಲ್ಲ. ಇವತ್ತಿಂದ ನಿನ್ನಾತು ಕೇಳಿ ಅಕೇ ನೆಸ್ವಾತು. ನೀ ಚಲೋ ತಂಗ ಬೆಳದು ದೊಡ್ಡವಾಗಿ ಚಾಕರಿ ಮಾಡುವಂಗಾಗುತ್ತಲೇ ನಾ ಕೆಲಸ ಬಿಡಬೇಕು. ಇಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಅಡ್ಡಾಡಿ ಒಂದ ಚೆಂದನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ತಗದು ನಿನ್ನ ಲಗ್ನಾ ಮಾಡಬೇಕು. ನೀವು ಗಂಡಾ ಹೆಂತಿ ಚೆಂದಾಗಿರುದನ್ನು ಕಣ್ಣಾನ ಸ್ತ್ರೀತಿ ತೀರೂಮಟಾ ನೋಡಿ, ಒಂದಿನ ದೇವರು ಕರದಾಗ ‘ ಶಿವಶಿವಾ ’ ಅಂತ್ಯೇಳಿ ಸಾಯಬೇಕು. ಅಂತ್ಯೇಳಿ ಹಗಲೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಮುಂದ ಅಂತಿದ್ದು. ಆದರೇನ ಮಾಡುದೈ? ತಿನ್ನ ಉಣ್ಣು ಬಾಯಾಗ ನುಣ್ಣು ಹಾಕೊಂಡ ಹೋದ್ದು! ನಾನರ ಒಬ್ಬನ ಬದಿಕೆ ಇರೂದರಾಗ ನಿಂದಟು ಲಗ್ನಾಮಾಡಿ ನೀ ಅಟು ಚೆಂದಾಗಿ ಬಾಳೆ ಮಾಡಿರೂದು ನೋಡಿ ಕೊಂಡು ಸಾಯಬೇಕಂದರಸ

ಇದನ್ನೆ ಹೊತ್ತಾಡಿದಾಗ ನೀ ಬಂದ ವಗವ ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟೆ” ಎಂದು ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಹಾಕಿದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ದುರ್ಗಪ್ಪನಿಗೆ ತಾಯಿಯ ನೆನಪು ಬಂದಿತು. “ಅವಳು ಜೀವಂತ ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ತಮ್ಮ ಮನೆ ಹೇಗಿರಬಹುದಿತ್ತು?” ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ತರ್ಕಗಳನ್ನು ತನ್ನಲ್ಲಿಯೇ ಗುಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ.

“ ಅವಳು ಇದ್ದಿದ್ದರೆ ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗೆ ನನ್ನ ಲಗ್ನ ಆಗಿ ಹಳೇಮಾತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ನಾನೂ ಒಂದೆರಡು ಮಕ್ಕಳ ತಂದೆ ಆಗುತ್ತಿದ್ದೆ. ಯಾಕೆ ಅವರಾಗಲಿ? ನನ್ನ ಸರಕಿನವ ದ್ಯಾವ್ಯಾ-ಅವಗಿಲ್ಲ ಈಗ ಮೂರು ಮಂದಿ ಮಕ್ಕಳು? ಆದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ? ಥೂ, ಅಕ್ಕಿ ಮೋತಿ ನೋಡುವಂಥದಲ್ಲ! ಅದಕ್ಕಾಕಿಷ್ಟು ಚಿಂತೆ? ನಾಳೆ ನಾ ಗೌಡ ಆದೇನೆಂದರೆ ಬೇಕಾದಂಥ ಹುಡುಗಿ ತರಬಹುದು ” ಹೀಗೆ ಏನೇನೋ ಏಜಾರ ಮಾಡುತ್ತ ತನ್ನ ಕಲ್ಪನೆ ಕಂಡು ತಾನೇ ನಕ್ಕು ದುರ್ಗಪ್ಪ.

“ ಯಾಕೆ ನಗಲಿಲ್ಲೇ ಹೀಗೆ ಹುಚ್ಚಿಲ್ಲವೇ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

“ ಏನಿಲ್ಲ-ನಿನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ನಗಲಿ ಬಂತು ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ.

ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೂ ಅನಂದವಾಯಿತು. “ ಮದುವೆ ಆದರೆ ಎಷ್ಟು ಉಬ್ಬಿತಾನೆ ಈಗಿನ ಹುಡುಗರ! ” ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಅಂದುಕೊಳ್ಳದೆ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಕ ತಿಂಗಳದಾಗ ಎಲ್ಲೆರ ಹುಡುಗ್ಯಾಡಿ ಇವಗೊಂದು ಗಂಟೆಹಾಕಿ ಬಿಟ್ಟಿನೆಂದರೆ ಆಗ ಇವ ತಾನೂ ಕಾಲ ಮುರಕೊಂಡ ಮನ್ಯಾಗ ಬೇಳತಾನ. ಇವನ ಮೊದಲಿಗೂ ದಗದಕ್ಕ ಹಚ್ಚಬೇಕು. ದಗದಕ್ಕ ಹೋಗಾಕ ಹತ್ತಿದ ಮ್ಯಾಲೆ ಬೇಡಿದರೆ ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟ ಕೊಡತಾರೆ ಗೌಡರು ಲಗ್ನಕ್ಕೆ. ಲಗ್ನಕ್ಕೆಷ್ಟು ಖರ್ಚು ಬಂದೀತು? ” ಹೀಗೆ ಮರಿಯಪ್ಪ ಮುಂದಿನ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾದ.

ಊಟ ಮುಗಿಯಿತು. ಕೈ ತೊಳೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಬಂದರು.

ಗೌಡರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು ಮಲಗಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ” ಎಂಬುದು ನೆನಪಿಗೆ ಬಂದಿತು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ.

“ ರಾತ್ರಿ ಎಷ್ಟು ಆಗಿದ್ದೀತೀಗ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಮರಿಯಪ್ಪ. “ ಅಷ್ಟು ಯಾಡ ಮೂರ ತಾಸ ಆಗಿದ್ದೀತು ” ಎಂದು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ ಮರ್ಗಪ್ಪ. ಮರ್ಗ್ಯಾ-ಇವತ್ತೆ ನನಗೆ ಕೆಲಸೈತಿ ಹೊರಗ ಯೋಗತೇನು. ಇಲ್ಲೇ ಮನ್ಯಾಗ ಮಕ್ಕೊ. ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಬೃದ ತಿರಿಗಿಕೊಂತ ಮುರ್ಗ್ಯಾ ನಗ ”

“ ಒಳ್ಳೆ ” ಅಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಮುದುಕ ಏನಾದರೂ ಮಾತಾಡಲು ಸುರುವು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಎಂದು ಮರ್ಗಪ್ಪ “ ಹು ” ಎಂದು ಗೋಣು ಅಲ್ಲಾ ಡಿಸಿದ.

ಅದನ್ನು ಕಂಡಮೇಲಂತೂ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು ಆನಂದವಾಯಿತು. “ ಇನ್ನೂ ಚಿಕ್ಕಬುದ್ಧಿ. ತೆಲಿಮ್ಯಾಗಿನ ಮಾಸ ಅರಿಲ್ಲ. ಯಾರೋ ತೆಲ್ಯಾಗ ತುಂಬ್ಯಾರ, ಹಂಗ-ಹಿಂಗ ಅಂತ್ವೇಳಿ. ಅದಕ ಹಚ್ಚು ಚ್ಚಾಕಾರ ಮಾತಾಡತಿತ್ತು ಮುಂಜಾನೆ. ” ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಗೌಡರ ಮನೆಗೆ ಬಂದ.

ಗೌಡರು ಮರಿಯಪ್ಪನ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವನು ಬರುತ್ತಲೇ ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಆದರಾತಿಥ್ಯದಿಂದ ರೊಟ್ಟಿ ಕೊಟ್ಟರು ತಿನ್ನಲಿಕ್ಕೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಮನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಹುಡುಕಾಡಿ ಒಂದು ಹರಕು ಕಂಬಳಿಯನ್ನು ತಂದು ಕೊಟ್ಟರು ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಹೊದ್ದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ. ಮತ್ತು ಒಳ್ಳೇ ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದರು.

ಗೌಡರ ಸಲಿಗೆಯಮಾತಿಂದ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆನು ಆನಂದವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಚಿಂತೆಗೊಳಗಾದ. “ ಎಪ್ಪಾ ಧನ್ಯಾರ, ಎಪ್ಪಾ ಧನ್ಯಾರ ” ಅಂತೇಳಿ ಸಾವಿರ ಸಲಾ ಮಾತಾಡಿಸಿದಾಗ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತಾಡುವ ಗೌಡರು ಇಂದೇಕಿಷ್ಟು ಸಲಿಗೆಯಿಂದ ಮಾತಾಡಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ” ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಮರಿಯಪ್ಪನ ಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕಲಿಲ್ಲ.

“ ಮರಿಯಾ ? ” ಎಂದರು ಗೌಡರು.

“ ಎನರಿ ಧನ್ಯಾರ ? ”

“ ನಿನ್ನ ಮಗ ನಾಳೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾ ಅನ್ನು. ಹಿಂಗ ಉಡು ಉಡಾಳೆನೆಗೆ ಅಡ್ಡಾಡುಡು ಛೇಲೋ ಅಲ್ಲ. ಮನಸ್ಸು ಯಾವಾಗೂ ಕೆಲಸದ ಮ್ಯಾಗರಬೇಕು!”

“ ನಾನು ಇವತ್ತು ನಿಮಗೆ ಅದನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೆ. ನಿಮ್ಮ ಪಾದಕ ಬಿಳಿಶೇನು. ಅವನ್ನುಷ್ಟು ದಾರಿಗಟ್ಟಿ ಪುಣ್ಯ ಕಟಕೋಳರಿ” ಎಂದ ದೇವದಿಂದ.

“ಅಲ್ಲೋ-ನಾವೇನರಾ ಕೆಲಸಾ ಬಿಡಿಸಿದಿವೇನು ? ತಾನಾಗಿ ಕೆಲ ಸಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೆ ಅಂದಮ್ಮಾಳೆ ಅದರಾಗೇನ ಜುಲುಮಿ ಮಾಡಾಡ್ತೀ ? ” ಕೇಳಿದರು ಗೌಡರು.

“ಹುಡುಗ ಇನ್ನೂ ಬುದ್ಧಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. ”

“ ನಾವೂ ನಿನ್ನ ಮೋತಿ ನೋಡಿ ಅವನ್ನು ಮುಂದಕ ಕರತೇವೇನಪಾ. ತೀರಿತಲ್ಲೋ ? ”

“ನಾಳೆ ಕಳಿಸಿಕೊಡತೇನೆರಿ ಅವನ್ನು ? ”

“ ಕಳಿಸಿಕೊಡಲಾ ” ಎಂದ ಹೇಳಿದರು ಗೌಡರು.

ರಾತ್ರಿ ಬಹಳವಾಯಿತೆಂದು, ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಕದಾ ಗಟ್ಟಿ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಭಾವನೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವಂತೆ ಹೇಳಿ ತಾವು ಒಳಗೆ ಹೋದರು.

ಮರಿಯಪ್ಪನೂ ತನ್ನ ಮಗನಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಬರುವಂತೆ ಹೇಗೆ ಮನವಲಿಸಬೇಕೆಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು. ಹಾಗೆ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತು.

ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಸಮಯ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕತ್ತಲವೇ ಕತ್ತಲ. ಒಬ್ಬರ ಮುಖ ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕಾಣುವಹಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂಥ ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಹದಿನೈದು ಜನರು ಹೊರಟಿದ್ದಾರೆ ಗೌಡರ ಮನೆಯಕಡೆಗೆ. ಗೌಡರ ಮನೆಯು ತೀರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದವೇಲೆ “ ಠೇರೋ ” ಎಂದು ಅಜ್ಜೆಯಾಯಿತು.

ಎಲ್ಲರೂ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಿಂತರು ಸ್ತಬ್ಧವಾಗಿ.

“ಅಬ್ಬಲ-ರಹಮಾನ-ಮೋದಿನ, ನೀವು ಹಿಂದಿನ ಬಾಜುವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾರೂ ಅತ್ತಕಡೆಯಿಂದ ಪಾರಾಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಹುಸೇನಿ-ನೀನು ಮನೆಯೆಲ್ಲೆ ಉಗ್ಗು. ಕಾಶೀಮ-ನೀನು ನನ್ನ ಸೀಟಿನ ಸದ್ದು ಕೇಳುತ್ತಲೇ

ಕೊಳ್ಳಿ ಇಡು ಮನೆಗೆ. ವೌಲರ್-ಲೇ ನೀನಲೇ ದುರ್ಗಾರ್ ? ಎತ್ತಾಗ ನೋಡಿ ಕೊಂತನಿಂತಿ ಕಿಸಬಾಯಿಯಾಗ! ನೀ ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲು. ಹೊರಗೆ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದರ ಅವರನ ಅಲ್ಲೇ ಮುಗಿಸಿಬಿಡು. ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಸಂತಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಹೊರಗಿನಿಂದ ಯಾರೂ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರದಂತೆ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳಿ ”

ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ ನಿರ್ವಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಸಿಸ್ತಿನಿಂದ ಎದೆ ಸೆಟಿಸಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದರು. ದುರ್ಗಾರ್ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಬಡಿಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಬಾಗಿಲ ಮುಂದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡ. ಚಿಮಣಿಎಣ್ಣೆ ಉಗ್ಗಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸಜ್ಜಾಯಿತು. ಕೊಳ್ಳಿ ಇಡಲಿಕ್ಕೆ ಮುಂದಾಳುವಿನ ಸೂಚನೆಯಾಯಿತು. ಬೆಂಕಿಹತ್ತಿತು. ಒಮ್ಮಿಲ್ಲೇ ಸುತ್ತ ಕಡೆಗೆ ವ್ಯಾಪಿಸಿತು.

“ ಧೀನ-ಧೀನ ” ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಜಯಘೋಷ ಮಾಡಿದರು ಏಕ ಕಂಠದಿಂದ.

ಒಮ್ಮಿಲ್ಲೇ ಬೆಳಕು ಹೆಚ್ಚಾದ್ದರಿಂದ ಮರಿಯಪ್ಪನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಸುತ್ತೂ ಕಡೆಗೆ ಬೆಂಕಿ!

“ ಲೋಬೋ-ಲೋಬೋ ” ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿ ಕುಟ್ಟಿದ ನಾಲ್ಕೈದು ಸಾರೆ.

ಹೊಯ್ಯ ಕೊಳ್ಳುವ ಧ್ವನಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೊರಗಿನವರು ಗದಗಟ್ಟಿಸಿ ನಕ್ಕರು. “ಹೊಯ್ಯೋ(ಳರಿ-ಹೊಯ್ಯೋ(ಳರಿ ” ಎಂದ ದುರ್ಗಾರ್ ನಗುತ್ತಾ.

ಹೊರಗಿನ ಧ್ವನಿಕೇಳಿ-“ ಹೊರಗೆ ಯಾರೋ ಇದ್ದಾರೆ. ಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆರೆದರೆ ಅವರಾದರೂ ಬಂದು ಸಹಾಯ ಮಾಡ್ಬಾರೆ ” ಎಂದು ಮರಿಯಪ್ಪ ಬೆಂಕಿಯೊಳಗಿಂದ ಜಿಗಿಯುತ್ತಾ ಬಾಗಿಲದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಬಂದ. ಬಾಗಿಲವನ್ನು ತೆರೆದು ಹೊಸ್ತಿಲದ ಹೊರಗೆ ಕಾಲಿಡುತ್ತಲೇ ಡುಬ್ಬದಮೇಲೆ ಬಲನಾಗಿ ಒಂದು ಎಟು ಬಿತ್ತು.

“ ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ ಎಪ್ಪಾ! ” ಎಂದು ಚೀರಿದವನೆ ಮತ್ತೆ ಒಳಗೆ ಓಡಿದ ಮರಿಯಪ್ಪ.

ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಧ್ವನಿಯ ಗುರುತು ಒಮ್ಮಿಲ್ಲೇ ಹತ್ತಿತು ದುರ್ಗಪ್ಪನಿಗೆ. ತಾನೂ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿದ.

“ ಎಷ್ಟು-ಒಳಗೆ ಬೆಂಕಿವಿ. ಹೋಗಬ್ಯಾಡ. ನಾ ದುರ್ಗ್ಯಾ ಆದೇ ನಿಲ್ಲೆ. ಬಾ ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹಾಗೇ ಒಳಗೆ ಹಿಡಿದ.

ದುರ್ಗಪ್ಪನೂ ಒಳಗೆ ಹೋದದ್ದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಮುಖ್ಯಸ್ತನು ಕಂಡು,

“ ಇವ್ಯಾಕ ಒಳಗಹೋದ ? ” ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಘಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

“ ಹುಚ್ಚು ಹುಡುಗ ! ” ಎಂದು ಮಗ್ಗುಲವಲ್ಲಿ ನಿಂತವ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ.

“ ಬಾಗಿಲದಲ್ಲಿ ನೀನೇ ನಿಲ್ಲಬಾ. ಹೊರಗೆ ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಡಬೇಡಾ ” ಎಂದು ಆಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟು ಮುಖ್ಯಸ್ಥ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿದುಬಂದ.

ಒಳಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸನನೆ ಚೀತ್ತಾರ ನಡೆದಿತ್ತು. ಹೊರಗೆ ಧೀನ-ಧೀನ.....ಝಿಂಝಾಬಾದ ” ಎಂದು ಜಯಜಯಕಾರ ನಡೆದಿತ್ತು.

— ಜೊಬಳ್ಳಿ ಹೂಗಾರ

೧೯೪೭ರ ದಿ|| ಶೇಷಮ್ಮ ಭಾಸ್ಕರರಾಯರ ಜ್ಞಾಪಕ ಸ್ಮರಣೆಯಲ್ಲಿ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದ ‘ಹುಚ್ಚ ಹುಡುಗ’ ಎಂಬ ಈ ಕತೆಯನ್ನು ಈ ಸಂಗ್ರಹದಲ್ಲಿ ಪುನರ್ಮುದ್ರಿಸಲು, ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿನ ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿಗಳಿಂದ ಅನುಮತಿಯನ್ನು ದೊರಕಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಕತೆಯ ಎಲ್ಲ ಹಕ್ಕುಗಳೂ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪರಿಷತ್ತಿಗೆ ಸೇರಿವೆ.

ರಾಮು

ರಾಮು ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಡೆಯ ಬೆಂಚಿನ ಮೇಲೆಯೇ. ವುಸ್ತುಕಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮುಖವನ್ನು ಹುದುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಕೂಡುವುದು ಅವನ ಸ್ವಭಾವ. ಯಾರು ಮಾತಾಡಿಸಿದರೂ ಅವನು ಮಾತಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಮುಖದಮೇಲೆ ಯಾವಾಗಲೂ ದೈನ್ಯ ಭಾವನೆ ದುಃಖವಿರಲಿತ್ತು. ಯಾರಾದರೂ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಎನಾದರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಸಾಕು-ಅವರಿಗೆ ತಾನೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆಂದು ಅವನ ವಿಚಾರವಾಗ. ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಚುಮುಟ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಕಣ್ಣೀರು ಸದಾ ನಿಕಾಲುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ ಈ ತರದ ಅಳುಬುರುಕತನವನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರು

ಅವನನ್ನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಸೀಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಾಸ್ತರರು ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ರಾಮು ಉತ್ತರ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವಾದ್ದರಿಂದ ಮಾಸ್ತರರು ಸಹ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ನಗೆಯಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಯಾರೂ ಎಷ್ಟೇ ಸೀಡಿಸಿದರೂ ಅದಾವದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಾಮು. ಅವನ ಈ ತರದ ಮೂಕರೋಧನಾವಸ್ಥೆಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಅವನ ಗೆಳೆಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿತು. ಬರಬರುತ್ತಾ ನಾವು ಒಳ್ಳೇ ಜೀವದ ಗೆಳೆಯರಾದೆವು. ಆದರೂ ಸಹ ರಾಮು ತಪ್ಪಿಯಾದರೂ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ದುಃಖದ ಕಾರಣವನ್ನು ತಿಳಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನಾನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸಿದಾಗ, ಅದರ ಕಡೆಗೆಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡದೆ, ಬೇರೆ ವಿಷಯವನ್ನೆತ್ತಿ ನಾನು ಸುಮನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಕೇಳುವದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ದುಃಖದ ಅರಿವು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಆಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನರಿತುಕೊಂಡ ನಾನು ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೆತ್ತುವದನ್ನೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಅದೇ ಮೊದಲನೆಯ ಸಾರೆ ನಾವು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೊಡುವವರಿಂದ ದರಿದ್ರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಉಳಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ತಲೆಯಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಮು ಹೆಚ್ಚು ಓದದಿದ್ದರೂ ಸಹ, ಓದಿದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ರೀತಿಗೆ ಆ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನಾದ್ದರಿಂದ, ಅವನಿಂದಲೇ ನಾನು ಹೊಸದಾಗಿ ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯದ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೊಡುವ ಅರ್ಹತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ, ಹಣದೊಂದಿಗೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡುವ ದಿನವೂ ಬಂದಿತು. ಅಂದು ನನ್ನ ಸಂಭ್ರಮ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟಲ್ಲ. ನನ್ನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ದುಂಡಾದ ಅಕ್ಷರಗಳಲ್ಲಿ ತೀಡಿ ತೀಡಿ ಬರೆಯುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೆ. ನನ್ನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ರಾಮನು ಮುಗಿಸಿರುವನೋ ಇಲ್ಲವೋ? ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಕಡೆಯ ಬೆಂಚಿನ ಕಡೆಗೆ ನೋಡಿದೆ. ಆದರೆ ಅಲ್ಲಿ ರಾಮು ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅಂದು ನಾನು ತಂದೆಯವರ ಕಡೆಯಿಂದ ಹಣ ಇಸಿದುಕೊಂಡು

ಸಾಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ತಡವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ರಾಮನಮನೆಗೆ ಹೋಗದೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದೆ. ತಡವಾಗಿ ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದ ನನ್ನನ್ನು ಮಾಸ್ತರರೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಯ್ಯದ್ದರಿಂದ ರಾಮನು ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದಿರುವನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಹ ನೋಡದೆ, ನನ್ನ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಬರೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ರಾಮನ ಬಗ್ಗೆ ನನಗೆ ಎನೂ ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ನನ್ನ ಮಗ್ಗುಲಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಅರ್ಜಿಬರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಹುಡುಗನಿಗೆ ರಾಮನ ಬಗ್ಗೆ ಕೇಳಿದೆ. ಅವನು ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ, ಎಂದು ಗೋಣು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿದನು. ಎನು ಮಾಡಬೇಕು? ಎಂದು ನಾನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ಮಾಸ್ತರರು ನನ್ನನ್ನು ಕೇಳಿದರು,

“ ರಾಮು ಯಾಕ ಬಂದಿಲ್ಲಾ ಸಾಲಿಗೆ? ಪರೀಕ್ಷೆಕ್ಕೆ ಕೂಡ್ರಬೇಕಂತಾ ನೋ ಎನು ಇಲ್ಲೋ?”

ನನ್ನ ಎದೆಗೆ ಒಮ್ಮಿಲೆ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದಂತಾಯಿತು. ರಾಮು ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿಚ್ಚಳವಾಯಿತು. ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಜಿಯನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡಲು ಅದೇ ಕಡೆಯದಿನ. ಅದಿನ ತಪ್ಪಿದರೆ ಆ ವರುಷವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಂತೆಯೇ. ರಾಮು ಸಾಲಿಗೆಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ? ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಯೂ ಒಂದು ವರುಷ ಕಳೆದು ಕೊಳ್ಳುವನೇ? “ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಗುವದೇ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಗುರಿ ” ಎಂದು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದವನು ಅರ್ಜಿ ತುಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಇಂದೇಕೆ ಸಾಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ? ಎಂಬ ನೂರಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡೆ. ಅದರೆ ಅವುಗಳ ಲ್ಲೊಂದಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಲ್ಲಿ ನಾನಿಲ್ಲದ್ದರಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ರಾಮನ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದೆ. ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ, ರಾಮು ಸ್ವಸ್ಥಾಗಿ ತನ್ನ ಎರಡೂ ತೋಳುಗಳಿಂದ ತಲೆಯನ್ನು ಬಿಗಿದು ಗಂಟುಹಾಕಿ, ಮುಖವನ್ನು ತಲೆದಿಂಬಿನಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಸಿಕೊಂಡು, ತುಂಬಾ ಕಂಬಳಿ ಹೊದ್ದು ಕೊಂಡು ಮಲಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ!

ಇದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಹೇಳತೀರದಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಒಂದಿತು. ಮನೆಯವರು ತಮ್ಮ ನೂರಾರು ಸುಕಟಗಳನ್ನು ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡು “ತಮ್ಮ ಹುಡುಗ ಹೇಗಾದರೂ ಸಾಲೆ ಕಲಿತು ಮುಂದೆಬರಲಿ ” ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ತಾವು

ಉಪವಾಸ ಬಿದ್ದರೂ ಅದನ್ನೂ ರಿಗೂ ಹೇಳದೆ ತಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸಾಲಿಗೆ ಹಣ ತೆರಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪಾ ವಿಚಾರಿಸದೆ ತಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಬಂದಂತೆ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ನಡೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನೇ ಇವರು ಹಾಳುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವದಲ್ಲದೆ—ತಮ್ಮ ಮನೆಯವರೂ ತೀವ್ರ ನಿರಾಶೆ ಪಡುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು! ಇಂಥವರನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಲಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಗುಂಡು ಹಾಕಬೇಕು—ಎನ್ನು ವಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಬಂದಿತು ನನಗೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ರಾಮನನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಿದೆ. ಅವನು ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ನನಗೆ ತಿಳಿಯಿತು—ರಾಮು ನಿದ್ರೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು.

ರಾಮು ಎದ್ದು ಕುಳಿತಾಗ ಗುರುತು ಹತ್ತದಂತಿದ್ದನು. ಮುಖವು ಉಬ್ಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ದೊಡ್ಡವಾಗಿದ್ದವು. ಅವನ ಅರ್ಧತೊಯ್ದ ತಲೆದಿಂಬು, ಅವನು ಮಲಗಿಕೊಂಡೇ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದ ನೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕಂಡಮೇಲೆ ನನ್ನ ಸಿಟ್ಟೆಲ್ಲ ಕರಗಿ ನೀರಾಗಿ ಕಣ್ಣೀರ ರೂಪದಿಂದ ಹೊರ ಬಂದಿತು. ರಾಮು ಒಮ್ಮಿಲೇ ನನ್ನನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ಜೋರಾಗಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಹತ್ತಿದನು. ನಾನೂ ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸುತ್ತ ಅವನನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬಿಕ್ಕಾಳಿಸಿ ಅತ್ತ-ಕಡೆಗೆ,

“ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿಬರಬಾರದಾಗಿತ್ತು ಬಸೂ—ನಾನು ಹುಟ್ಟಿಬರಬಾರದಾಗಿತ್ತು! ” ಎಂದು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅಳಹತ್ತಿದನು. ಕಡೆಗೆ ಅವನನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಅಲ್ಲಿ ಕೂಡಗೊಟ್ಟರೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಅಳುವನೆಂದು ಅವನು ಒಳ್ಳೆಂದರೂ ಬಿಡದೆ ಜಗ್ಗಿಕೊಂಡು ಒಂದು ಹೋಟೇಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದೆನು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಫಿ ಕುಡಿದು ನಂತರ ಅಡ್ಡಾಡಲಿಕ್ಕೊಂದು ವಿಲಿಗ್ರಾಂಡಿನ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದೆವು.

ನಮ್ಮಂತೆಯೇ ವಾಯುವಿಹಾರಕ್ಕೆಂದು ಅನೇಕರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಬಿಟ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಿ ಶಾಂತವಾದ ಒಂದು ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆವು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಆಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಅವನು ಅರ್ಜಿಯನ್ನೇಕೆ ಕಳಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಹಾತೊರೆಯು.

ತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಶಿವನು ಮಾತ್ರ ಶೂನ್ಯ ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿ ಏನನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ ಅವನ ಗೃಹದಯದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಅವನ ಮುಖವು ಕನ್ನಡಿಯಂತಿತ್ತು.

“ಜಗತ್ತು ನಾವು ಎಣಿಸಿದಂತೆ ಇಲ್ಲ, ಬಸೂ” ಎಂದು ಅವನೇ ಅನುರೋಧವಾಗಿ ಮೌನ ಮುರಿದ.

“ನಾವು ಪ್ರೇಮ-ತ್ಯಾಗ ಎಂದು ಬಡಬಡಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ-ತ್ಯಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವು ಇವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಮೂರ್ಖನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ದುಃಖಕ್ಕೇಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ನಾಶವಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಅಸಹಿಷ್ಣುತೆ ಈ ಜಗತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಮರುಗುವದಿಲ್ಲ. ಜಗತ್ತನ್ನು ನಾವು ತಪ್ಪು ವೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಅ ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ನಾವೇ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ತೆಂದರೆ ಒಂದು ಪರ್ವತ ಎದ್ದಹಾಗೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಸೌಂದರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಸೌಂದರ್ಯವಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವದು ನಮ್ಮ ಆತ್ಮವಂಚಕತನವೇ ಹೊರತಾಗಿ ಮತ್ತೇನು ಅಲ್ಲ. ನಾವು ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವದು ಪರ್ವತದ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನಲ್ಲ-ನಮ್ಮ ಹೃದಯ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನೇ ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಹೃದಯವು ಅನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಈಜುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ನಾವು ಸೃಷ್ಟಿ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಅದು ಸೌಂದರ್ಯವಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಆಶಾವಾದಿತನ. ಆದರೆ ಅದೇ ನಾವು ದುಃಖದಲ್ಲಿ ದ್ದಾಗ ಸೃಷ್ಟಿಸೌಂದರ್ಯದ ಅಗರವೆಂದು ಪರ್ಜೆಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪರ್ವತವು ನಮಗೆ ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಿರಾಶೆ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಅಲ್ಪತೆಯೂ ವಿಶಾಲತೆಯೂ ಮನಶ್ಚಕ್ಷುಗಳಿಗೆ ಗೋಚರವಾಗಿ, ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವೇ ತುಚ್ಛವಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಯು ನಿರ್ಜೀವ ವಸ್ತು. ಅದಕ್ಕೆ ಜೀವ ತುಂಬಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಸುಖದುಃಖಗಳ ಪಡಿನೆಳಲನ್ನು ಕಾಣುವದು ನಮ್ಮ ಮೌಢ್ಯತನವೇ ಹೊರತಾಗಿ ಮತ್ತೇನು ಅಲ್ಲ.” ಎಂದು ರಾಮನು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ತತ್ವದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನೇ ಹೇಳಿ ಹತ್ತಿದನು. ಅವನ ಈ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ವಿರೋಧವಾಗಿ ನಾನೂ ಏನನ್ನೂ ದೂರ

ಹೇಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನ ಈ ತರದ ತತ್ವದ ಮಾತುಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಪ್ರಸ್ತುತ ಅವನ ದುಃಖಕ್ಕೂ ಏನೋ ಸಂಬಂಧವಿರಬೇಕೆಂದು ವಿಚಾರಿಸಿ- “ ನೀನೇನ್ನುವದು ನಿಜ ” ಎನ್ನುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗೊಣಲಾಡಿ ಸುತ್ತ ನಾನು ಕುಳಿತುಕೊಂಡೆನು. ರಾಮ ತನ್ನ ಭಾಷಣ ಮುಂದುವರಿಸಿದನು.

“ ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಶಕ್ತಿ ಇದೆ, ಎನ್ನುವ ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಾವು ಅವನನ್ನು ಸರ್ವ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಆ ವಿಚಾರ ಶಕ್ತಿ ಇರದಿದ್ದರೇ ಅವನು ಉತ್ತಮ ಪ್ರಾಣಿಯಾಗಬಹುದಾಗಿದ್ದಿತ್ತು. ಅವನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರ ಶಕ್ತಿ ಇದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತ ಕೀಳುಮಟ್ಟಕ್ಕೆಳೆದಿರುವನು, ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಜೀವನದ ಅನುಭವ. ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ನೀನು ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ, ಅದು ಆ ಉಪಕಾರವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಸಿಗಬಹುದಾದ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಸಂಗವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರದು. ಆದರೆ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಸಾಕಾರವು ವರುಷಗಳ ನಾಗರಿಕತೆಯಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಕ್ರೌರ್ಯದ ಮೊನೆಯನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವರೂ ಮೊಂಡು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಶಕ್ತನಾಗಿಲ್ಲ. ಮಾನವನು- -” ಇನ್ನೂ ಅವನು ಹೀಗೆಯೇ ಏಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ವಾತಾಡುತ್ತಿದ್ದನೋ ಏನೋ ? ಆದರೆ ನಾನೇ ಅವನನ್ನು ನಡುವೆಯೇ ತಡೆದು, -

“ ಹೌದಪ್ಪಾ- ಮಾನವನು ಕ್ಷಾರಸಿದ್ಧನೆ- ಎಂದೇ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಆದರೆ ನೀನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡ್ರದೇ ಇರುವದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಮಾನವನು ಕ್ಷಾರಸಿರುವದಕ್ಕೂ ಎಲ್ಲಿಯ ತೋಳ ಕುರಿಮರಿಯ ಸಂಬಂಧ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದೆ.

“ ಸಂಬಂಧ ಏದೆ ಬಸೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಏನೇ ಸಂಭವವರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಪೂರ್ವ ಸಂಯೋಜಿತ ಕಾರಣಗಳ ಸಂಬಂಧವಿದ್ದೇ ಇರುವುದು. ”

ನಾನು ಯಾವುದೇ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ರಾಮ ಮತ್ತು ಏನೋ ಧೇನಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. ಅವನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಒಂದು ವಿಕಟ ನಗೆಯು ಸುಳಿದು ಬಂತು. ಮುಗುಳುನಗೆ ಹೊಂದಿಗೆ ಅವನೇ ಕೇಳಿದ, -

“ ನಾನು ಇಂದು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೆ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದಿದೆ, ಎಂದು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಡ, ಬಸೂ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಮಾತಾಡಿದುದೆಲ್ಲ ಇಂದು ನನ್ನ ಕಾಯ್ದೆ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಸುಳಿದ ವಿಚಾರ. ನನಗಾದ ದುಃಖವನ್ನು ಶಮನ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಮಾಡಿದ ವಿಫಲ ಪ್ರಯತ್ನ. ತನಗೆ ಸಂಭವಿಸಿದ ದುಃಖಗಳಿಗೆ ಮಹಾ ಮಹಾ ಕಾರಣ ಗಳಿರುತ್ತವೆ. ವಿಶ್ವದ ಮಹಾರೋಧನದೊಡನೆ ತನ್ನದೂ ಒಂದು ಹಸು ಗೂಸಿನ ಆಲಾಪ, ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಮಾನವನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದರಂತೆ ನಾನೂ ಇಂದು ವಿಚಾರ ಮಾಡಹತ್ತಿದೆ. ಇದೇ ನೋಡು— ಇಂದು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ನನ್ನಿಂದ ಹಣ ತುಂಬುವದಾಗಲಿಲ್ಲ—ನನ್ನ ಜೀವನ ಹಾಳಾಯಿತು—ಎಂದು ನನಗೆ ದುಃಖ. ಎಲ್ಲ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ಹಣ ತುಂಬಿ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡುವ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಾನು ಒಬ್ಬನೇ ಮಾತ್ರ ಹಿಂದೆ ಉಳಿಯ ಬೇಕಾಯಿತು— ಎಂದು ನಾನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ದುಃಖ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಅದರಿ-
 ನನ್ನಂತೆ- ಎಷ್ಟೋ ಬಡ ಹುಡುಗರು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಹಣ ತುಂಬುವದಾ ಗದೆ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದುಃಖ ಪಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿರಬಹುದು- ಎಂದು ನಾನು ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ದುಃಖ ಎಷ್ಟೋ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ವಿಶ್ವವೇ ಒಂದು ದುಃಖಸಾಗರ ವಿರುವಾಗ, ಅದರಲ್ಲಿ ತನ್ನದು ಒಂದು ಹನಿ ಮಾತ್ರ, ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಬಂದಾಗ್ಗೆ ಆ ದುಃಖದಲ್ಲಿಯೇ ಸ್ವಲ್ಪ ತೃಪ್ತಿ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೇ ಇಂದು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವಿಚಾರಗಳು ಬಂದದ್ದು. ”

“ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ತುಂಬಲು ಹಣವಿಲ್ಲೆಂದು ನೀನು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆಯಾ ? ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಬಾರದಾ ಗಿತ್ತೇ ? ನನ್ನ ಮುಂದೆಯಾದರೂ ಹೇಳಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ರೂಪಾಯಿ ತಂದು ಕೊಡಬಹುದಾಗಿತ್ತಲ್ಲ! ನೀನು ಇಂದು ಸಾಲಿಗೆ ಬರದೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಿದದ್ದು ಮಹಾ ತಪ್ಪು. ”

“ ಅದು ನನ್ನ ತಪ್ಪು ಎಂದು ನಾನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಆ ತಪ್ಪನ್ನು ನಾನು ಮನಸಾ ಎಸಗಲಿಲ್ಲ. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ನನಗೂ ಬಹಳ ಇದ್ದಿತು. ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂತು ಪಾಸಾಗಿ ಯಾವದಾದರೂ

ಒಂದು ನವಕರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬಲವಾಗಿದ್ದಿತು. ಯಾಕಂದರೆ ನನಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ನಾನು ನವಕರಿಯನ್ನು ಮಾಡದೆ ಗತ್ಯಂತರವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು. ನಿಜಜೀವನದ ಪರಿಚಯ ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಗಹತ್ತಿದನಂತರ, ನಾನು ನನ್ನ ಜೀವನದ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕಹತ್ತಿದೆ. ನನ್ನ ಮನೆಯವರು ಆಗ ಬಡವರಿದ್ದರೂ ನಾನು ಮಾತ್ರ ಬಡವನೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು.

ನನ್ನ ತಂದೆ ಸಾಯುವ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಒಳ್ಳೇ ಶ್ರೀಮಂತನೆಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪರಿಚಯದವನಾಗಿದ್ದನು. ನಮ್ಮನ್ನೇನು ಅವನು ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿರದಿದ್ದರೂ ನಾನೊಬ್ಬ ಸಾಲದ ಮಗನೆಂಬ ಭಾವನೆ ನನಗೆ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೂ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ನಾನು ಹುಟ್ಟಿದ ಎರಡು ಮೂರು ತಿಂಗಳೊಳಗೆ ಗಾಗಿಯೇ ನನ್ನ ತಂದೆ ಅಕಾಲಮೃತ್ಯುಗೀಡಾದನು. ಹಳೆಯ ರೀತಿ ನೀತಿ ಕಂದಾಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನಾನು ಹುಟ್ಟಿ ನನ್ನ ತಂದೆಯನ್ನು ಕೊಂದೆನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, ನನ್ನನ್ನು ತಾಜ್ಜವಾಗಿ ಕಾಣಹತ್ತಿದಳು. ಅಲ್ಲದೆ. ತನ್ನ ಗಂಡನ ಆಪಮೃತ್ಯುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಶೋಕ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕೂಡುವದೇ ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯ ಎಂದು ಅವಳುಭಾವಿಸಿದ್ದರಿಂದ, ಅವಳು ಮನೆತನದ ಆಗು ಹೋಗುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನೀಯಲಿಲ್ಲ. ನಾನುಅತಿ ಚಿಕ್ಕವನಿದ್ದುದರಿಂದ ಮನೆತನದ ಯಾವವಿಷಯಗಳೂ ನನಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನೇ ಮನೆಯ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾದನು.

ಆದರೆ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸಾಕಷ್ಟು ಹಣವು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಾಡಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ದುಷ್ಟರ ಸಂಗತಿ, ದುಷ್ಟ ಚಟಗಳು ಅಂಟಿಕೊಳ್ಳದಹತ್ತಿದ್ದವು, ಹೆಗಸರಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಮದ್ಯಕೃತ್ಯಗಿ ಹಣವನ್ನು ನೀರಿನಂತೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಬಹಳ ದಿನ ನಡೆಯಲಿಲ್ಲ. ಕ್ರಮೇಣ ಬಡತನ ನಮ್ಮನ್ನಾವರಿಸಿಕೊಂಡಿತು. ಸಾಲಗಾರರ ತಗಾದೆಗಳೂ ಹೆಚ್ಚಿದವು. ಸಿರಿವಂತಿಕೆ ಹೋಗಿ ಬಡತನಬಂದ ಕಾರಣವನ್ನೂ ನನ್ನ ತಾಯಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಹೊರಿಸಿದಳು. ಆದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವಳ ತಪ್ಪೇನು ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆಕೆಯ ಅಜ್ಞಾನ ಆಕೆಯ ತಪ್ಪು ತಿಳುವಳಿಕೆಗೆ ಕಾರಣ! ಎಂದು ಅರಿತು ಕೊಂಡ ನಾನು ಆಕೆಯ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಮನ ಕೊಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನಾದರೂ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಾಣಿ. ಅವನಿಗೆ ಮನೆತನದ ಚಿಂತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ, ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿ ಹಣ ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡು ತೃಪ್ತಿಸಡೆಯಲು ಹಂಬಲಿಸುವವ. ಮನೆತನದ ಮರ್ಯಾದೆ, ತನ್ನ ಮರ್ಯಾದೆ ಇವು ಯಾವವೂ ಅವನ ವಿಚಾರಕ್ಕೆ ನಿಲುಕದಂತಹವು. ಆದರೂ ಹಣದ ಕೊರತೆ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಗುತ್ತಾ ನಡೆದಂತೆ ಅವನ ಮುಖದನ್ನೇಲೆ ಚಿಂತೆಯ ಗೆರೆಗಳು ಮೂಡ ಹತ್ತಿದವು. ತುಂಬು ಯೌವನದಲ್ಲಿಯೇ ಮುದುಕರ ಮುಖದಂತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೇ ಕಸಿವಿಸಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೂ ದಿನಗಳೆದಂತೆ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಶೆ ಅಂಕುರಿಸಹತ್ತಿತು. ನಾನು ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಗಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಸವಕರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಮತ್ತೆ ಮೊದಲಿನ ಸಿರಿವಂತಿಕೆಯನ್ನು ಗಳಿಸಿದೆನೆಂದರೆ, ಊರವರೇ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಹತ್ತುವರು- ತ್ಯಾಜ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿರುವ ತಾಯಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ನಾನು “ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಗುವದೇ ನನ್ನ ಗುರಿ” ಎಂದು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹಗಲಿರುಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ.

ಈ ಸಲದ ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂತು ಬಹಳ ಗುಣಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಉತ್ತಮ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಪಾಸಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದ್ದೆನೆಂಬುದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತೇ ಇದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಕ್ಕೆ ಒಮ್ಮಿಲೇ ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತುಂಬುವದು ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ನೀಗದೆ ಹೋಗಬಹುದೆಂದು, ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣವನ್ನು ಕೂಡಿ ಹಾಕುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೆನು. ಅದೆಲ್ಲವೂ ಕೂಡಿ ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಯಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಮಾತ್ರ ಕಡಿಮೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಈ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳಿಗಾಗಿ ನಾನು ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಒಂದು ವಾರದಿಂದಲೂ ಕೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದೆನು. ಅವನು “ನಾಳೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ ನಾಳೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದನು. ಇಂದು ಮುಂಜಾನೆ,

“ಪರೀಕ್ಷೆಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ತುಂಬ ಬೇಕು. ನನ್ನ ಕಡೆ ಹದ್ದೈದು ರೂಪಾಯಿ ಅದಾವ. ಇನ್ನೈದು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕಾಗ್ಯಾವ ಕೊಡು” ಎಂದು ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಕೇಳಿದೆ.

“ಇವತ್ತ ನನ್ನ ಕಡೆ ಒಂದು ಪೈ ಸಹಾ ಇಲ್ಲ. ನಾಳೆ ಎಲ್ಲರ ಇಸ ಗೊಂಡ್ಬಂದು ಕೊಡತೇನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ.

“ಇವತ್ತು ಕಡೆಯ ದಿನ. ಇವತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ತುಂಬದಿದ್ದರ ಪರೀಕ್ಷೆಕ್ಕೆ ಕೂಡ್ತೂ ಆಶಾ ಬಿಟ್ಟಂಗನ”

“ನೀನು ಸಾಲಿಗೆ ಹೋಗುದರೊಳಗೆ ಎಲ್ಲರ ಇಸಗೊಂಡ ಬಂದು ಕೊಡತೇನಿ” ಎಂದು ನನ್ನನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರಿಸಿ ಹೊರಗೆ ಹೋದನು.

ನಾನು ಅವನ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡೆನು. ಹನ್ನೆರಡು ಘಂಟೆಯಾದರೂ ಅವನು ಮನೆಗೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಅವನು ಮನೆಗೆ ಬರುವ ಲಕ್ಷಣವಿಲ್ಲೆಂದು ತಿಳಿದು ಕಡೆಗೆ ನಿನ್ನನ್ನಾದರೂ ಕೇಳಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಇಸಿದುಕೊಂಡು ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ತುಂಬ ಬೇಕೆಂದು ಸಿದ್ಧನಾಗ ಹತ್ತಿದ್ದೆ.

ಆದರೆ ಎಂದೂ ಯಾರಿಗೂ ಒಂದು ಪೈ ಸಹ ಸಾಲ ಕೇಳದ ನನಗೆ, ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಸಾಲ ಹೇಗೆ ಎತ್ತಬೇಕೆಂಬುದೇ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಯಿತು. ಅದನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಮೇಲೆ ಸಿಟ್ಟು ಹೆಚ್ಚುತ್ತ ಬಂದಿತು.

“ನಾನೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಮಗನಲ್ಲವೇ? ನನ್ನ ತಂದೆಗಳಿದ್ದ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನನಗೂ ಸಮಪಾಲು ಸಿಗಬೇಕಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ಸಮಪಾಲು ಹೋಗಲಿ, ಪರೀಕ್ಷೆಗಾಗಿ ನನಗೆ ಐದುರೂಪಾಯಿ ಸಹ ಸಿಗಬಾರದೆಂದರೆ? ನಾನಾವ ಪಾಪದ ಮಗು ಎಂದು ಈ ರೀತಿ ದುಃಖಕ್ಕೊಳಗಾಗಬೇಕು? ನನ್ನ ಪಾಲಿಗೆ ಬರಬಹುದಾದ ಸಂಪತ್ತನ್ನೂ ಸಹ ತನ್ನ ಜೈನಿಗಾಗಿ ಹಾಳು ಮಾಡಲು ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಯಾವ ಅಧಿಕಾರ ವಿದ್ದಿತು? ನನ್ನನ್ನು ಬಡವ ರಲ್ಲಿಯೇ ಕಡು ಬಡವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಇವನು ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನೇ? ಶುದ್ಧ ವೈರಿನ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಪ್ರಕಾರ ದುಃಖಕ್ಕೀಡು ಮಾಡುವದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿಬಂದಿರುವನೋ ಎನೋ?” ಎಂದು, ಈ ಪ್ರಕಾರ ನಾನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣನೂ ಬಂದನು. ಅವನ ಒಣಗಿದ ಮುಖವೇ ಹೇಳುತ್ತಿತ್ತು, ಅವ

ನಿಗೆ ರೂಪಾಯಿಗಳು ದೊರೆತಿಲ್ಲವೆಂದು. ಆದರೂ ಸಹ ನಾನೇ ವ್ಯಂಗ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳಿದೆ. “ರೂಪಾಯಿ ತಂದೆನಪಾ?”

“ ಇಲ್ಲ ಯಾರೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ”

“ ಯಾರಾದರೂ ಯಾಕೆ ಕೊಡಬೇಕೆ ನಿನಗೆ ರೂಪಾಯಿ? ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಅವರ ಕಡೆಗೆ ಜಾಸ್ತಿ ಆಗ್ಯಾವನು? ಹತ್ತಿರ ರೂಪಾಯಿ ಇದ್ದಾಗ ಶೆರೆ ಸಿಂದಿ ಕುಡುದು ಹಾಳು ಮಾಡಿ ಚೈನಿ ಹೊಡೆಯೋದು, ಇಂತಹ ಹೊತ್ತು ಬಂದಾಗ ಮಂದಿ ಹತ್ತರ ರೂಪಾಯಿ ಕೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗೋದು, ಅವರೊಳಗೆ ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹೋಗ್ತಾರ ರೂಪಾಯಿನ? ನೀನು ಮಂದಿಕಡೆಗೆ ಕೇಳೂ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಯಾದರೂ ಎಲ್ಲಿ ಬರತಿತ್ತು ಹಿಂಗ ತಂದಿಗಳಿಸಿದ್ದೆಲ್ಲಾ ದುಂದು ಮಾಡದಿದ್ದರೆ? ದಿನಾ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡೂಮುಂದೆ ನಿನಗೆ ಒಬ್ಬವ ತಮ್ಮ ಅದಾನು ಅನ್ನೂ ಕಲ್ಪನಾನಾದರೂ ಇತ್ತನು ನಿನಗೆ? ನನ್ನ ತಂದೆ ಗಳಿಸಿದ ಸಂಪತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಸಲುವಾಗಿ ಐದು ರೂಪಾಯಿ ಸಹ ಸಿಗದಂತೆ ಮಾಡಿರುವಿ; ನೀನು ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಎಂದು ಯಾವ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಕರೆಯಬೇಕೋ ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು; ನೀನು ನನ್ನ ಅಣ್ಣ ಅಲ್ಲವೇ ಅಲ್ಲ; ನನ ಜನ್ಮವನ್ನೇ ಹಾಳುಮಾಡಲು ಹುಟ್ಟಿ ಬಂದ ಆಜನ್ಮವೈರಿ! ”

ನಾನು ಇದೇ ಪ್ರಕಾರ ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಒದರಾಡಿದರೂ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ಮಾತ್ರ ಯಾವ ಉತ್ತರವನ್ನೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕೆಳಗೆ ಮುಖಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು, ನಾನು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಅವನಿಗೆ ಎಂದೂ ಮಾತಾಡಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನು ಏನೂ ಮಾತಾಡದೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಕುಳಿತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ನನಗೇ ಕಸವಿಸಿಯಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ನಾನಂದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವನೋ? ಎಂದು ಭಯವೂ ಆಯಿತು. “ನಾನು ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತಾಡಬಾರದಿತ್ತು!” ಎಂದು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ನಾನೇ ಅಂದು ಕೊಂಡೆ. ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನ ವರೆಗೆ ಇಬ್ಬರೂ ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡಿದ್ದೆವು.

“ ನಿನ್ನ ಕಡೆ ಹದ್ದೈದು ರೂಪಾಯಿ ಅದಾನಂತಿಯಲ್ಲ, ಅವನ್ನು ತಾ ಇಲ್ಲ. ಆ ಕಾಳಿನ ಅಂಗಡಿ ಸಾವಕಾರರಿಗೆ ನಾನು ಹದ್ದೈದು ರೂಪಾಯಿ ಬಡ್ತಿ ಕೊಡೊದ್ದೈತಿ; ಅವು ಹದ್ದೈದು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು ಮತ್ತೆ ಇಪ್ಪತ್ತು

ರೂಪಾಯಿ ಸಾಲಾ ಇಸಗೊಂಡು ಬರತೇನಿ” ಎಂದ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ

“ ಆ ಹದ್ದೈದು ರೂಪಾಯಿ ಇಸಗೊಂಡು ಮತ್ತೆ ಸಾಲಾ ಕೊಡೂ ದುಲ್ಲಾ ಹೋಗು, ಅಂತ್ಕೇಳಿ ಅಂದ್ರ ಅವರ?”

“ ಹಂಗೇನ ಅವರು ಅನ್ನಾದಿಲ್ಲಾ. ಬಾಳ ಭಲೋ ಅದಾರ. ಅಲ್ಲದ ಬಡ್ಡೀ ಕೊಟ್ಟುಮ್ಯಾಲೆ ಖುಶಿ ಆಗಿರತಾರ. ಹ್ಯಾಂಗರೂ ನೂಡಿ ಅವರ ಕಾಲಾ ದರೂ ಬಿದ್ದು ನಿನಗ ಇಪ್ಪತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ತಂದು ಕೊಡತೇನಿ” ಎಂದ ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ ನಂಬಿಗೆ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ.

ಅಲ್ಲದೆ ಅವನಿಗೆ ಕಟುನುಡಿಗಳನ್ನೂ ಅನನ ಮನಸನ್ನು ನೋಯಿ ಸಿದ ನಾನು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಿಂಜರಿಯುವದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದೆ. ಅದ್ದರಿಂದ,

“ ಈಗ ಆಗಲೇ ಮೂರು ಘಂಟೆ ಆಗೇತಿ. ಇನ್ನೊಂದು ಅರ್ಧಾ ಘಂಟೆ ಯೊಳಗ ಬರಬೇಕು, ನೋಡು”. ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರ ಕೊಟ್ಟು ನನ್ನಲ್ಲಿಂದ ಹದಿನೈದು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟೆ. ಅವನು ಅವನ್ನು ತಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಮತ್ತೆ ನಾನು ಅವನ ದಾರಿಯನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಾ ಗಡಿಯಾರದ ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ಕೊಂಡೆ.

ಗಡಿಯಾರದಲ್ಲಿಯ ಮುಳ್ಳು ಐದು ಘಂಟೆಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ನನ್ನ ಕಣ್ಣೊಳಗೆ ನೀರೂ ಅಂಚುಮುಟಿ ತುಂಬ ಹತ್ತಿದವು. ಇಂದು ಗಡಿಯಾರವು ‘ಢಣ್ ಢಣ್’ ಎಂದು ಐದು ಘಂಟೆಯನ್ನು ಬಾರಿಸುತ್ತಲೇ ನನ್ನ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಕನಸುಗಳೂ ಒಡೆದು ಚೂರುಚೂರಾದವು. ನನ್ನ ಬಾಳು ವ್ಯರ್ಥವಾಯಿತು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ರಾಮು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಹತ್ತಿದನು. ನನಗೂ ಅತೀವ ದುಃಖವಾಯಿತು. ಅವನನ್ನು ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಿ ಅವನನ್ನು ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟೆ.

ಆಗಲೇ ಹೆಚ್ಚು ಕತ್ತಲವಾಗಿದ್ದರಿಂದ ನಾವು ತೀವ್ರ ಗತಿಯಿಂದಲೇ ನಡೆದಿದ್ದೆವು. ಊರ ಮುಂದಿನ ಬಾವಿಯ ಕಟ್ಟೆಯ ಮೇಲೆ ನೆರೆದಿದ್ದ ಜನಸಮೂಹವು ನಮ್ಮಲಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಸೆಳೆಯಿತು. ಏನಾಗಿದೆ ನೋಡಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಅತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಹೋದೆವು. ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತ ಒಬ್ಬನನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದೆ-ಏನಾಗಿದೆ? ಎಂದು.

“ಒಬ್ಬ ಕುಡುಕ ಕುಡುವ ನಿಶೇಧಾಗ ಬಾವ್ಯಾಗ ಬಿದ್ದಾನ. ಅವನು ಹೊರಗ ತಗ್ಗಾಕ ಹತ್ಯಾರ” ಎಂದು ಅವನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟ.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಆ ಕುಡುಕನನ್ನು ತೊಟ್ಟಿಲುವಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಳೆದು ದಂಡೆಯಮೇಲೆ ಹಾಕಿದರು. ಅವನು ಬಾವಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಾಗಿರದಿದ್ದರೂ ತಲೆಗೆ ಬಲವಾದ ಏಟು ಬಿದ್ದದ್ದರಿಂದ, ಅವನು ಮೂರ್ಛೆ ಹೋಗಿದ್ದನು. ಮುಖದಮೇಲೆ ರಕ್ತವು ಹರಿದು ಬರುತ್ತಿತ್ತು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೊರಟ ಉಸಿರು ಮಧ್ಯದ ನಾತದಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತವರೆಲ್ಲ ಮೂಗು ಮುಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಗಿತ್ತು. ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತ ನನ್ನೊಡನೆ ನಿಂತಿದ್ದ ರಾಮು ಒಮ್ಮಿಲೇ ಮುದೆ ಧಾವಿಸಿ, “ಇವನು ನಮ್ಮ ಅಣ್ಣ!” ಎಂದು ಜೋರಾಗಿ ಒದರಿ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಗೆದುಕೊಂಡು, ಅವನ ತಲೆಯಿಂದ ಹರಿದು ಬರುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತವನ್ನು ತಡೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಹತ್ತಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ರಾಮನನ್ನೇ ನೋಡಹತ್ತಿದರು.

—ಹೂಬಳ್ಳಿ ಹೂಗಾರ

ನಾಲ್ಕನೆಯ ಎಸಳು

ಅಲ್ಪಾಸಾಬ

ಇನ್ನೂ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗಿರದಿದ್ದ ರೂ ಪ್ರಕಾಶ ಎಲ್ಲಿಡೆಗೆ ಹರಡಿದ್ದಿತು. ಆಗಲೇ ಒಕ್ಕಲಿಗರೆದ್ದು ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಹತ್ತಿದ್ದರು. ಹೆಂಗಳೆಯರು ತುಂಬಿದ ಕೊಡಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಏನೇನೋ ಪಿಸು ಪಿಸು ಮಾತನಾಡುತ್ತಾ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದರು. ಕಾಯಪಲ್ಲಿಗಳನ್ನು ಮಾರಲು ಬಂದ ಲಮಾಣಿಯ ಎತ್ತರ ಸ್ವರವು ಓಣಿಗೆಲ್ಲ ಕೇಳಿಸುತಿತ್ತು. ಮಗ್ಗಲು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹನಮಂತದೇವರ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿಯ ರ್ಭಾಗಟಗಳ ಶಬ್ದವು ತಾನತಾನವಾಗಿ ಬರಹತ್ತಿದ್ದಿತು. ಹಿತ್ತಲದಲ್ಲಿಯ ಬೇವಿನಮರದ ಟೊಂಗೆಯ ಮೇಲೆ

ಕುಳಿತ ಕಾಗೆಯನ್ನು ಕಂಡು ನಾಯಿಯ ಒಂದೇಸವನೆ ಬೊಗಳಹತ್ತಿತು. ಇನ್ನೆಲ್ಲವುಗಳ ಕಡೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಾ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೂಡದೆ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನಾದ ಹುಣ್ಣಿಯ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡುತ್ತಾ ಬೀಸುವ ಕಲ್ಲನ್ನು ತಿರುವಹತ್ತಿದ್ದಳು ಘಾತವ್ವ. ಆದರೆ ಜಗತ್ತು, ಕಣ್ಣು ಕಟ್ಟಿಲ್ಲಟ್ಟಿ ಗಾಣದೆತ್ತಿನಂತೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಿಕ್ಕುತ್ತ ತಿರಗಹತ್ತಿದರೂ, ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪಿಳಿಪಿಳಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಅಲ್ಲಾಸಾಬನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದೆಲ್ಲವೂ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಕಂಡಿತು. ಅದೇ ಊರಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರೂ ಈ ತರದ ದ್ರಶ್ಯಗಳು, ಇಷ್ಟು ಮನಮೋಹಕವಾಗಿ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಒಮ್ಮೆಯೂ ಬಿದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳನ್ನು ಇಂದು ನೋಡಿದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನು ಒಮ್ಮೆಯೂ ನೋಡಿರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ತಾಯಿ ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿದ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಟುವದು ಕೇಳಿದ ಮೇಲಂತೂ ಅವನಿಗೆ ಹೇಳತೀರದಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. “ಪ್ರತಿದಿನವೂ ಜಗತ್ತು ಹೀಗೆಯೇ ಇರುವದೇ?” ಎಂದು ಅವನು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಂಡಿರಬೇಕು.

ಅಲ್ಲಾಸಾಬನು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ವರುಷದವನಿದ್ದಾಗ ಆ ಊರಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದ್ದುದು ತನ್ನ ಮನೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಧನಿಯರ ಮನೆ, ಪರಿಚಯವಾಗಿದ್ದುದು ತನ್ನ ತಮ್ಮ, ತಾಯಿ ಮತ್ತು ಧನಿಯರ ಸಂಗಡ. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೆಲಸವಾಯಿತು, ತಾನಾಯಿತು. ಉಳಿದ ಜಂಜಾಟಗಳು ಅವನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿದಿನ ಇನ್ನೂ ನಸುಕು ಇರುವಾಗ್ಗೆಯೇ ಎದ್ದು ತನ್ನ ಧನಿಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕು-ವನಗಳ ಚಾಕರಿಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕಸವನ್ನು ಬಳೆದು, ಎತ್ತುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೊಲಕ್ಕೆ ಹೋಗಬೇಕು. ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗಳಂತೆ ತಾನೂ ದುಡಿಯಬೇಕು-ಮತ್ತು ಈ ಚಾಕರಿಯಿಂದ ಬಂದ ಸಂಬಳವನ್ನೆಲ್ಲ ವಾರದ ಅಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಜವಾಬುದಾರಿಯನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇಷ್ಟೇ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷಗಳಿಂದಲೂ ಅವನು ಅದನ್ನೇ ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದಿದಾ ನೆ.

ಆದರೆ ಈ ಇಷ್ಟತ್ತು ನರುಷಗಳ ದೀರ್ಘಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ನಡುವೆ ತನ್ನ ವದುವೆಗೆಂದು ಒಂದು ವಾರ ಕಲಸವನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾ ಉಂಟು. ಮದುವುಗ ನಂತೆ ಅವನೂ ಹೂವಿನ ಹಾರವನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕೂತುಕೊಂಡು ಮೆರವಣಿಗೆ ಎಂದು ಊರೆಲ್ಲ ಸುತ್ತಾಡಿ ಬಂದದ್ದೂ ನಿಜ. ಲಗ್ನವಾದ ದಿನವೇ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಹೆಣ್ಣು ಮಗಳು ಬಂದು ಒಂದು ವಾರದ ವರೆಗೆ ಅವನೊಡನೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯಂತೆ ನಡೆದು ಕೊಂಡದ್ದೂ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲ ಒಂದು ಕನಸಿನಂತೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಯವಾಗಿಹೋಯ್ತು. ಲಗ್ನವಾದ ಮೇಲೆ ಒಂದುವಾರದ ನಂತರ ತವರು ಮನೆಗೆ ಎಂದು ಹೋದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ತಿರುಗಿ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಖಾಯಿಲೆಯೆಂದು ನಾಲ್ಕೈದು ತಿಂಗಳು ತವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿ ಒಂದು ದಿನ ಕಾಲವಾಗಿ ಹೋದಳು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತ ಸುದ್ದಿ ಬಂದು ಅವನಿಗೆ ತಲುಪಿದರೂ ಅದರಿಂದ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಪರಿಣಾಮವಾದಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಪರಿಣಾಮ ಮಾಡಿದುದು ತನ್ನ ಲಗ್ನಕ್ಕೆಂದು ಧನಿಯರ ಹತ್ತಿರ ತಂದ ಐದುನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳ ಸಾಲ ಮಾತ್ರ. ಅದನ್ನು ತೀರಿಸುವದರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನು ಮನಸ್ಸುಹಾಕಿ ಮತ್ತಷ್ಟು ಕಾಳಜಿಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ದುಡಿಯ ಹತ್ತಿದ. ಮತ್ತೆ ಸಾಲಮಾಡಿ ವದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಯಾರು ಮನ ವೊಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರೂ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ಸಂಗತಿಯೂ ಅಲ್ಲಾಸಾಬನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಹಿಡಿಯದಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಒಂದು ಆಶೆಯು ಮಾತ್ರ ಅವನ ಜೀವನದ ಸರ್ವಸ್ವವಾಗಿತ್ತು. ಆ ಒಂದು ಆಶೆಗಾಗಿಯೇ ಅವನು ತನ್ನ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನು ಮೀಸಲಾಗಿರಿಸಿ ದಂತಿತ್ತು. ಅದೇನೆಂದರೆ ತನ್ನ ತಮ್ಮನನ್ನು ಸಾಲೆ ಕಲಿಸಿ, ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಧನಿಯರು ಹೇಗೆ ಸಾಲಿ ಕಲಿತು ಸಾಹೇಬರಾಗಿ ನೂರಾರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ತರುತ್ತಿರುವರೋ, ಹಾಗೇ ಅವನನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಅವನ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷೆ. ಅದಕ್ಕೊಂದೇ ಅವನು ತನ್ನ ದುಡಿಮೆಯ ಬಹುಭಾಗವನ್ನು ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಲೆ ಕಲಿಯುತ್ತಿದ್ದ ತನ್ನ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕಳಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಹುಸೇನಿಯೂ ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಆಸೆಯನ್ನು ಸಫಲಗೊಳಿಸುವದುಸಾಧ್ಯ

ವೆನ್ನುವಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಪ್ರತಿವರುಷ ಪಾಸಾಗುತ್ತ ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕೂಡುವ ಈಯತ್ತೆಯವರೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಆಗಂತೂ ಅಲ್ಲಾಸಾಬನ ಆನಂದ ಹೇಳತೀರದಷ್ಟು. ಕೈಲಾಸವು ಕೈಗೆ ಬರುವದು ಇನ್ನೇನೂ ದೂರ ಎಲ್ಲವೆಂದವನಿಗನಿಸಿರಬೇಕು. ಆ ಉಬ್ಬಿನಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ದುಡಿದರೂ ಬೇಸರವೇ ಇಲ್ಲ. ಪರೀಕ್ಷೆಯೂ ಸಮಿಸಿಸಿತು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ತನ್ನ ಧನಿಯರ ಕಾಲುಬಿದ್ದು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಾಲವಾಗಿ ತಂದು ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟು ಹರಿಸಿ, ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಕಳಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ಪರೀಕ್ಷೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹುಸೇನಿಯು ತಿರುಗಿ ಊರಿಗೆ ಬಂದನು. ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಹಳ ಹಗುರಾಗಿಯೇ ಇದ್ದವು. ತಾನು ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಗುಣಗಳನ್ನು ದೊರಕಿಸಿಕೊಂಡು ಪಾಸಾಗಿಯೇ ತೀರುವೆನೆಂಬ ಭರವಸೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸಿಕೊಂಡ. ಎಲ್ಲರೂ ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಫಲಿತಾಃಶವು ಗೊತ್ತಾಗುವ ದಾರಿಯನ್ನೇ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಹತ್ತಿದರು.

“ನಾಳೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸು-ನಪಾಸು ಗೊತ್ತಾಗ್ತೀತಿ” ಎಂದ ಹುಸೇನಿ ಒಂದು ದಿನ ಅಣ್ಣನಿಗೆ.

“ನಾಳೆ ಗೊತ್ತಾಗ್ತೀತೇ? ಛಲೋ ಆತು ಬಿಡು. ಈ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸ ಆಗುತ್ತಲೇ ಯಾವ ನೌಕರಿ ಹತ್ತೀತಿಸಾ?”

“ನವಕರಿಗೇನ ಕಡಿಮೆ! ಮ್ಯಾಟ್ರಿಕ್ ಪಾಸಾದವರೂ ಗವ್ವರೈಟ ದವರೇ ನೂರ ರೂಪಾಯಿ ಕೆಲಸದಮೇಲೆ ತಾವಾಗಲೇ ತಗೋಳಾಕ ಹತ್ತಾರ”

“ಹಂಗರ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸಾಗುತ್ತಲೇ ತಿಂಗಳಾ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ ಸುರು ಆಗ್ತೀತಿ?”

“ಓಹೋ-ಅದರಾಗೇನ ಸಂಶಯ!”

ಅಲ್ಲಾಸಾಬನ ಆನಂದವು ಹೃದಯ ತುಂಬಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಮುಗುಳು ನಗೆಯ ರೂಪವಾಗಿ ಹೊರಚಿಲ್ಲಹತ್ತಿತು. ಆದರೆ ಹುಸೇನಿಯ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರ ಯಾವ ಭಾವನೆಗಳೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಆದರೆ-ಇವತ್ತ ನನಗ ಒಂದ ಹತ್ತ ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕಾಗ್ಯಾವ” ಎಂದ ಮತ್ತೆ ಹುಸೇನಿ ಕಾಲ ಹೆಬ್ಬಿರಳಿನಿಂದ ನೆಲದಮೇಲೆ ‘೧೦’ ಅನ್ನುವ ಅಂಕೆಯನ್ನು ತಾನೇ ಬರೆಯುವುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತ.

“ಎವ್ವೆ?” ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ಸಹಜ ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದ.

“ಇವತ್ತ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗೇತಿ. ಅಲ್ಲಿ ಇವತ್ತೂ ಗೊತ್ತಾ ಗ್ರೀತಿ ಪಾಸಾಗಿದ್ದು”

“ವರ್ತಮಾನ ಪತ್ರದಾಗ ಇಲ್ಲೇ ಹ್ಯಾಂಗೂ ಗೊತ್ತ ಆಗೇ ಆಗ್ರೀತಿ ಅಂತಿದ್ದೆಲ್ಲಾ? ಸುಳ್ಳು ಯಾಕ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚುಮಾಡ್ತಿ ಕೆಲ್ಸ ಇಲ್ಲದ?”

“ಮಾಸ್ತರರಿಗೆ ಅಟು ಭೆಟ್ಟಿ ಆಗಬೇಕು. ಮತ್ತ ಪಾಸಾಗಿದ್ದರೆ ಸರ್ತಿಫಿಕೇಟು ಇಸಕೊಂಡ ಬರಬೇಕು.”

ಇದಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ಏನನ್ನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ತನ್ನ ಇಡೀ ವಾರದ ಪಗಾರವೆಂದು ಕಳೆದ ದಿನ ಸಂಜೆ ದೊರಕಿಸಿದ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಯ ನೋಟನ್ನು ಹಿಂದು ಮುಂದಿನ ವಿಚಾರವಿಲ್ಲದೆ ಹುಸೇನಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟನು.

“ನಾಳೆ ದಾಡ ತಿರುಗಿ ಬಂದ್ಬಿಡು. ನಿಂಗ ಧನ್ಯಾರ ಭೆಟ್ಟಿ ಮಾಡ್ ಸ್ತೇನಿ. ಅವರಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೆಂಟು ಮಂದಿ ಸಾಹೇಬರ ಗುರ್ತು ಐತಿ. ಯಾರಿ ಗರ ಹೇಳಿ ನಿಂಗ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚು ಪಗಾರ ಸಿಗುವಂಗ ಮಾಡಬಹುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ತನ್ನ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತಾನು ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಇತ್ತ ಹುಸೇನಿಯೂ ತನ್ನ ಅರಿವೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ನಾಲ್ಕುದಿನ ಕಳೆದರೂ ಹುಸೇನಿಯು ತಿರುಗಿ ಉರಿಗೇ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಇತ್ತ ಶಾನುಭೋಗರ ರಂಗೂ ಬೇರೆ “ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಪಾಸಾಗ್ಯಾನ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬನಿಗೆ ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡದಂತಾಯಿತು. ಘಾತವ್ವ “ತನ್ನ ಮಗ ನಪಾಸು ಆಗಿದ್ದು ದನ್ನು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಎತ್ತ ಭಾವಿ ಕೆರೆ ಬಿದ್ದು ಜೀವ ಕಳೆದುಕೊಂಡನೋ?” ಎಂದು ಬೋರಾಡಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ತಾನೇ ಸ್ವತಃ ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ತಮ್ಮನನ್ನು ಹುಡುಕಾಡಿದ. ತನ್ನ ಗುರುತಿನವರಿಗೆ, ಬಂಧು ಬಳಗದವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ಪತ್ರ ಬರೆದು ತನ್ನ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಸಿಕ್ಕರೆ ದಯಮಾಡಿ ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು; ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ. ಆದರೆ ಇದ್ಯಾವದೂ ಅಲ್ಲಾಸಾಬನ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ದಿನಗಳು ಉರುಳಿದರೂ ಹುಸೇ

ನಿಯ ಸುದ್ದಿಯೇ ಹತ್ತಲಿಲ್ಲ.

ಮಗನ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಕೊರಗಿ ಕೊರಗಿ ತಾಯಿ ಘಾತವ್ವ ಸಾಯಲಾ ವಳು. ಹಗಲು ರಾತ್ರಿ ಆಕೆಗೆ ತನ್ನ ಮಗನ ಬಡಬಡಿಕೆಯೇ ಬಡಬಡಿಕೆ. ನೊದಲೇ ಹಣ್ಣಾದ ಅವಳ ದೇಹಕ್ಕೆ ಇಂತಹ ವಜ್ರಾಘಾತವನ್ನು ಸಹಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಉಳಿದಿರಲಿಲ್ಲ. ದಿನಬಿಟ್ಟು ದಿನ ಜ್ವರ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದವು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ತನ್ನ ತಮ್ಮನನ್ನು ಹುಡುಕಾಡುವದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಆರೈಕೆಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು.

“ಅವ ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತಾನೆ? ಇಂದಿಲ್ಲಾ ನಾಳೆ ಬಂದೇ ಬರತಾನೆ. ಅವನ ಮಾಸ್ತರಿಗೆ ಮೊನ್ನೆ ಹೋಗಿ ಭೆಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಬಂದೇನಿ. ಅವ ಎಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಹುಡುಕಾಡಿ ಕರಕೊಂಡ ಬರತೇನಿ ಅಂತ್ಯೇಳ್ವಾರನರು. ಸುಮ್ಮನ ಯಾಕೆ ನದಿ ಒಡಕೊಂತಿ?” ಎಂದು ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ತನ್ನ ತಾಯಿಗ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನಿಗೇ ಧೈರ್ಯ ಹೇಳುವವರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹೆಚ್ಚಿದ್ದಿತ್ತು.

ಘಾತವ್ವನನ್ನು ಭೇಜ್ವರದಿಂದ ಪಾರು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಸಾಕುಬೇಕಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಆದರೆ ಅವಳ ಮನಸ್ಸು ಕೊರೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮಗನ ಚಿಂತೆಯನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವದು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಾಸಾಬನಿಗೆ ಶಕ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ದೆವ್ವ ಹಿಡಿದವರಹಾಗೆ ಶೂನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನಿತ್ಯಲೋ ನೋಡುತ್ತ ಸುಮ್ಮನೆ ತಾಸು-ತಾಸುಗಳವರೆಗೆ ಕೂಡುವದನ್ನು ಕಂಡು ಅಲ್ಲಾಸಾಬನ ಹೃದಯವೇ ಹಿಂಡಿದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ನಿರುಪಾಯನಾಗಿದ್ದನು. ಎಲ್ಲ ಹೊರೆಯನ್ನೂ ದೇವರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿ, ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲದ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದುಡಿದುಬಂದು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಆರೈಕೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ, ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡಲು ಹೊತ್ತೇ ಉಳಿ ಮುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲವೋ ಏನೋ? ಇತ್ತಿತ್ತಲಾಗಿ ಅವನು ತನ್ನ ತಮ್ಮನ ವಿಷಯ ಬಾಗಿ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಉಚ್ಚರಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಘಾತವ್ವ ಮೇಲಿಂದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗನ ನೆನಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಹಣೆಹಣೆ ಗಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಅಳುವದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಕೂಡುವಾಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮೆ, ಏಳುವಾಗ್ಗೆ ಒಮ್ಮೆ, ಹೀಗೆ ಮೇಲಿಂದಮೇಲೆ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ ಬಿಸಿಯುಸಿನ ಶಾಕೆಯು ಕ್ಷೀರಸಾಗರದ ತಂಪನ್ನೇ ನುಂಗಿ ಅದರ ತಳದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡ

ದೇವರಿಗೆ ಬಡಿಯಬೇಕಾದರೆ ಆರು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿ ಅವಶ್ಯವಾಯಿತೋ ಏನೋ ಎನ್ನುವಂತೆ ಅಂದು ಹುಸೇನಿಯಿಂದ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನಿಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ಬಂದಿತು.

ಗಿರಣಿಚಾಳ-ಪರೇಳ, ಮುಂಬಯಿ.

ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಭಕ್ತಿಪೂರ್ವಕ ನಮಸ್ಕಾರಗಳು-ತರುವಾಯ, ಈಗ ನಾನು ಮುಂಬೈಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆ ಇಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಅರಿವೆ ಗಿರಣಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಆದರೆ, ಕಳೆದ ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳಿಂದ ನನಗೆ ಜ್ವರ ಬರಹತ್ತಿದ್ದರಿಂದ ಕೆಲಸ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ತಿಂಗಳ ಕಗಾರವು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನನಗೆ ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಿಕೊಡಬೇಕು. ನನಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆಟ್ಟಗಾಗುತ್ತಲೇ ನಾನೇ ಉರಿಗೆ ಹೊರಟುಬರುತ್ತೇನೆ. ಇಲ್ಲಿ ದಂಗೆ ನಡೆದಿರುವದು. ತಾವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗಬಾರದು. ನಾನು ಸುರಕ್ಷಿತ ಇರುವೆನು. ಕಾಳಜಿ ಮಾಡಬಾರದು. ಮತ್ತು ಐವತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ತೀವ್ರ ಕಳಿಸಿಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಮರೆಯಬಾರದು.

—ತಮ್ಮ ದುರ್ದೈವಿ ತಮ್ಮ,
ಹುಸೇನಿ.

ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹುಸೇನಿಯು ಏನು ಬರೆದಿರುವನೆಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಿದ ಮೇಲೆ ಆರು ತಿಂಗಳುಗಳಿಂದ ಮುದುಡಿದ ಅವಳ ಮುಖವು ಅರಳಿತು.

“ ಎಲ್ಲಾ ದ್ರು ಇರವಲ್ಲಾಕ-ಅದಾದರೂ ತಿಳೇತಲ್ಲ ! ” ಎಂದೊಂದು ನಿಡಿದಾದ ಉಸಿರು ಹಾಕಿದಳು ಫಾತವ್ವ ಮುಗುಳುನಗೆ ನಗುತ್ತ. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ತನ್ನ ಆನಂದಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಮರುಗಳಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಆಕೆಯನ್ನು ಚಿಂತೆಯು ಆಕ್ರಮಿಸಿತು.

“ ಬಾಳೆ ಜರ ಐತಂತೇನು ? ” ಪ್ರಶ್ನೆ ಹಾಕಿದಳು ಫಾತವ್ವ.

“ ಅಷ್ಟೇನ ಬಾಳಿಲ್ಲ ಅಂತ ಬರದಾನ. ”

“ ಅಗಸುದ್ದೆ ತಗೋಳಾಕ ಹತ್ತಾನಂತೇನ ? ”

“ ತಗೊಂಡಿದ್ದಾನು. ನಾ ಹ್ಯಾಂಗ ಹೇಳ್ಳಿ ಆದನ್ನ ? ”

“ ಅಗಸುದ್ದೆ ತಗೊಂಡ್ರ ಪತ್ತೇದ ಕೂಳು ಯಾರು ಮಾಡಿ ಹಾಕ ಬೇಕು ಅವನ? ಹ್ಯಾಂಗ ಮಾಡತಾನೋ ಏನೋ? ಗುರುತಿನವ್ರ-ಖೂನಿನವ್ರ? ತಾಯಿ ಅಣ್ಣಾ ಬಳಗಾ ಇದ್ದೂ ನನ್ನ ಮಗ ಪರದೇಶಿ ಆಗೇತಿ! ” ಎಂದು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬನೂ ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನಪಡಿ ಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಘಾತವ್ವನು ಕೆಲವು ನಿಮಿಷಗಳವರೆಗೆ ಅತ್ತು ತಾನೇ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಏನೋ ನೆನಪಾದವಳಂತೆ—

“ ದಂಗೆ ಏನ ನಡದೈತಿ ಅಲ್ಲಿ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ಅಲ್ಲಾಸಾಬನಿಗೆ.

“ ಹಿಂದೂ ಮುಸಲಮಾನ ಮಂದಿ ನಡಾರಕ ಹೊಡದಾಟ ಆಗತಾನ. ಒಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬರು ಚೂರಿಲಿಂದ ತಿವಿತಾರ. ಹಿಂಗಾಗಿ ದಿನಾ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ಹೆಣಾ ಬೀಳತಾನ. ಅಲ್ಲಿ ಬಾಳ ತ್ರಾಸ ಐತಿ ಈಗ. ಮನಿಬಿಟ್ಟು ಹೊರ ಬಿದ್ದ ಮನಸ್ಯಾ ತಿರುಗಿ ಮನಿಗೆ ಬರೂಮಟಾ ಭರ್ಲೋಸ ಇಲ್ಲ ” ಎಂದು ತನ್ನ ಧನಿಯರಿಂದ ಕೇಳಿ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ತನ್ನ ತಾಯಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಅಲ್ಲಾಸಾಬ.

“ ಹಿಂಗ್ಯಾಕ ಬಡಿದಾಡತಾರವರು ಹಿಂದೂ-ಮುಸಲಮಾನ ಮಂದಿ? ”

“ ಮುಸಲಮಾನ ಮಂದಿ ತಮ್ಮ ಸಲುವಾಗೇ ತಮ್ಮದೂ ಒಂದು ರಾಜ್ಯ ಇರಬೇಕು. ಈ ಹಿಂದೂ ಮಂದಿ ಕೂಡ ನಾವು ಇರಾಕಿಲ್ಲ ಅಂತಾರ. ಒಂದ ಮನಿ ಒಡದು ಯಾಡ ಮಾಡೂದು ಬ್ಯಾಡ. ಎಲ್ಲಾರು ಕೂಡೇ ಇರೂನು ಅಂತ ಗಾಂಧೀಮಾತ್ಮಾ ಅಂತಾನ. ಇಬ್ಬರೂ ಒಪ್ಪವಲ್ಲರು. ಅದರ ಸಲುವಾಗಿ ಇವರು ಬಡಿದಾಡತಾರಂತ ದಿನಾ ಮುಂಬೈದಾಗ. ”

“ ಮತ್ತ ನಮ್ಮ ಊರಾಗ ಒಂಚೂರೂ ಬಡಿದಾಟ ಇಲ್ಲಲ್ಲಾ? ”

“ ನಮ್ಮ ಮಾತೂ ಬ್ಯಾರೆ. ನಾವಿಲ್ಲಿ ಹಿಂದೂ-ಮುಸಲಮಾನ ಮಂದಿ ಅಣ್ಣ-ತಮ್ಮಂದಿರಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚ ಅದೇವಿ. ಅದರ ಹಿಂಗ ನಾವಿರಾ ವರು ವಬ್ಬುಮಂದಿ. ತಾವೂ ಒಳ್ಳೇ ಶಾಣ್ಯಾರು ಅಂತ್ದೇಳಿ ಬಡದಾಡಾಕ ಹತ್ತಾರಂತ. ದಿನಾ ಎಷ್ಟ ಮಂದಿ ಸಾಯತೈತಿ ಲೆಕ್ಕಾನೂ ಇಲ್ಲ. ಧನ್ಯಾರ ದಿನಾ ವರ್ತಮಾನಪತ್ರ ಓದತಾರಲ್ಲ-ಅದರಾಗ ಬರೇ ಇದೂ ಸುದ್ದೀನ ಇರತೈತಿ. ”

“ ಹಂಗಾರ ಇಂಥಾ ದಂಗೆದಾಗ ನನ್ನ ಮಗ ಹ್ಯಾಂಗ ಅದಾನೋ ಏನೋ ? ” ಎಂದೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಮತ್ತೆ ಅಕೆಗೆ ದುಃಖ ಉಮ್ಮಳಿಸಿ ಬಂದಿತು.

“ ಸೀಕಿನ ಮನಸ್ಯಾ ಬ್ಯಾರೆ. ಊರ ತುಂಬ ದಂಗೆ. ಮನಿಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬೀಳುವಂಗಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬರ ಖೂನಿಲ್ಲ-ಗುರುತಿಲ್ಲ. ಹ್ಯಾಂಗ ಬದುಕಬೇಕು ನನ್ನ ಮಗ ಅಂತಾ ಊರಾಗ ? ” ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಳಹತ್ತಿದಳು ಘಾತವ್ವ.

“ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಕೂಳಿಲ್ಲದ ಸತ್ತಹೋದೀತು ನನ್ನ ಮಗ-ನೀ ಇವತ್ತಿಂ ದಿವತ್ತ ನಿಂತ ಕಾಲಮಾಲೆ ಮುಂಬೈಕ ಹೋಗಿ ಕರಕೊಂಡಬಾ ಅಲ್ಲಾ ಅವನ್ನು. ”

“ ನಾ ಹೋಗಲ್ಯಾ ಮುಂಬೈಕ ? ” ಎಂದು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬ.

“ ಮತ್ಯಾರದಾರ ಹೋಗನರು ಮನ್ಯಾಗ ? ಮತ್ತೇನ ನಾ ಹೋಗ ಲೇನು ? ” ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಿಟುಕಿನಿಂದಲೇ ಕೇಳಿದಳು ಘಾತವ್ವ.

“ ನಿನಗ ಹೋಗ ಅನಲಿಲ್ಲ ಜೇ-ಸುಳ್ಳ ಎನರ ಮಾತಾಡತಿಯಲ್ಲ. ಮುಂಬೈಯಂದ್ರ ನೀ ಎಂತ ತಿಳಕೊಂಡೀದಿ? ಒಂದ ಮಾತ ತಿಳವಂಗಿಲ್ಲ ಕತಿ ತಿಳವಂಗಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ಚಿಕ್ಕ ಧನ್ಯಾರು ಇಂಥಿಂಥಾ ಪರೀಕ್ಷೆ ಪಾಸ ಆಗೇರ. ಅವರ ಆಲ್ಲಿ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡ ಹಿಂಗ ತಿರಗಾಡಿದ್ದರಂತ ಮೂರನಾಕ ತಾಸು. ಇನ್ನು ನನ್ನಂಥವ ಆ ಊರಿಗೋದರ ತೀರೇ ಹೋತಲ್ಲಾ — ಸಾಯುದ ಸೈ ! ”

“ ಅಂಥಾ ಊರಾಗ ಹ್ಯಾಂಗೈತೋ ನನ್ನ ಮಗ-ಒಂದ ಮಾತ ತಿಳ ವಂಗಿಲ್ಲ ಕತಿ ತಿಳವಂಗಿಲ್ಲಂತೀ-ಸೀಕಿನ ಮನಸ್ಯಾ ಬ್ಯಾರೆ—ಅಲ್ಲೇ ಬಿದ್ದಲೇ ವಿಲಿವಿಲಿ ಒದ್ದಾ ಡಿದ್ದೀತು ನನ್ನ ಕಂದಮ್ಮ ! ” ಎಂದು ಮತ್ತಷ್ಟು ಜೋರಾಗಿ ಅಳಹತ್ತಿದಳು ಘಾತವ್ವ. ಅವಳನ್ನು ಸಮಾಧಾನ ಪಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನಿಗೆ ಸಾಕು ಬೇಕಾಗಿಹೋಯಿತು. ಕಡೆಗೆ “ ನಾನೇ ಹೋಗು ತ್ರೇನೆ ” ಎಂದು ಹೇಳದೆ ನಿರ್ವಾಹವೇ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವನು ದಿನದಂತೆ ಅಂದು ನಸುಕಿನಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಧನಿಯರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗದೆ, ಮುಂಜಾನೆ ಆರು ಘಂಟೆಯಾದರೂ ಇನ್ನೂ

ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ. ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಹುರುಪಿನಿಂದ ಅಂದು ನಸುಕಿ ನಲ್ಲಿಯೇ ಎದ್ದು ಫಾತವ್ವ ಜೋಳ ಬೀಸಹತ್ತಿದ್ದಳು. ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ಮಗ ನಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಎಲ್ಲ ಗುಣಗಳೂ ಅವನಲ್ಲಿವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡವಳಂತೆ ಹುಸೇನಿಯನ್ನು ತನ್ನ ಹಾಡುಗಳಲ್ಲಿ ಮನವಾರೆ ಹೊಗಳಹತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವು ಗಳನ್ನು ಚಿತ್ತಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಾ ಮತ್ತು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಾಸಾಬ ಇನ್ನೂ ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದನು.

ಫಾತವ್ವನು ಜೋಳ ಬೀಸುವದನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, ಎಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಂದಲೇ ಹೊತ್ತಾಗಿ ಗಾಡಿ ತಪ್ಪೀತೋ ಎನ್ನುವ ಭಯದಿಂದ ಲಗುಬಗೆಯಿಂದ ರೊಟ್ಟಿ ಸುಡಲು ನಡೆದಳು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬನೂ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದೆದ್ದು ತನ್ನ ಪ್ರಾತರ್ವಿಧಿಗಳನ್ನು ತೀರಿಸಲು ನಡೆದನು.

ಅಲ್ಲಾಸಾಬನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ತೋಳುಬಂದಿಗಳನ್ನು ಮಾರವಾಡಿಯ ಹತ್ತಿರ ಒತ್ತೆಯಿಟ್ಟು ಎಂಭತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು. ಮತ್ತು ಊರಿಗೊಗುವ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನು ಮಾಡಹತ್ತಿದನು. ಫಾತವ್ವನು ಹತ್ತುಜನರಿಗೆ ಆಗುವಷ್ಟು ಅಡಿಗೆಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಮಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಳು. ಅಲ್ಲಾಸಾಬನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು “ನಾ ಬರೂದು ನಾಕದಿನಾ ತಡಾ ಆದ್ರೂ ನೀ ಕಾಳ್ಜಿ ಮಾಡಬಾರದು. ನಾ ಹ್ಯಾಂಗರ ಮಾಡಿ ಅವನ್ನು ಕರಕೊಂಡು ಬರತೇನಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವಳ ಪಾದಗಳಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದು ರಣಾಂಗಣಕ್ಕೆ ಹೊರಟ. ‘ಅನ್ನದ ಸೈನಿಕ’ನಂತೆ ಭಾರವಾದ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನಿಡುತ್ತಾ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಎರಡು ಘಂಟೆಗೆ ಮುಂಬೈಗೆ ಹೋಗುವ ಗಾಡಿ ಬರುವದಿದ್ದ ರೂ ಇವನು ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ಘಂಟೆಗೇ ಹೋಗಿ ಸ್ವೇಶನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ.

ಅಲ್ಲಾಸಾಬನು ಮುಂಬೈ ನಿಲ್ದಾಣದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರುತ್ತಲೇ ಮಂಕು ಹಿಡಿದವರಂತೆ ಸುಮ್ಮನೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟನು. ಒಂದರಹಿಂದೊಂದು ಟ್ರಾಮು, ಬಸ್ಸು, ಟ್ಯಾಕ್ಸಿ, ಸಾಯಕಲ್ಲುಗಳು ತೆರಪಿಲ್ಲದೇ ಓಡಾಡಹತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಮಾರ್ಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಎಷ್ಟೂ ಹೆದರದೆ ತಂಡೋಲತಂಡನಾಗಿ ಜನರು ರಸ್ತೆ ಹಿಡಿಯದಂತೆ ಬರಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಸು ಬಾರದವನು ನೋದ

ಲನೇಸಾಂ ಈಸಲಿಕ್ಕಿಂದು ಬಾಂಗೆ ಹೋಗಿ, ದಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಏಕ ಚಿತ್ತದಿಂದ ನೀರನ್ನೇ ದೃಷ್ಟಿಸುವನಂತೆ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬ ಈ ಜನಸ್ತೋಮವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತುಕೊಂಡನು. 'ಇಂಥಾ ಗದ್ದಲದಾಗ ಸಿಕ್ಕಿನೆಂದ್ರ ಜಿಜ್ಞದ ನುಗ್ಗಿಕಾಯ ಆದಂಗಳಾದೀತು ನನ ಬಾಳೆ' ಎಂದು ಅಂದುಕೊಂಡ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆತಾನೇ. ಮೋಟಾರ ಬಂದಿತೆಂದು ಆಚೆಯ ಬದಿಗೆ ಓಡುತ್ತಾ, ಟ್ರಾಮು ಬಂದಿತೆಂದು ಮತ್ತೊಂದು ಬದಿಗೆ ಜಿಗಿಯುತ್ತಾ, ಸಾಯ ಕಲ್ ಸವಾರರಿಂದ ಬೈಗಳಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಾ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ದೊಡ್ಡ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮೈತುಂಬ ಕಣ್ಣಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ನಡೆದು ಪಾರಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜನ ಕಡಿಮೆಯಾದ ಸಣ್ಣ ಓಣಿಗೆ ಬಂದನು. ತನ್ನ ತಮ್ಮ ಪರೀಳದಲ್ಲಿ ಗಿರಣಿಚಾಳಿನಲ್ಲಿದ್ದಾ ನೆಂಬುದಷ್ಟೇ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಆದರೆ ಪರೀಳಲ್ಲಿದೆ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿರುವುದು ಶಕ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಸೂಟು-ಹ್ಯಾಟಿನಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಆರ್ಥಸಾಹೇಬರಿಗೆ 'ಪರೀಳಲ್ಲಿದೆ' ಎಂದು ಕೇಳುವ ಧೈರ್ಯ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಧೋತರ ಉಟ್ಟ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಧೈರ್ಯ ಮಾಡಿ " ಪರೀಳೆಲ್ಲಿ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿಯೇಬಿಟ್ಟನು. ಅವನು " ತಿಕ್ಕಡ ಇಕ್ಕಡೆ " ಎಂದು ಎಷ್ಟೋ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಕೈಮಾಡಿಮಾಡಿ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿಯೇ ಹೇಳಿದನು. ಅವನು ಮಾತಾಡಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಶಬ್ದ ಸಹ ತಿಳಿಯದಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನು ಅವನು ಹೇಳಿದ್ದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಗೋಣು ಹಾಕಿ ಮುಂದೆ ನಡೆದನು. ಕಡೆಗೆ ಒಬ್ಬ ಕನ್ನಡಿಗನು ಸುದೈವದಿಂದ ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಯೋಗ್ಯ ಉತ್ತರ ಹೇಳಿದನಂತರ, ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನು ಅವನ ಹೇಳಿಕೆಯಂತೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ವಿಚಾರಮಾಡುತ್ತ, ಎಡಬಲಕ್ಕಿದ್ದ ಏವಾರು ಅಂತ ಸ್ತಿನ ಮಹಲುಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ತಾನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾ, ನಾಲ್ಕೈದು ಓಣಿಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ಒಂದು ನಿರ್ಜನವಾದ ಓಣಿಗೆ ಬಂದನು. ಅಲ್ಲಿಯೂ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಇಮಾರತಗಳಿದ್ದವು. ದೊಡ್ಡ ರಸ್ತೆಯೂ ಇದ್ದಿತು. ಆದರೆ ಒಂದು ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲುಕೂಡಾ ತೆರೆದಿರಲಿಲ್ಲ. ರಸ್ತೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟಂಗಿಯ ಚೂರುಗಳೂ, ಕಲ್ಲುಗಳೂ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಸ್ಮಶಾನದಂತೆ ಭಯಾನಕವಾಗಿ ಹಾಳು ಸುರಿಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಲ್ಲಾ ಸಾಬನಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿಕೆಯೂ ಮತ್ತು ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ಏಕಕಾಲಕ್ಕೇ ಆದವು. ಆದರೆ ಆ ಓಣಿಯಲ್ಲಿ 'ಕಫೂ' ಅಷ್ಟೆ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ

ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದು ಅವನಿಗೆ ಹೇಗೆ ತಿಳಿಯಬೇಕು ? ಯಾವುದೂ ಗೊತ್ತಾಗದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದನು. ಅವನು ನಡು ಓಣಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಷ್ಟರೊಳಗಾಗಿ ಅವನ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಯಾರೋ ಧಾವಿಸಿ ಬಂದಂತೆ ಆಯಿತು. ಕಾಲು ಸಪ್ಪಳವು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅವನ ಕಿವಿಗೆ ಕೇಳಹತ್ತಿದವು. ಸಪ್ಪಳವು ತನ್ನ ಮಗ್ಗುಲದಲ್ಲಿಯೇ ಆದಂತಾಗಲು ಅವನು ಹೊರಳಿ ನೋಡಿದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಹೊರಳಿ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ಆ ಆಗಂತಕನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಚೂರಿಯು ಎದೆಯನ್ನು ಸೇರಿತ್ತು. ಕಾರಂಜಿಯಂತೆ ರಕ್ತ ಪುಟಿಯ ಹತ್ತಿತು.

“ ಹುಸೇನಿ ?? ” ಎಂದು ಚಿಟ್ಟನೆ ಚೀರಿದವನೇ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದ ಅಲ್ಲಾಸಾಬ.

“ ದಾದಾ!! ” ಎಂದು ಕಿರಚಿಕೊಂಡ ಹುಸೇನಿ.

—‘ಹೂಬಳ್ಳಿ-ಹೂಗಾರ’.

ಐದನೆಯ ಯಸಳು

ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು!

ಬೆಳಗಿನ ಐದುಗಂಟಿಯಾಗಿರಬಹುದು. ಹುಣ್ಣಿವೆಯ ದಿನವಾದ್ದರಿಂದ ಸ್ವಚ್ಛವಾದ ಬೆಳದಿಂಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆಗೆ ಹರಡಿತ್ತು. ಯುದ್ಧದ ಸಮಯವಾದ್ದರಿಂದ ಬತ್ತಿಗೆ ಯಾಗದೆ ಹೊಲಗಳೆಲ್ಲ ಪಡ ಬಿದ್ದಿದ್ದವು. ಕಪ್ಪಾದ ನೆಲವು ಬೆಳದಿಂಗಳಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಒಂದು ವಿಧವಾದ ಕಾಂತಿಯಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತಲಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ದಟ್ಟವಾದ ಕಪ್ಪು ನೆಳಲನ್ನು ಕೆಡವಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡ ಗಿಡ ಗಂಟೆಗಳು ಹೆದರಿಕೆ ಹುಟ್ಟಿಸುವಂತಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲೆಡೆಗೂ ಹರಡಿದ ನಿಶ್ಶಬ್ದತೆಯೂ ಹುಳುಹುಪ್ಪಡಿಗಳ ಭಯಾನಕ ವಿಚಿತ್ರ ಶಬ್ದದಿಂದೊಡಗೂಡಿ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಭಯಾನಕವಾಗಿತ್ತು. ಈ ಎಲ್ಲ ವಿಲಕ್ಷಣ ಸಂಗತಿ

ಇಷ್ಟು ಭೀಕರ ವಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಅದನ್ನು ನೋಡುವ ಕಣ್ಣು ಕುರುಡಾಗ ಬೇಕು! ಆ ರೋಧವನ್ನು ಕೇಳುವ ಕಿವಿಯು ಕಿವುಡಾಗಬೇಕು!!

“ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಕಾರಣರಾರು? ಯಮನನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ನಿವೃತ್ತ ಮಾಡಿ ಅವನ ಕೆಲಸವನ್ನು ತಾನೇ ಮಾಡುತ್ತಿರುವವರಾರು? ಮೇಜರ ಮೋಹನ! ನಾನು! ನಾನೇ ನರಕ ಪುರಿಯ ರಾಜ! ನಾನೇಕೆ ಇಂತಹ ಭಯಂಕರ ಕೃತ್ಯವನ್ನು ಮಾಡಹತ್ತಿದ್ದೇನೆ? ಆ ಸೈನಿಕರು ನನ್ನ ವೈರಿಪಕ್ಷದವರೇದೇ? ಹೌದು. ಅವರು ನನ್ನ ವೈರಿಪಕ್ಷದ ಸೈನಿಕರು. ನನ್ನ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಹರಣ ಮಾಡಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಿರುವ ಅಸಹ್ಯ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಯ ತುತ್ತು ರೊಟ್ಟಿಗೆ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ದೇಹವನ್ನೂ ಮಾರಿಕೊಂಡ ಗುಲಾಮರು! ಅವರು ಈ ರೀತಿ ಸಾವಿನ ದವಡೆಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಹಿಂಸೆಗೊಳಪಟ್ಟು ಜಜ್ಜಿ ಹೋಗುವದೇ ಅವರಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆ! ಅವರಿಗೆ ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿರಲಿಕ್ಕೆ ಯಾವ ಹಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ. ಏಕೆ ಇಲ್ಲ? ಅವರೂ ಮಾನವರಲ್ಲವೇ? ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾನವ ಪ್ರಾಣಿಗೂ ಜೀವಿಸಿರಲಿಕ್ಕೆ ಸರಿಸಮಾನ ಹಕ್ಕಿದೆಯಲ್ಲವೇ? ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಿ ಜೀವಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಗೆ ಯಾವಹಕ್ಕಿದೆ? ಆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಕೊಂದು ಹಾಕಲಿಕ್ಕೆ ನನಗಾವ ಹಕ್ಕಿದೆ? ಅವರು ನನ್ನ ವೈರಿಪಕ್ಷದವರು; ನನಗೆ ಹಿತವಾಗುವಂತಹ ಕಾರ್ಯಮಾಡಲೊಲ್ಲರು; ಅದಕ್ಕೆ ನಾನು ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ಜಗತ್ತಿನಿಂದಲೇ ಒರಿಸಿಹಾಕಬೇಕೇ? ಅವರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಅವರು ಬೇರೆಯವರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ! ಹೌದು! ಅವರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡ ಹತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಸೈನಿಕರು ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಲ್ಲವಲ್ಲ! ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ! ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ? ಅವರಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಹೇಗೆ ಸಾಗಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಗೊತ್ತಾಗದೆ. ನನಕರಿ ಎಂದು ಅವರು ಈ ಸೈನಿಕ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದರೇ? ಅವರು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಹೇಗೆ ಹೇಳುವದು? ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯೇ ಬೇರೆ ಇರಬಹುದು. ಅವರ ವಿಚಾರಗಳೇ ಬೇರೆ ಇರಬಹುದು. ನಾನು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡುತ್ತಿರುವೆನೆಂದು ಅವರೇಕೆ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿರಬಾರದು? ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಇರ

ಗಲಕಡೆಗೆ ಎಳ್ಳುಷ್ಟು ಲಕ್ಷ್ಯಕೊಡದೆ. ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ದೃಷ್ಟಿಹರಿಯುವವರೆಗೂ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದ ರೇಲು ಕಂಬಿಯನ್ನೇ ಶೂನ್ಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ ನಿಂತ ಮೇಜರ ಮೋಹನನನ್ನು ಕಂಡು ಬೆಳಗಿನ ರೂವಾದ ತಂಗುಳಿಯು ನಿರಾಲೆ ಗೊಂಡರೂ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವದನ್ನು ಬಿಡದೆ, ತನ್ನೊಡನೆ ಪತ್ತಿಮದ ಭಳಿಯನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದು ಮೋಹನನ ರಕ್ತ ಹೆಪ್ಪುಗಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇದಾವುದನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಮೇಜರ ಮೋಹನನು ಸಮಾಂತರ ರೇಖೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಹೊಳಪಿನೊಂದಿಗೆ ಹರಿದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ರೇಲು ಕಂಬಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಕೆಳಗೆ ಫೂಲಿನ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸುರಂಗ ಮದ್ದನ್ನು ತುಂಬಲಿಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಹತ್ತು ಜನ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ತಾನೇ ಆಜ್ಞೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವನೆಂಬುದನ್ನು ಕೂಡಾ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸದ ಪರಿಶೀಲನೆಗಾಗಿಯೇ ತಾನು ಮೇಲೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದರೂ ಅವನುತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನೇ ಮರೆತಿದ್ದನು. ಅವನ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಆ ನಿರ್ಜೀವ ರೇಲು ಕಂಬಿಗಳು ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವನ ಹೃದಯದ ಕಣ್ಣುಗಳ ಮುಂದೆ ಬೇರೆ ದೃಶ್ಯವೇ ಇದ್ದಿತು.

“ ರೇಲು ಗಾಡಿಯು ಒಂದು ಸಾವಿರ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಮದ್ದು ಗುಂಡುಗಳನ್ನೂ ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡುಬರುತ್ತಿದೆ. ಗಾಡಿಯು ಸೇತುವೆ ಮೇಲಿರುವಾಗ್ಗೆಯೇ ಸುರಂಗ ಹಾರಿತು. ಗಾಡಿ ಬುಡಮೇಲಾಯಿತು. ಎಷ್ಟೋ ಡಬ್ಬಿಗಳು ನುಚ್ಚು ನೂರಾಗಿವೆ. ಎಷ್ಟೋ ಡಬ್ಬಿಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿಹತ್ತಿದೆ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಮದ್ದಿಗೂ ಬೆಂಕಿ ಹತ್ತಿ ಅನೇಕ ಸ್ಫೋಟಗಳಾಗಹತ್ತಿವೆ. ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿಯ ಸೈನಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಅಸ್ತವೆತ್ತವಾಗಿ ಬಿದ್ದಿದ್ದಾರೆ. ಗಾಡಿಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಸತ್ತವರೆಷ್ಟೋ! ಅಪಘಾತದಿಂದ ಒಮ್ಮೆಲೇ ಹೃದಯಕ್ರಿಯೆ ನಿಂತು ಸತ್ತವರೆಷ್ಟೋ! ಕೈಕಾಲುಗಳನ್ನು ಮೂರಿದು ಕೊಂಡು, ಎದೆಯ ಎಲುಬಿನ ಹಂದರ ಗಾಡಿಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಮುದ್ದೆಯಾಗಿ ಜಜ್ಜಿ ಹೋದವರೆಷ್ಟೋ! ಕೈಕಾಲು ಗಾಡಿಯ ಬುಡದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕು ಅವುಗಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರದೆ ಒದ್ದಾಡಿ ಹೃದಯವನ್ನೇ ಹಿಂಡುವಂತಹ ಆರ್ತಸ್ವರದಿಂದ ರೋಧಿಸುತ್ತ ಮೃತಪಟ್ಟವರೆಷ್ಟೋ! ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಸಾವು ನೋವು ತನ್ನ ತಾಂಡವನೃತ್ಯ ನಡೆಸಿದೆ. ಅದೇ ರೋಧನ! ಅದೇ ನರಳಿಕೆ! ನರಕವೂ

ಬಹುದು. ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರ ದೃಷ್ಟಿ ಬದಲಾದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಬೇಕೇ?

ಸರ್ವರೂ ಸುಖವಾಗಿ ಬಾಳಬಹುದಾದ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಅನ್ಯಾಯ; ಎಷ್ಟು ಹಿಂಸೆ! ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಹತ್ತಿಕ್ಕಿ ಸುಖಪಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆಯೇ ಹೊರತಾಗಿ, ಪರರೊಂದಿಗೆ ಸಹಕರಿಸಿ ಅವರೂ ತಮ್ಮಂತೆ ಸುಖದಲ್ಲಿರುವದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ತಾವೂ ಅವರ ಸುಖದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಗಳಾಗಬೇಕೆಂಬ ವಾತಾವರಣ ಇಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಕಲೆಯಲೇದೇ ಮಾನವನು ಹತ್ತು ಸಾವಿರ ವರುಷಗಳಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೂ ಕೂಡಾ ಮಾನವನು ನಾಗರಿಕತೆಯ ಒಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಸಹ ಹತ್ತಲು ಶಕ್ಯನಾಗಿರುವದಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು ಹತ್ತಿಕ್ಕುವದರಲ್ಲಿಯೇ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ವ್ಯಯಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸುಳ್ಳು ಸುಳ್ಳೇ ಹೊತ್ತುಗಳೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ತತ್ವದ ಮಾತುಗಳನ್ನಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಾನವೀಯತೆ ಎಂದು ಬೊಬ್ಬಿ ವಬ್ಬಿಸುತ್ತಾರೆ ಆದರೆ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಮೊದಲ ನೇಯ ಪಾಠಕೂಡಾ ಇವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ಲವಲೇಶ ಕೂಡಾ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಳಿಯಬಹುದೆಂಬ ಲಕ್ಷಣವೂ ಇಲ್ಲ.

“ನಾನಾದರೂ--ಮಾನವರೆಲ್ಲ ಒಂದು ಎಂಬ ಭಾವದಿಂದ ನಡೆದಿದ್ದೇ ನೇಯೇ? ನಾನೇ ಈಗ ಒಂದು ಸಾವಿರ ಮಾನವರಿಗೆ ಯಮಪಾಶ ಒಗೆ ಯಲು ಸಿದ್ಧನಾಗಿ ನಿಂತಿಲ್ಲವೆ? ಪಾಪ! ಆ ಸಾವಿರ ಸೈನಿಕರ ಹಿತ್ತೈಸಿಗಳೆಷ್ಟು ಸಾವಿರ ಜನರಿರುವರೋ ಎನ್ನೋ? ಇವರೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಅಪಮೃತ್ಯುಗೊಳ ಗಾದ ಸುದ್ದಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರೆಷ್ಟು ಗೋಳು ಹೊಯ್ಯಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು? ಇವರನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಜೀವನದ ಆಸರ ಎಂದು ನಂಬಿ ಆಶೆಯಿಂದ ಎಷ್ಟು ಮಂದಿ ತಾಯಿ ತಂದೆಗಳು ಜೀವಿಸಿರಬಹುದು! ಇವರನ್ನೇ ನೆರೆ ನಂಬಿ ಎಷ್ಟು ಜನ ಹೆಂಗಳೆಯರು ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಜೀವಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು!

“ಈ ಸಾವಿರ ಜನರನ್ನೋ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಆ ಸಾವಿರಾರು ಜನರು ಯಾವ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿರುವರು? ಅಲ್ಲದೆ ಇವರಾದರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ತಮ್ಮ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುವದಕ್ಕೆ ತಮ್ಮನ್ನೇ ನೆರೆನಂಬಿ ಅವಲಂಬಿಸಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವವರ ಜೀವನ

ಸಾಗಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೇನೂ ಉಪಾಯ ಗಾಣದೆ ಅನಿವಾರ್ಯವಾಗಿ ಈ ತಪ್ಪನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿರುಬಹುದು. ಅಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವದು. ತಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಾದರೆ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲೂ ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಹುದು. ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ಕೂಡಾ ಆಸ್ಪದವನ್ನೀಯದೆ ಅವರನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕುವದು ಎಲ್ಲಿಯ ನ್ಯಾಯ?

“ಅವರಿಗೆ ತಾವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವದು ತಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಅವರು ಅವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದರೆ? ಉಪಾಯವಿಲ್ಲದೇ ಕೈಕೊಂಡಿರಬಹುದು! ಅಲ್ಲದೆ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ತಿಳಿದಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತಿಳಿದರೂ ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಸ್ಪದ ಸಿಕ್ಕಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ “ನೀವು ಮಾಡುತ್ತಿರುವದು ತಪ್ಪು” ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಯಾರು ಹೇಳಬೇಕು? ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳ ಹೊರಟರೆ ಅವರು ನನ್ನನ್ನು ನಂಬುವರೇ? ನಾನು ತಿಳುವದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವರೇ? ನಾನು ಅವರ ಮೈರಿ ಎಂಬುದಿಷ್ಟೇ ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ನಾನು ಅವರಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳ ಹೊರಟರೆ ನನ್ನನ್ನು ಅವರು ನಂಬುವದೊತ್ತಟ್ಟಿಗಿರಲಿ, ನನ್ನನ್ನೇ ಗುಂಡಿನ ಬಾಯಿಗೆ ಕೊಡದೇ ಇರಲಾರರೇ? ಹಾಗಾದರೆ ಅವರಿಗೆ ಅವರ ತಪ್ಪನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲವೇ? ಅವರನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕುವದೊಂದೇ ಮಾರ್ಗ? ಛಿ ಹಾಗೇನೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ತಪ್ಪು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳಿರುವಾಗ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ಅನೇಕ ಮಾರ್ಗಗಳಿರಬಹುದು. ಆ ಮಾರ್ಗ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾರ್ಗ, ಅವರನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕುವದು, ಅದನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೇ? ಛಿ ಛಿ ಇದು ಅಜ್ಞಾನ! ಅನಾಗರಿಕತೆ!! ನಾನು ಇಷ್ಟು ತಿಳಿದುಕೊಂಡೂ ಇಷ್ಟು ವಿಚಾರವಂತನಾಗಿಯು ಆ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಅನುಸರಿಸುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನೇ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೇ? ಬೇಡ; ಬೇಡ. ಸಾವಿರಾರು ಜನರನ್ನು ಈ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಒರೆಸಿಹಾಕುವದು; ಸಾವಿರಾರು ಜನರ ಆಶೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಮಣ್ಣುಗೂಡಿಸುವದು ಮಹಾ ಪಾಪ!”

ಈ ಪ್ರಕಾರ ಮೋಹನನು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಭಾವನಾ ಪರವಶನಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನೋ ಎನ್ನೋ? ಅದರೆ ಅವನ ಕೈಕೆಳಗಿನ ಆ ಹತ್ತು ಜನ ಸೈನಿಕರು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಕೆಲಸ

ವನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಅವನೆದುರಿಗೆ ಬಂದು ಸಲಾಹಿ ನಿಂತು ಕೊಂಡರು. ಅವರೊಳಗಿನವನೊಬ್ಬನು ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆಬಂದು ಮೋಹನನಿಗೆ “ಜೈ ಹಿಂದ” ಎಂದು ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ಮತ್ತು— “ಮದ್ದು ಆದು ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಾಕಿ ಸರ್ವ ಸಿದ್ಧತೆಯನ್ನೂ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಆಗ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು ಮೋಹನನಿಗೆ ಅವನ ಭಾವ ಸಮಾಧಿಯಿಂದ. ನೋಡುತ್ತಾನೆ—ತನ್ನೆದುರಿಗೆ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ ಹತ್ತು ಜನ ಶೂರ ಸೈನಿಕರು. ತನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಶಿರಸಾವಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ. “ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಚಾರ ಸ್ವಲ್ಪಾ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೇನೋ? ತಾನು ಯಾವ ಆಜ್ಞೆ ವಿಧಿಸುತ್ತಾನೋ—ಅದನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನೆರವೇರಿಸುವದೇ ಅವರ ಮಹಾ ಕರ್ತವ್ಯ. ಯಾವದು ಯೋಗ್ಯ—ಯಾವದು ಅಯೋಗ್ಯ ಎನ್ನುವ ವಿಚಾರವನ್ನೇ ಅವರು ಮಾಡುವದಿಲ್ಲ. ಹೇಳಿದಷ್ಟು ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವದೇ ಅವರ ಹೊಣೆ. ಆ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಯಶಸ್ವಿರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ವಹಿಸುವದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವನನ್ನೇ ಪಣಕ್ಕಿಡುತ್ತಾರೆ. ಆ ಕೆಲಸ ಎಂತಹ ಭಯಾನಕವೇ ಏಕೆರೆಲ್ಲೋದೇಕೆ—ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡುವದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಅಂಧಾನುಕರಣೆಗಳ ಬೆಂಬಲದಿಂದಲೇ ಜಗತ್ತು ಹೀಗಾಗಿದೆಯೋ ಏನೋ? ಇಷ್ಟೇ ಧೃಢ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಯೋಗ್ಯಾಯೋಗ್ಯ ವಿಚಾರಮಾಡಿ ಅವರು ಸರ್ವರ ಸುಖಕ್ಕಾಗಿ ಹೇಣಗಿದ್ದರೇ? ಜಗತ್ತು ಇಂದಿನ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದು ಮುಟ್ಟುತ್ತಿರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ! ಇವರನ್ನು ಯಾವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯಾದರೂ ನಡೆಸಬಹುದು. ನಾನು ಒಂದೇ ಒಂದು ಶಬ್ದವನ್ನು ಉಚ್ಚರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು—ಸಾವಿರ ಸೈನಿಕರನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಯಮಪುರಿಗಟ್ಟುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡಬಹುದಾದಂತಹ ಸದನಕಾಶ ನನಗೆ ದೊರೆತಿರುವಾಗ ನಾನೇಕೆ ಇವರನ್ನು ಒಳ್ಳೆಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬಾರದು?”

“ಎಲ್ಲವೂ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಯಿತೇ?” ಕೇಳಿದ ಮೋಹನ.

“ಮುಗಿಯಿತು.”

“ಹಾಗಾದರೆ ನಡೆಯಿರಿನ್ನು ಕ್ಯಾಂಪಿಗೆ ಹೋಗೋಣ”

“ಆದರೆ ಈ ಮದ್ದಿಗೆ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಡುವರಾರು? ಗಾಡಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ೨೦ ನಿಮಿಷಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿದಿವೆ”

“ ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಯಾರೂ ಇಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಈ ಸಂಕ ಹಾರಿ ಸುವದು ಬೇಡ ”

ಅಚ್ಚರಿಗೊಂಡ ಸೈನಿಕನೋರ್ವನು ನಡುವೆಯೇ ನುಡಿದ

“ ಆರು ಘಂಟೆಗೆ ಈ ಘೂಲನ್ನು ಕಾಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಅನೇಕ ಸೈನಿಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಮುದ್ದು ತುಂಬಿದ್ದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಅವರಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಹಿಡಿಯಲಾರದು. ಆ ಮೇಲೆ ಈ ಘೂಲು ಕೆಡಿ ಸುವದು ಬಹಳ ದುಸ್ತರವಾಗುವದು ”

“ ಅದು ಎಲ್ಲ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ. ನಾನು ಹೇಳುವ ಮಾತನ್ನು ನೀವು ಕೇಳುವಂತಿದ್ದರೆ, ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನ ಬೆನ್ನುಹತ್ತಿ ಕ್ಯಾಂಪಿಗೆ ನಡೆಯಿರಿ ” ಎಂದ ಮೋಹನ ಅಚಲವಾದ ನಿರ್ಧಾರದಿಂದ.

ಆ ಸೈನಿಕರಿಗೆಲ್ಲ ಅತೀವ ನಿರಾಶೆಯಾಯಿತು. ಅಂತಹ ಭಳಿಯಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ಭಯಾನಕ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಜೀವದ ಹಂಗುದೊರೆದು ಕೇವಲ ಕರ್ತವ್ಯ, ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿಮಾನದ ಭಾವನೆಯಿಂದ ನಾಲ್ಕೈದು ತಾಸು ಗಳ ವರೆಗೆ ಶ್ರಮ ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಈ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ವಾಗಿ ಬೇಡುತ್ತಿರುವದೇನು ? ಮದ್ಯವಲ್ಲ, ಹೊನ್ನಲ್ಲ, ಹೆಣ್ಣಲ್ಲ, ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ಮೈರಿಗಳ ಮರಣ! ಪ್ರತಿದಿನ ಸುಸಜ್ಜಿತ ಸಾವಿರಾರು ಸೈನಿಕರನ್ನು ತಮ್ಮೆದುರಿಗೇ ತಂದುಬಿಟ್ಟು, ತಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಗರನ್ನು, ತಮ್ಮ ಸಹೋದರರನ್ನು ಸಾವು ನೋವುಗಳಿಗೆ ಈಡು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಈ ಹಾಳು ರೇಲು-ಈ ರೇಲಿನ ನಾಶ! ಘೂಲನ್ನು ಕೆಡವಿಬಿಟ್ಟರೆ ರೇಲುಗಳ ಓಡಾಟ ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ನಿಂತು ಹೋಗುವದು. ಈಗ ತಾವು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಅನ್ನ, ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ಮೊದಲಾದ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳ ಪೂರೈಕೆಯೂ ನಿಂತು ಹೋಗುವದು. ಆಗ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ. ಈಗ ತಮ್ಮನ್ನೆದುರಿಸುತ್ತಿರುವ ಸೈನಿಕರು ತಮಗೆ ಶರಣಾಗತರಾಗುವರು. ತಮ್ಮ ವಿಜಯ ಪತಾಕೆಯು, ಎತ್ತರದಲಿ ಗಗನ ಮಂಡಲದಲಿ ನವಚೈತನ್ಯದಿಂದ ಹಾರುವದು. ಈ ಸುದ್ದಿಯು ಕ್ಷಣಾರ್ಧದ ಲ್ಲಿಯೇ ಸುತ್ತೆಲ್ಲ ಹಬ್ಬಿ ಮೈರಿಗಳ ಎದೆ ನಡುಗುವಂತೆ ಮಾಡದೇ ಇರಲಾ ರದು. ಆಗ ಆವರೂ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗು ವದು.

“ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಈ ನಮ್ಮ ನಾಯಕ ನೀರಿರಚಹತ್ತಿರುವನು. ನಾವು ಈವರೆಗೆ ಪಟ್ಟ ರ್ರಮವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ವ್ಯರ್ಥಮಾಡುತ್ತಿರುವನು. ಅಲ್ಲದೆ ಮೊದಲಿನಂತೆಯೇ ಪ್ರತಿದಿನ ಸಾವಿರಾರು ನಮ್ಮ ಪರೋದರರು ಸಾವು-ನೋವಿಗೆ ಈಡಾಗುವದಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತಿರುವನು. ಇವನು ಹುಚ್ಚನಿರಬಹುದೇ? ಅಥವಾ ವೈರಿಪಕ್ಷದವರು ಇವನನ್ನು ಒಡೆದುಕೊಂಡಿರುವರೋ? ಅಥವಾ ಕೈಲಾಗದ ಅಂಜುಬುರಕ - ಹೇಡಿ ಇರುವನೋ? ಇವನ ಅಜ್ಜೆಯನ್ನು ಮೀರಿಯಾದರೂ ನಾವು ನಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯವನ್ನು ಮಾಡೋಣವೇ? ಆದರೆ ಅದು ಯೋಗ್ಯವಾಗಲಾರದು. ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಮಾತನ್ನು ನಾವೇ ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶಿಸ್ತು, ಸಂಘಟನೆಗಳೂ ಉಳಿಯಲಾರವು. ನಮ್ಮಂತೆ ಉಳಿದ ಸೈನಿಕರೂ ತಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಮಾತು ಕೇಳುವದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ? ನಮ್ಮನ್ನು ಜಯಿಸಲಿಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ವೈರಿಗಳಿಗೆ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಕೂಡಾ ಹತ್ತಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ನಾಯಕನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳುವದೇ ನಮ್ಮ ಮೊದಲನೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ! ಅಲ್ಲದೆ ಇವನು ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇವನನ್ನು ಇವನ ಮೇಲಿನವರು ಹೇಗೂ ಶಿಕ್ಷೆಗೊಳಮಾಡುವರಲ್ಲ!”

ಮೋಹನನು ಮೌನವಾಗಿಯೇ ಮುಂದೆ ಸಾಗಿದನು. ಉಳಿದ ಹತ್ತು ಜನ ಸೈನಿಕರೂ ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಅವನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದರು. ಇವರು ಇನ್ನೂ ಅರ್ಧ ಫಲಾಂಗು ಕೂಡಾ ಹೋಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಇವರನ್ನು ಇಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿಯಮಿಸಿದ ಕರ್ನಲ್ ಸಾಹೇಬರೇ ಸ್ವತಃ ಅವರ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಲೆಂದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಮೋಹನನು ತನ್ನ ಮೇಲಿನ ಅಧಿಕಾರಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಲ್ಪಾಟ ಹೊಡೆದು ನಿಂತುಕೊಂಡನು.

“ ಗಾಡಿಯು ಆಗಲೇ ಬಂದಾಯಿತೇ ? ” ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದರು ಕರ್ನಲ್ ಸಾಹೇಬರು ತಮ್ಮ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಗಡಿಯಾರವನ್ನು ನೋಡುತ್ತ. ಅವರ ಗಡಿಯಾರದ ಪ್ರಕಾರ ಗಾಡಿ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಅದು ಬಂದು ಬಿದ್ದು, ತಾವು ವೇಳೆಯನ್ನು ತಪ್ಪು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರುವರೋ ಏನೋ-ಎಂದು ಅವರಿಗೆ ಸಂಶಯ.

“ ಗಾಡಿ ಇನ್ನೂ ಬಂದಿಲ್ಲ ” ಮೋಹನ ಅವರ ಸಂಶಯ ನಿವಾರಿಸಿದ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನೀವು ತಿರುಗಿ ಏಕೆ ಬಂದಿರಿ?” ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಆಶ್ಚರ್ಯ ದಿಂದ ಕೇಳಿದರು ಸಾಹೇಬರು.

ಅವರಿಗೆ ಏನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದೇ ಮೋಹನನಿಗೆ ತಿಳಿಯ ಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ನಲ್ ಸಾಹೇಬರ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ತಾನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕಾಗುವ ದೆಂಬುದನ್ನು ಅವನು ವಿಚಾರಿಸಿಯೇ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ತನಗೆ ಕೇಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಉಳ್ಳವರೂ ಒಬ್ಬರಿದ್ದಾರೆ; ಎಂಬ ವಿಚಾರ ಕೂಡಾ ಅವ ನಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಮಾನವೀಯತೆಯ ಮಹಾ ತತ್ವದಲ್ಲಿಯೇ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದನು.

ಮೋಹನನು ಏನೂ ಉತ್ತರ ಕೊಡದೆ ಸುಮ್ಮನೇ ಕೆಳಗೆ ಮುಖಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಸಾಹೇಬರಿಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿತು.

“ಯಾಕೆ ಮೋಹನ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ?” ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಷಣವಾಗಿಯೇ ಕೇಳಿದರು ಸಾಹೇಬರು.

ಮೋಹನನು ಸುಮ್ಮನೇ ಉಳಿದನು

ಉಳಿದ ಸೈನಿಕರಲ್ಲೊಬ್ಬನಿಂದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯವನ್ನೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ಮೇಲಂತೂ ಸಾಹೇಬರ ಕೋಪ ವಿಕೋಪಕ್ಕೆ ಹೋಯಿತು. ಅದೇ ಕಾವಿನ ಲ್ಲಿಯೇ ಅವರು ಒದರಾಡಹತ್ತಿದರು.

“ಮೋಹನ, ನೀನು ಅಳ್ಳಿದೆಯವ-ಅಂಜುಬುರು-ಕಹೇಡಿ ಇರುವಿ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನಿನ್ನ ಬಣ್ಣವನ್ನು ನೀನೇ ಬಯಲು ಮಾಡಿದಿ. ನಿನ್ನಂತಹ ಹೇಡಿ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿದ್ದು ಏನೂ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ನಿನ್ನಂಥವರು ಜೀವಿಸಿರುವದರಿಂದ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಹಾನಿ. ನೀನು ಇಷ್ಟು ಓದಿದವ, ಉಚ್ಚ ಸಿಕ್ಷಣ ಪಡೆದವ ಉಜ್ವಲ ದೇಶಾಭಿಮಾನ ಉಳ್ಳವ; ಎಂದು ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ತಿಳಿದು ಕೊಂಡಿದ್ದೆ ಅದಕ್ಕಂದೇ ಇಂತಹ ಮಹತ್ವದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ನಿನ್ನನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿದ್ದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ನನಗೆ ಅತೀವ ನಿರಾಶೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿರುವಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಈಗಲೇ ಗುಂಡು ಹೊಡೆದು ಸುಟ್ಟು ಹಾಕುವಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ನನಗೆ ಬಂದಿದೆ.

“ನೀನು ಹೆಣ್ಣಾಗಿಯಾದರೂ ಹುಟ್ಟಬಾರದಾಗಿತ್ತೇ? ಒಳ್ಳೇ ದೇಶಾಭಿ ಮಾನದ ಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿದ ಒಬ್ಬ ಶೂರ ಸೈನಿಕನಿಗೆ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯಾ

ದರೂ ನೀನು ಉಪಯೋಗ ಬೀಳಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ನೀನು ಪುರುಷನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ಪುರುಷರ ಕುಲಕ್ಕೆ ಕಲಂಕವನ್ನು ತಂದಿರುವಿ. ತೀವ್ರ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ದೂರಾಗು-ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಂದು ಹಾಕಬಹುದು. ಥೂ-ಹೇಡಿ, ತೋಲಗಾಚೆ. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ತಲೆ ಮರೆಸಿಕೊಂಡಿರು ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೂ ಕೂಡಾ ಬೀಳಬೇಡ. ನಿನ್ನಂತಹ ಹೇಡಿಗಳು....” ಎಂದು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ಸಾಹೇಬರು ಒದರಾಡುತ್ತಿದ್ದರೋ ಎನ್ನೋ-ಆದರೆ “ಗಾಡಿಯು ಬರುತ್ತಿರುವ ಸಪ್ಪಳ ಕೇಳಿಸ ಹತ್ತಿತು” ಎಂದೊಬ್ಬ ಸೈನಿಕ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ. ಸಾಹೇಬರು ಕೂಡಲೇ ತಮ್ಮ ಬೈಗಳ ಸುರಿ ಮಳೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು.

“ತೀವ್ರ ನಡೆಯಿರಿ ಓಡುತ್ತಾ—ಫೂಲಿನ ಹತ್ತಿರ. ಗಾಡಿಯು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಫೂಲಿನ ಮೇಲಿದ್ದಾಗ ನಾನು ಸೀಟಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತೇನೆ. ಕೂಡಲೆ ಮದ್ದಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಬೇಕು” ಎಂದು ಅಜ್ಞೆ ವಿಧಿಸಿದರು ಸಾಹೇಬರು ಸೈನಿಕರಿಗೆ.

ಸೈನಿಕರು ಫೂಲಿನ ಕಡೆಗೆ ತೀವ್ರ ಗತಿಯಿಂದ ಓಡಿದರು. ಸಾಹೇಬರು ಮೋಹನನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ,

“ಥೂಸ್” ಎಂದು ಉಗುಳಿ ಫೂಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದರು

ಮೋಹನನು ತನ್ನ ಸೈನ್ಯ ಕೇಂದ್ರದಿಂದ ತಿರುಗಿ ತನ್ನ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಬರುವ ದರೋಳಗಾಗಿಯೇ ಅವನ ಕಥೆಯು ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಮನೆ ಮನೆಯ ಮಾತಾಗಿತ್ತು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ಗುರುತಿನವರೇ ಇದ್ದರು. ಒಬ್ಬರೂ ಸಹ ಅವನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಗಿಲದಮಂದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಕಿಡಿಕಿಯ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತುಕೊಂಡು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಇವನನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. “ಛೇ ” ಎಂದವರೆಷ್ಟೋ “ ಥೂ ” ಅಂದವರೆಷ್ಟೋ! ಕೆಲವು ಹುಡುಗರುತೂ “ ಹೇಡಿ ಹೆಣ್ಣು ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಇವನ ಮೇಲೆಯೇ “ ಥೂಸ್ ” ಎಂದು ಉಗುಳುತ್ತಾ ಇವನ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದರು. ಅದರಲ್ಲಿಯೇ ಕೆಲವು ತುಂಟ ಹುಡುಗರು ಅವನು ತೊಟ್ಟ ಅಂಗಿಯನ್ನು ಜಗ್ಗಿ ಹರಿಯಲಿಕ್ಕೂ ಕೂಡಾ ಹಿಂದು ಮುಂದು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಕೆದರಿದ ತಲೆ, ಹರುಕ ಅಂಗಿ, ಜೋಣ್ಣ, ನಿರಾಶೆ, ನಿರುತ್ಸಾಹ, ಅಪಜಯ, ಅಪಮಾನಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಅವನ ಒಣಮುಖ-ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅವನು ಹುಚ್ಚು ಎಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಬಹಳಹೊತ್ತು ಹಿಡಿಯಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ಹುಡುಗರೇ ನೋದಲು ಕಂಡು ಹಿಡಿದರು. ಅದಕ್ಕೇಂದೇ ಅವರು ತಾವು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಆ ಮಹತ್ವದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕೆಂದು ಅವನೆಡೆಗೆ ಕಲ್ಲು ತೂರಹತ್ತಿದರು. ಕಲ್ಲುಗಳ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಅವನ ತಲೆ ಒಡೆದು ರಕ್ತ ಸೋರ ಹತ್ತಿತು. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಶರೀರದ ಮೇಲೆ ಅನೇಕ ಕಡೆಗೆ ತೀವ್ರ ಘಾಯಗಳಾದವು. ಕಳೆದ ಮೂರು ದಿನಗಳಿಂದಲೂ ಯಾರೂ ಅವನಿಗೆ ಒಂದು ಚೂರು ರೊಟ್ಟಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಟ್ಟಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸವಿನಾತನ್ನು ಆಡಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದಷ್ಟಕ್ಕೇ ಸಾಲದೆಂದು ತಮತಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಹಿಂಸೆ ಮಾಡಿದ್ದರು. ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಉಗುಳಿದ್ದರು. ಹುಚ್ಚನೆಂದು ಕಲ್ಲುತೂರಿದ್ದರು. ಉರೊಳಗಿನ ನಾಯಿಗಳು ಸಹ ಅವನಿಗೆ ಗಂಟುಬೀಳಬೇಕೇ?

ಮೊಹನನು ಇದಾವುವರ ಕಡೆಗೆ ಲಕ್ಷ್ಯ ಕೊಡದೆ ಮನೆಯ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗಿದ್ದನು. ಮನೆಯ ಎದುರಿಗೇ ಬಂದು ನಿಂತುಕೊಂಡನು. ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವನ ಪ್ರೀತಿಯ ತಾಯಿ, ಪ್ರೇಮದ ಹೆಂಡತಿ-ಶಾಂತಿ ಇವರ ಮುಖದಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರವೇ? ಶಾಂತಿಯಂತೂ ಒಮ್ಮೆ ಮೋಹನನ ಮುಖದಮೇಲೆ ಉಗುಳುವಳೇನೋ ಎಂಬಂತೆ ಅವನೆಡೆಗೆ ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನೋಡಿ ಮುಖವನ್ನು ತಿರುವಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದಳು. ತಾಯಿಯಾದರೂ ಅವನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದೂ ಪ್ರೇಮದ ನುಡಿಯನ್ನೂಡದೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು. ಇದನ್ನು ಕಂಡಮೇಲೆ ಮೋಹನನ ತಲೆಯಮೇಲೆ ಆಕಾಶವೇ ಕಳಚಿ ಬಿದ್ದಂತಾಯಿತೋ ಎನ್ನೋ? ಅವನು ಕುಪ್ಪರಿಸಿಕೊಂಡು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು. ಪ್ರಜ್ಞೆ ಹಾರಿತು.

ಹೆಂಡತಿಯು ಮತ್ತು ತಾಯಿಯು ನಿರ್ವಾಹವಿಲ್ಲದೆ ಮೋಹನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಒಳಗೆ ಒಯ್ದರು. ಅವನ ತಾಯಿಯು ಅವನ ಘಾಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೊಳೆದು ಕಟ್ಟಿದಳು. ಬೇರೆ ಅರಿವೆಗಳನ್ನು ತೊಡಿಸಿ ಮೆತ್ತನ್ನು ಹಾಸಿಗೆಯ ಮೇಲೆ ಮಲಗಿಸಿ ಉಪಚರಿಸಿದಳು. ಹೆಂಡತಿ ಮಾತ್ರ ಅವನ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ

ಕೂಡಾ ಬರಲಿಲ್ಲ. ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ತಿರಸ್ಕಾರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಅವನನ್ನು ನುಂಗಲೇನೋ ಎಂಬ ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಮೋಹನನಿಗೆ ಪ್ರಜ್ಞೆಬರುವದರಲ್ಲಿಯೇ ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳು ಕಳೆದವು. ಆದರೂ ಅವನಿಗೆ ಮೇಲಕ್ಕೇಳಲು ಆಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾಲುಕೈ, ಮೊದಲಾದ ಅಂಗಾಂಗಗಳ ಮೇಲಿನ ಅವನ ಪ್ರಭುತ್ವವೇ ಇಲ್ಲದಂತಾಗಿತ್ತು. ಅವನ ತಾಯಿಯೇ ಅವನಿಗೆ ಊಟಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಶಾಂತಿ ಮಾತ್ರ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವನಿಂದ ದೂರದಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಒಂದರೂ ಅವಳ ಉರಿಯುವ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಯದುರಿಸುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯೂ ಮೋಹನನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. “ನನ್ನನ್ನು ಹಡೆದು ಜೋಪಾನ ಮಾಡಿ ಬೆಳೆಸಿ ದೊಡ್ಡವನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದ ತಾಯಿಯೇ ನನ್ನನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ, ಹಡೆದ-ತಪ್ಪಿಗಾಗಿ ನಿರ್ವಾಹ ವಿಲ್ಲದೆ ನನ್ನ ಉಪಚಾರವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಮಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನನ್ನನ್ನೆಷ್ಟು ತಿರಸ್ಕರಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು? ನನ್ನನ್ನೆಷ್ಟು ಶಪಿಸುತ್ತಿರಬಹುದು? ಅವಳಾದರೂ ಏನು ಮಾಡಿಯಾಳು? ನನ್ನ ಸಲುವಾಗಿ ನೆರೆಹೊರೆಯವರಿಂದ ಅವಳೆಷ್ಟು ತಿರಸ್ಕಾರ ಅವಮಾನಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾಗಿದೆಯೋ ಎನೋ? ಆದರೆ ಅವಳೇಕೆ ನನ್ನನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬಾರದು? ನಾನು ನನ್ನ ಜೀವಮಾನವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ ಕಳೆಯಬೇಕೇ?” ಎಂದು ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಮೋಹನ.

ಸುಮಾರು ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳ ನಂತರ ಒಂದು ದಿನ ಸಂಜೆ ಮೋಹನನ ತಾಯಿಯು ತನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಲಸವನ್ನೂ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು. ಶಾಂತಿ ಮಾತ್ರ ಅಡುಗೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವದೋ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಹದಿನೈದು ದಿನಗಳವರೆಗೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮೌನವನ್ನು ತಾಳಿದ ಮೋಹನನು, “ಶಾಂತಿ” ಎಂದು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಒದರಿದ.

ಶಾಂತಿಗೆ ಅದು ಕೇಳಿಸಿದರೂ ಕೇಳದವಳಂತೆಯೇ ತನ್ನ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸಿದಳು. ಅಡುಗೆ ಮನೆಬಿಟ್ಟು ಹೊರಬರಲಿಲ್ಲ.

“ಶಾಂತೀೇ” ಎಂದು ಜೋರಾಗಿಯೇ ಒದರಿದ ಮೋಹನ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ,

“ ಯಾಕು ಎನ ಕೆಲಸೈತಿ? ಯಾಕ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಾಕ ಹತ್ತೀರಿ ಮನೀ ಹಾರಿಬೀಳುವೆಂಗಿ?” ಎಂದು ತಿರಸ್ಕಾರದಿಂದ ಮಾತಾಡುತ್ತಲೇ ಹೊರ ಬಂದಳು ಶಾಂತಿ.

ಎಂದೂ ಈ ರೀತಿ ಮಾತಾಡದ ಶಾಂತಿಯು ಈ ರೀತಿ ಮಾತಾಡುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಮೋಹನನಿಗೆ ಹುಚ್ಚೇ ಹಿಡಿದಂತಾಯಿತು. ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ಶಾಂತಿ, ಪ್ರೇಮದ ಪುತ್ಥಳಿ, ತನ್ನನ್ನೇ ದೇವರೆಂದು ಬಗೆದು ಪೂಜಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಗೃಹಲಕ್ಷ್ಮಿ ತನ್ನ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರೇಮದ ನುಡಿಗಾಗಿ ಹಗಲಿರುಳು ತನ್ನನ್ನೇ ಸೇವಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಶಾಂತಿ ತನ್ನನ್ನೇ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಹೀಗಲೆಯುತ್ತಿರುವದನ್ನು ಕಂಡು ಮೋಹನನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿ ಸುರುವಿದಂತಾಯಿತು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ತೋರಗೊಡದೆ

“ ಶಾಂತಿ-ಬಾ ಇಲ್ಲಿ ” ಎಂದನು ಸೌಮ್ಯವಾಗಿ.

“ ಯಾಕ? ಕೆಲಸದ್ದಾಗ ಅದೇನಿ ಅನ್ನಾದು ಕಾಣಸ್ತೈತ್ಯೋ ಇಲ್ಲಿಯೋ?”

ಮೋಹನನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬುದು ತಿಳಿಯದಾಯಿತು. ಆದರೂ ಸಹ ತನ್ನ ಸಹನೆಯನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿ,

“ ಇಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಬಾ-ನಿನಗೊಂದು ಮಾತು ಹೇಳತೇನಿ ” ಎಂದನು.

ಆದರೆ ಇದೆಲ್ಲದರ ಕಡೆಗೆ ಶಾಂತಿಯ ಲಕ್ಷ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವಳು ತನ್ನ ಬಿಗುವಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಳು. ಅದೇ ತುಚ್ಛವಾದ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿವಳು. ತನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದುದನ್ನೆಲ್ಲ ಕಾರಿಕೊಂಡಳು.

“ ಏನದು ಮಾತು? ಯಾವ ಮಾತು ಹೇಳಬೇಕಾಗೇತಿ ನಿಮಗೆ? ಯಾವ ಯುದ್ಧಾ ಗೆದ್ದ ಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಕರೀತೀರಿ? ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೆದರಿ ಜೀವ ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವದರ ಸಲುವಾಗಿ ಹೇಡಿಯಂಗ ಓಡಿಬಂದ ಸುದ್ದಿ ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಕರೀತೀರೇನು? ಎನು ಮುದ್ದಿ ಕಡಿದ “ ಭೀ ” “ ಧೂ ” ಅಂಥ ಉಗಲಿಸಿಕೊಂಡದ್ದನ್ನು ಹೇಳಿಕ್ಕೆ ಕರೀತೀರೋ? ನಾಚಿಕೆ ಆದರೂ ಹ್ಯಾಂಗ ಬರಲಿಲ್ಲ ನಿಮಗ ಹಿಂಗ ಹೆಂಗಸೂರಂಗ ಹೆದರಿ ಓಡಿಬರಲಿಕ್ಕೆ? ಗಂಡಸಾಗಿ ಮೊಸೆ ಹೊತ್ತು ಈ ಭೂಮಿಮ್ಯಾಲೆ ಯಾಕ ಜೀವಿಸಬೇಕ? ಬಳಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಒಲಿಮುಂದ ಕುಂಢಬಾರದ? ಹೆಂಗಸು-ನಾನು-ನನ್ನಂಥಕೆಗೆ ಇಷ್ಟು ಹೊಟ್ಟೆ ಉರಿತೈತಿ-ನೀವು ಇಷ್ಟು ಅನಿಸಿಕೊಂಡೂ ಹ್ಯಾಂಗ ಬದುಕಿ

ಅದಿರೋ ಏನೋ? ನೀವೊಬ್ಬರು ಮಂದೀ ಕಡಿಯಿಂದ ಉಗುಳಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಲ್ಲದ ನಾವು ಸತೇಕ ಮಂದೀ ಮುಂದ ಮುಖ ಎತ್ತದಂಗೆ ಮಾಡಿದಿರಿ? ಈ ಪರಿಯಿಂದ ಯಾಕ ಗಂಡಸಾಗಬೇಕು? ತಗೊಳ್ಳ ಇವು ಬಳಿ ಇಟ್ಟು ಕೊಂಡು ಸೀರಿ ಉಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜೋಗತಿ ಅಗಿ ಕೊಡಾ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ತಿರುಗಾಡ್ತೆ” ಎಂದು ಶಾಂತಿ ಸಿಟ್ಟಿನ ಭರದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೈಯೊಳಗಿನ ಎರಡು ಬಳೆಗಳನ್ನು ತಗೆದು ಮೋಹನನ ಮುಖದ ಮೇಲೆ ಎಸೆದಳು.

ಮೋಹನನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಹಾಸಿಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಮೇಲೇಳುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಹಾಸಿಗೆಯಿಂದ ಜಿಗಿದಿದ್ದನು- ಎಂದೂ ಇಲ್ಲದ ಒಂದು ಭಯಂಕರ ಶಕ್ತಿಯು ಅವನ ನಾಡಿನಾಡಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿಯು ಹತ್ತಿತು. ಉರಿಯುವ ಕೆಂಗಣ್ಣಿನಿಂದ ಸುತ್ತೆಲ್ಲ ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿಯೇ ತೆರೆದ ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಚೂರಿಯು ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ರಭಸದಿಂದ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಮುಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಗಿಯಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಒಂದೇ ಜಗಿತದಿಂದ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಕಡೆಗೆ ಜಿಗಿದನು.

ಶಾಂತಿಯು ಹೆದರಿ, ಚೀರುತ್ತಾ ಜೀವದಾಶೆಗಾಗಿ ಅಡಿಗೆಯ ಮನೆ ಯೊಳಗೆ ಓಡಿದಳು. ಮೋಹನನೂ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದನು. ಒಂದೇ ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿ ಅವಳನ್ನೆಳೆದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕೆಡವಿದನು. ಚೂರಿಯು ಎದೆಯನ್ನು ಸೇರಿತು. ರಕ್ತವು ಕಾರಂಜಿಯಂತೆ ಪುಟಿಯಹತ್ತಿತು.

ರಕ್ತವನ್ನು ಕಂಡ ಮೇಲಂತೂ ಮೋಹನಿಗೆ ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಭ್ರಮೆಯಾಯಿತು. ಒಳ್ಳೇ ಜೋರಾಗಿ ನಗ ಹತ್ತಿದನು. ಶಾಂತಿಯ ಎದೆಯಿಂದ ಪುಟಿಯುತ್ತಿರುವ ರಕ್ತವನ್ನು ತನ್ನ ಹಣೆಗೆ ಹಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ನಗು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ಜೋರಾಯಿತು. ಅವಳನ್ನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು-“ನಾನು ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಾ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚೂರಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡೇ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು. ಅವನ ತಾಯಿಯು ಅವನಿಗೆ ಬಾಗಿಲುದದಲ್ಲಿಯೇ ಭೆಟ್ಟಿಯಾದಳು. ಇವನ ರೌದ್ರಾವತಾರವನ್ನು ಕಂಡು ಮೂಕ

ವಿಸ್ಮಿತಳಾಗಿ ನಿಂತುಕೊಂಡಳು. ಮೋಹನನು ಹುಚ್ಚುನಗೆ ನಗುತ್ತಾ---
“ ನಾನು ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು ” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಾ ಅವಳೆಡೆಗೆ ಧಾವಿಸಿ ಅವಳ
ದೆಯಲ್ಲಿ ಚೂರಿಯನ್ನು ಚುಚ್ಚಿದನು. ಮತ್ತೆ ತನ್ನ ಮೈಮೇಲೆಲ್ಲ ರಕ್ತವನ್ನು
ಕೆಡವಿಕೊಂಡನು.

ಹಾಗೆಯೇ ರಸ್ತೆಗೆ ಧಾವಿಸಿದನು. ಎದುರಿನಲ್ಲಿಯೇ ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯು
ಒಂದು ಕೂಸನ್ನು ಬಗಲಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಬರಹತ್ತಿದ್ದಳು. ಇವನನ್ನು
ಕಂಡೊಡನೆಯೇ ಹೆದರಿ ಚೀರುತ್ತಾ ತಿರುಗಿ ಓಡ ಹತ್ತಿದಳು. ಇವನೂ
ಅವಳ ಬೆನ್ನು ಹತ್ತಿದನು. ಅವಳು ಎಡವಿ ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಳು. ಅವಳ
ಬೆನ್ನಲ್ಲಿ ಚೂರಿಯು ಹೋಯಿತು. ಕೂಸಿನ ರುಂಡವು ಮುಂಡದಿಂದ ಬೇರೆ
ಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿತು.

“ ನಾನು ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು ” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಾ ಮೋಹನನು ಮಗ್ಗು
ಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸು
ತ್ತಿದ್ದ ಗಂಡ ಹೆಂಡರಿಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಮಗನೊಡನೆಗೆ ಚೆನ್ನಾಟ
ಮಾಡುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರು ಇವನು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾ
ನೆಂಬುದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುವದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ಆ ಪುರುಷನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ
ಚೂರಿ ಹೋಯಿತು. ಆ ಹೆಂಗಳೆಯು ಮೂರ್ಛೆ ಹೊಂದಿದಳು. ಅವಳ
ಎದೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಚೂರಿ ನಟ್ಟಿತು. ಕೂಸಂತೂ ಚೂರಿಯನ್ನು ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ
ಸಿಕ್ಕಿಸಿಕೊಂಡು ಕುಂಬಾರನ ತಿಗರಿಯಂತೆ ತಿರುಗಹತ್ತಿತು.

ಇಷ್ಟೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಊರಲ್ಲೆಲ್ಲ ಹಾಹಾಕಾರವೆದ್ದಿತು. ಮೋಹನನನ್ನು
ಹೊಡೆಯುವದಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಬಡಿಗೆ, ಕುಡಗೋಲು, ಕೊಡಲೆಗಳನ್ನು ತೆಗೆ
ದುಕೊಂಡು ಧಾವಿಸಿ ಬಂದರು. ಊರ ಗೌಡರೂ ತಮ್ಮ ಎರಡು ಬಾರಿನ
ಬಂದೂಕನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದರು. ತನ್ನೆದುರಿಗೆ
ನಿಂತ ಈ ಜನಸಮೂಹವನ್ನು ಕಂಡು ಮೋಹನನು ಮತ್ತಿಷ್ಟು ನಗ
ಹತ್ತಿದನು.

“ನಾನು ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು” ಎಂದು ಚೀರುತ್ತಾ ಚೂರಿ ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಮುನ್ನುಗ್ಗಿ ಅವರಮೇಲೆ ಬೀಳಲು ಯತ್ನಿಸಿದನು. ಗೌಡರು ಮೋಹನನ ಎದೆಗೇ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ತಮ್ಮ ಬಂದೂಕನ್ನು ಹಾರಿಸಿದರು. “ಛಂ! ಛಂ!!” ಎರಡು ಗುಂಡುಗಳು! ನೇರವಾಗಿ ಎದೆಯನ್ನೇಸೇರಿದವು. “ನಾನು ಹೇಡಿ-ಹೆಂಗಸು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮೋಹನನು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು.

— ಹೂಬಳ್ಳಿ ಹೂಗಾರ.

